

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр. 4/17
Дана 07.02.2023. године
Ул. Устаничка бр. 29
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Снежане Николић Гаротић, председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Владимира Дуруза, чланова већа, са записничарем Олгицом Куч, у кривичном предмету против **опт. ГОЈКА ЛУКИЋА и др.**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 у вези чл. 22 КЗ СРЈ у саизвршилаштву, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.1/15 од 10.05.2018. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 17.01.2023. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Василија Сератлића, оптужених Гојка Лукића, Душка Васиљевића, Јована Липовца и Драгане Ђекић и њихових бранилаца адв. Жељка Санковића, адв. Небојше Перовића, адв. Ђорђа Дозета, адв. Новака Нинића и пуномоћника оштећених адв. Марине Кљаић, донео је једногласно, а затим у смислу чл. 425 ЗКП дана 07.02.2023. године у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Василија Сератлића, пуномоћника оштећених адв. Марине Кљаић, оптужених Гојка Лукића, Љубише Васиљевић и Драгане Ђекић и бранилаца адв. Жељка Санковића, адв. Небојше Перовића и адв. Дозет Вање по заменичком пуномоћју, јавно објавио

П Р Е С У Д У

Опт. ГОЈКО ЛУКИЋ,

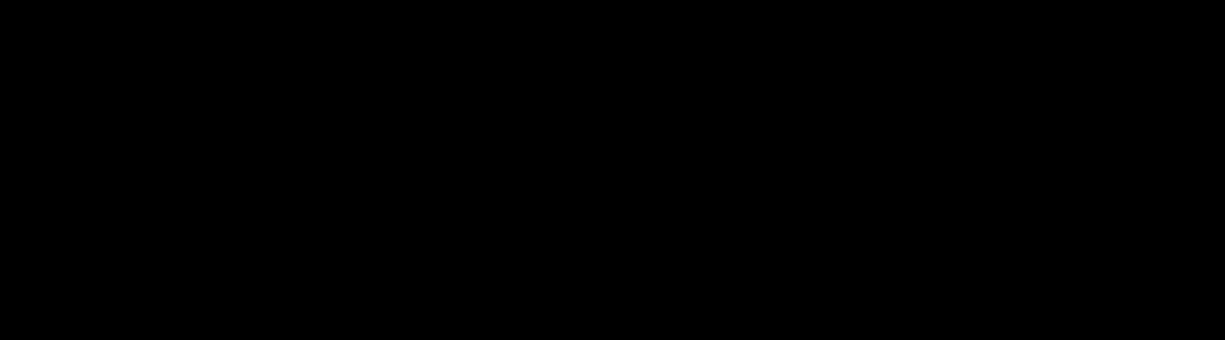
Опт. ДУШКО ВАСИЉЕВИЋ,

Опт. ЈОВАН ЛИПОВАЦ,

Опт. ДРАГАНА ЂЕКИЋ,

КРИВИ СУ

Што су:

за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ) који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од априла 1992. године па до децембра 1995. године, као припадници оружаних јединица српске стране у сукобу, и то окривљени Гојко Лукић, Душко Васиљевић и Драгана Ђекић, као припадници јединице „Осветници“ која је била у фактичком саставу Војске Републике Српске (ВРС), а окривљени Јован Липовац као припадник 1. чете 1. батаљона Вишеградске бригаде ВРС, кршили правила међународног права из чл. 3 ст. 1 тач. 1 а) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција „Сл.лист ФНРЈ“ бр. 24/50) и чл. 4 ст. 1 и 2 тач. а) Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II - „Службени лист СФРЈ“ - међународни уговори бр. 16/78), на тај начин што су дана 27.02.1993. године у местима Штрпци, Прелово и Мушићи према цивилним лицима несрпске националности нечовечно поступали, повређивали њихов телесни интегритет и уз употребу оружја и оруђа лишавали их живота, па су тако:

након што се дана 27.02.1993. године у Вишеграду (БиХ) окупила оружана група од око 25-30 припадника ВРС да би извршили отмицу путника несрпске националности из брзог воза број 671, који је тог дана саобраћао на релацији Београд-Бар, у којој су били и окривљени Лукић Гојко, Васиљевић Душко, Липовац Јован, Ђекић Драгана и пок. Васиљевић Љубиша, према коме је поступак обустављен решењем Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр.4/17 од 16.08.2021. године и Ранисављевић Небојша, који је правноснажно осуђен пресудом Вишег суда у Бијелом Пољу К.бр.5/98 од 09.09.2002. године на казну затвора у трајању од 15 година, коју казну је издржао, те други припадници ВРС, па су се припадници групе међу којима су били и окривљени Душко Васиљевић и Јован Липовац, са два путничка и једним теретним возилом ТАМ 150 истог дана око 15,30 часова превезла до железничке станице у месту Штрпци, где су прво наредили отправнику возова Ичагић Слободану да у станици заустави воз број 671 који по реду вожње није требао да се заустави у овој железничкој станици, што је Ичагић морао учинити под претњом оружја, да би се по заустављању воза један број наоружаних припадника ове групе распоредио дуж воза са обе стране, док су преостали припадници оружане групе ушли у воз, извршили легитимисање путника с циљем утврђивања њихове националне припадности, а након тога извели из воза 20 цивилних лица несрпске националности и то оштећене Зековић Февзију из Пријепоља, Зупчевић Халила из Требиња, Личина Илијаза из Бијелог Поља, Ђорић Расима из Пријепоља, Кајевић Нијазима из Пријепоља, Ханић Мухедина из Бродарева, Бабачић Исмета из Подгорице, Капетановић Есада из Бијелог Поља, Ђечевић Сенада из Бара, Прелевић Сафета из Бродарева, Аломеровић Адема из Бродарева, Зуличић Звијездана из Сарајева, Софтић Шећа из Бијелог Поља, Бекија Фехима из Бијелог Поља, Хусовић Рафета из Бијелог Поља, Растодер Јусуфа из Берана, Топузовић Џафера из Бродарева, Мемовић Фикрета (кондуктера у возу) из Пријепоља, Бузов Тому из Београда, сви држављани СРЈ, као и једно НН лице непознатог држављанства, потом су све одвојене цивиле уз претњу оружјем укрцали у теретно возило марке ТАМ 150 и превезли до зграде основне школе у месту Прелово (БиХ), где су им се придружили окривљени Лукић Гојко и Ђекић Драгана,

Доласком до основне школе у Прелову сви припадници ове оружане групе, међу којима су и сви окривљени, истерали оштећене из теретног возила, а потом их ударајући ногама, рукама и кундацима пушака приморали да уђу у физкултурну салу школе, где су сви припадници групе наставили да их ударају по свим деловима тела више од сат времена којом приликом су им нанели бројне телесне повреде па је тако окривљена Ђекић Драгана кундаком своје пушке ударала оштећене док су излазили из теретног возила, а у физкултурној сали шамарала и псовала им балијску мајку, окривљени Липовац Јован испред улаза у физкултурну салу оштећене шутирао ногама и ударао кундаком пушке, окривљени Лукић Гојко је кундаком пушке ударао оштећене да брже пролазе кроз шпалир, који су том приликом формирали, у ком шпалиру је био и окривљени Васиљевић Душко, при чему је окривљени Васиљевић Душко у физкултурној сали једном припаднику оружане групе додао електрични кабл којим је овај тукао једног оштећеног да би након оваквог окрутног поступања приморали оштећене да скину одећу са себе и од њих одузели новац и друге вредније ствари;

Затим су сви припадници оружане групе, међу којима су били и сви окривљени, држећи уперене пушке, приморали оштећене да само у доњем вешу и боси, руку везаних жицом на леђима, изађу из физкултурне сале и поново уђу у теретно возило

којим су довежени у Прелово, одакле су их одвезли у село Мушићи до спаљене куће власника Шехић Расима, где су се зауставили и где се један број припадника оружане групе распоредио око теретног возила, други око куће, да би спречили цивиле да побегну, док је трећи део припадника оружане групе формирао шпалир од задњег дела теретног возила до куће, у ком шпалиру су били окривљени Лукић Гојко, Васиљевић Душко, Липовац Јован и Ђекић Драгана, да би тако оштећене у групама од два до три лица од теретног возила спроводили до куће, где су их прихватала два припадника ове оружане групе и пуцњима из ватреног оружја у потиљак лишавали живота, на који начин је лишено живота 18 цивила, док су 2 цивила лишена живота при покушају бекства, и то један од стране НН припадника јединице који је чувао стражу поред куће и то пуцањем из ватреног оружја, док је другог цивила након што га је ранио правноснажно осуђени Ранисављевић Небојша, пуцањем из аутоматске пушке, други припадник јединице лишио живота тако што му је пререзао врат,

-чине су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ,

Па их суд применом напред наведених законских прописа и одредби чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

оптуженог Гојка Лукића на казну затвора у трајању од 10 (десет) година,
оптуженог Душка Васиљевића на казну затвора у трајању од 10 (десет) година,
оптуженог Јована Липовца на казну затвора у трајању од 10 (десет) година,
оптужену Драгану Ђекић на казну затвора у трајању од 5 (пет) година.

Оптуженима Гојку Лукићу, Душку Васиљевићу, Јовану Липовцу и Драгани Ђекић у изречене казне затвора урачуна се време проведено у притвору по решењу Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине Кпп.По2 бр.2/2014 који им се рачуна од 05.12.2014. године, па до 19.03.2015. године, када им је притвор укинут решењем Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине К.По2 3/2015 - Кв.По2 18/2015.

На основу чл. 258 ст. 4 ЗКП оштећени се упућују да имовинско-правни захтев остваре у парничном поступку.

На основу одредбе чл. 264 ст. 4 ЗКП, а у вези са чл. 261 и 262 ЗКП оптужени се ослобађају плаћања трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.1/15 од 10.05.2018. године стављено је на терет оптуженима Гојку Лукићу, Љубиши Васиљевићу, Душку Васиљевићу, Јовану Липовцу и Драгани Ђекић да су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 у вези чл. 22 КЗ СРЈ.

У завршној речи заменик тужиоца за ратне злочине Василије Сератлић навео је да у потпуности остаје при поднетој оптужници, јер је током поступка утврђено

чињенично стање из кога несумњиво произилази да су оптужени на месту, у време и на начин како је то описано у диспозитиву оптужнице извршили кривично дело које им се ставља на терет. Тужилаштво сматра да су одбране оптужених неосноване у супротности су са изведеним доказима и усмерене на избегавање кривице. Током поступка је доказано да су на железничкој станици у Штрпцима приликом заустављања воза, током улажења других припадника у воз, легитимисања и извођења путника из воза, међу припадницима оружане групе који су били распоређени на станици, где су око воза чували стражу, били и опт. Душко Васиљевић и Јован Липовац. Несумњиво је утврђено да су лица изведена из воза, камионом превезена до основне школе, да су истерани из камиона и уз ударце спроведени у фискултурну салу. Утврђено је да су се у школи придружили опт. Драгана Ђекић и опт. Гојко Лукић, да су и они као и опт. Јован Липовац ударали цивиле, као и да је у шпалиру био и опт. Душко Васиљевић. Током поступка је доказано да је опт. Драгана Ђекић у фискултурној сали цивиле шамарала и псовала, а да је опт. Васиљевић Душко додао кабл једном припаднику оружане групе којим је он тукао једног оштећеног. Утврђено је да су опт. Гојко Лукић, Васиљевић Душко, Јован Липовац и Драгана Ђекић били у селу Мушићи када су цивили лишени живота. На основу изјава сведока-оштећених, чланова породица, до данас је ексхумирано и идентификовано четворо оштећених, и то: Растодер Јусуф, Ђорић Расим, Личина Илијаз и Зупчевић Халил, док се остали отети путници из воза и даље воде као нестали. Суд треба да цени као отежавајуће околности да су оптужени у време извршења овог кривичног дела били урачунљиви и поступали са директним умишљајем, побуде из којих је кривично дело учињено, последицу кривичног дела, да цени околност и сада већ утврђену чињеницу да је отето а потом убијено 20 цивила, да су већина били држављани СРЈ која није учествовала у рату у БиХ, држање оптужених после учињеног кривичног дела јер нису показали стварно кајање, изразили извињење и жаљење за жртве, а показали су безобзирност. По налажењу Тужилаштва нема олакшавајућих околности на страни оптужених. Тужилаштво за ратне злочине је предложило да суд опт. Гојка Лукића, Душка Васиљевића и Јована Липовца казни по закону и изрекне им максималне казне затвора у трајању од по 20 година, а за опт. Драгану Ђекић предлаже казну затвора у трајању од 10 година с обзиром да је у време извршења кривичног дела била малолетна.

У завршној речи пуномоћник оштећених Топузовић Ифете, Прељевић Каће, Хамић Захира, Кајевић Наила, Прељевић Анеса, Прељевић Фатиме, Хусовић Шефкије и Зековић Алмира, адв. Марина Кљаић навела је да се придружује завршној речи тужиоца и сматра да је током поступка доказано да су оптужени починили кривично дело за које се терете. Предложила је да их суд огласи кривим и осуди на казне које је тужилац предложио. Што се тиче имовинско-правног захтева оставља суду на одлуку.

У завршној речи бранилац опт. Гојка Лукића, адв. Жељко Санковић је навео да Тужилаштво током поступка није пружио ниједан материјални доказ да је Гојко Лукић у критичном периоду био у школи у Прелову, у Мушићима, да је учествовао у рату, као и да је био у том критичном периоду у Босни и Херцеговини. Сматра да је Тужилаштво вршило притисак на сведоке, а да су на главном претресу када нису били под притиском Тужилаштва сведоци говорили истину. Вршио је анализу исказа сведока Митрашина Глишића, Миће Јовичића, Крсте Папића, Драгољуба Чаркића, Небојше Ранисављевића. Навео је да је опт. Гојко Лукић у овом поступку, јер носи терет презимена брата Милана Лукића, иако није учествовао и био када се ово догодило. Сведоци су на главном претресу испричали истину и нису били под утицајем Тужилаштва. Опт. Гојку Лукићу ставља се на терет да је извршио кривично дело пре

30 година, а након тога против њега се није водио ни кривични ни прекршајни поступак, он ради као ноћни стражар и издржава се од плате. Сматра да је једина исправна и права одлука, а имајући у виду доказе у односу на Гојка Лукића ослобађајућа пресуда.

У завршној речи бранилац опт. Душка Васиљевића, адв. Небојша Перовић је навео да је противно здравом разуму да је оптужени био викенд ратник и да је радио у петак, спаковао се, сео у неки ауто, пошао до Вишеграда, Прелова и из Прелова отишао до Штрпца, из Штрпца назад за Прелово и назад за Обреновац и наставио да ради у Термоелектрани „Никола Тесла“ у Обреновцу. Не може да прихвати да кредибилан сведок буде Мића Јовичић који је рекао да је лагао на суду и Митрашин Глишић за кога десеторо људи тврди да је алкохоличар. У овом поступку вештак је извршио кривично дело, јер је потписао другог вештака и фалсификовао је потпис. Не може да се прихвати ни налаз и мишљење Судско психијатријског одбора, јер су користили овакав налаз. Суд не треба уважи наводе из оптужнице, а нарочито из завршне речи заменика тужиоца која, је недоследна и супротстављена ономе што је у предмету.

У завршној речи бранилац опт. Јована Липовца, адв. Ђорђе Дозет је навео да Митрашин Глишић није крив за то какав је и то му је одредило његово рођење и одрастање. Злоупотреба таквог човека не може донети правду. Комисија из Клинике „Лаза Лазаревић“ се није усудила да напише закључак да Митрашин Глишић није лице коме се може веровати односно није лице које може да сведочи. Верује да Митрашин Глишић није особа која свесно жели некоме да нанесе зло, али је његов ниво мишљења довољан да му се усади податак о коме треба да говори и податак да је видео опт. Јована Липовца. Иначе опт. Јован Липовац није особа која се неће приметити због своје висине. Једино ослобађајућа пресуда према његовом брањенику је праведна пресуда и та пресуда ће задовољити и општу слику правде коју овај суд треба да пошаље у свет.

У завршној речи бранилац опт. Драгане Ђекић, адв. Новак Нинић је навео да је његовој брањеници од стране Тужилаштва било понуђено да буде сведок у овом поступку и да би је убедили према њој је био одређен притвор из разлога прописаних одредбом чл. 211 ст. 1 и 2 ЗКП због опасности од бекства и утицаја на сведоке, иако се у то време пред овим судом против ње водио поступак за ратни злочин учињен у Скочићу где се на свих 47 позива за главни претрес одазвала, центар животних активности јој је био у Београду и никада није осуђивана. Решењем Републичког јавног тужилаштва од 11.02.2015. године утврђено је да је Тужилаштво за ратне злочине повредило право на одбрану опт. Драгане Ђекић. Ни на крају овог поступка не зна коју је индивидуално одређену радњу извршила опт. Драгана Ђекић нити је какав је био њен субјективни однос према томе, јер тога у диспозитиву оптужнице нема. Мишљења је да је различитост у исказима Митрашина Глишића узрокована тиме што је он учен шта треба да каже, али како нема способност да адекватно учи не може да понови оно што је претходно рекао. Бројне су контрадикторности у његовом исказу, он за опт. Драгану Ђекић тврди да је она неко ко је обучавао јединице Даворина Суботића, а она није прошла војну обуку, отишла је на ратиште као медицинска помоћ, имала је 17 година у време извршења кривичног дела које јој се ставља на терет. Предложио је да суд донесе пресуду којом ће је ослободити оптужбе.

У завршној речи **опт. Гојко Лукић** је навео да се придружује завршној речи свога браниоца. Цела држава је знала за овај догађај и сви су одговорни. Није хтео ни браниоца да узме у овом поступку, јер није крив.

У завршној речи **опт. Душко Васиљевић** је навео да се придружује завршној речи свог браниоца, није учествовао у овим немилим догађајима и нема никакве везе са овим случајем.

У завршној речи **опт. Јован Липовац** је навео да се придружује завршној речи свог браниоца. Додао је да је његово здравствено стање такво да је свако јутро кад се пробуди добитак и осам година мрцварења које је преживео не жели никоме. Да је било шта учинио сада би то рекао, али није, његове руке су чисте.

У завршној речи **опт. Драгана Ђекић** је навела да се придружује завршној речи свог браниоца. Ове године ће бити тачно 21 годину њеног битисања пред овим судом и сваки пут резултат је била ослобађајућа пресуда и потврда да је тачно оно што је говорила од почетка. И овде је све што је рекла тачно, остаје при томе, и поред свих притисака које је трпела.

На припремном рочишту одржаном дана 17.12.2018. године странке су учиниле неспорним да је **опт. Липовац Јован** био припадник Првог батаљона прве Вишеградске бригаде.

У доказном поступку и на главном претресу суд је: **саслушао окривљене** на главним претресима 04.03.2019. године и 18.04.2022. године, (у истрази: записник о испитивању осумњиченог Лукић Гојка пред ТРЗ КТИ 2/14 од 19.02.2015. године, записник о испитивању осумњиченог Љубише Васиљевића пред ТРЗ КТИ 2/14 од 19.02.2015. године, записник о испитивању осумњиченог Душка Васиљевића пред ТРЗ КТИ 2/14 од 19.02.2015. године, записник о испитивању осумњиченог Јована Липовца пред ТРЗ КТИ 2/14 од 19.02.2015. године, записник о испитивању осумњичене Драгане Ђекић пред ТРЗ КТИ 2/14 од 19.02.2015. године, сви са транскрипима); **испитао сведоке-општећене:** Кајевић Наила транскрипт са главног претреса од 03.04.2019. године (истрага записник пред ТРЗ КТИ 2/14 од 22.12.2014. године), Чоловић Селму транскрипт са главног претреса од 03.04.2019. године, (истрага исказ сведока на записнику пред ТРЗ КТИ 2/14 од 22.12.2014. године), Личина Рагипа транскрипт са главног претреса 03.04.2019. године, (записник о испитивању сведока пред ТРЗ КТИ 2/14 од 26.12.2014. године), Капетановић Алију транскрипт са главног претреса од 04.04.2019. године, (записник о испитивању пред ТРЗ КТИ 2/14 од 26.12.2014. године), Софтић Етема транскрипт са главног претреса од 04.04.2019. године, (истрага записник о испитивању пред ТРЗ КТИ 2/14 од 26.12.2014. године), Растодер Мисина транскрипт са главног претреса од 04.04.2019. године, (истрага записник пред ТРЗ КТИ 2/14 од 26.12.2014. године), Бакија Едина транскрипт са главног претреса од 04.04.2019. године (истрага записник о испитивању пред ТРЗ КТИ 2/14 од 26.12.2014. године), Синанчевић Ислама транскрипт са главног претреса од 13.05.2019. године, (истрага записник о испитивању сведока Ислама Синанчевића пред Тужилаштом за ратне злочине КТО 1/15 од 28.08.2015. године) и прочитао извод из матичне књиге рођених Општина Пријепоље за овог сведока, Ханић Изудина транскрипт са главног претреса од 14.05.2019. године, (записник о испитивању пред ТРЗ КТИ 2/14 од 22.12.2014. године) Ђорђија Вујовића транскрипт са главног претреса од 14.05.2019. године, (записник о испитивању пред ТРЗ КТИ 2/14 од 11.02.2015.

године, са транскриптом), Личина Рагипа транскрипт са главног претреса 03.04.2019. године, Капетановић Алије транскрипт са главног претреса од 04.04.2019. године, Софтић Етема транскрипт са главног претреса од 04.04.2019. године, Растодер Мисина транскрипт са главног претреса од 04.04.2019. године, **испитао сведоке:** Грујичић Раденка транскрипт са главног претреса од 02.09.2019. године, Удовичић Зорана транскрипт са главног претреса од 02.09.2019. године, Плазинић Марка транскрипт са главног претреса од 02.09.2019. године, Шалипур Жељка транскрипт са главног претреса од 02.09.2019. године, Туцовић Владана транскрипт са главног претреса од 02.09.2019. године, Радојичић Жељка транскрипт са главног претреса од 24.09.2019. године, Богетић Зорана транскрипт са главног претреса од 24.09.2019. године, Пантовић Зорана транскрипт са главног претреса од 24.09.2019. године, Митрашиновић Дамљана транскрипт са главног претреса од 28.10.2019. године, Матовић Љиљане транскрипт са главног претреса од 28.10.2019. године, Радомировић Љубише транскрипт са главног претреса од 28.10.2019. године, Цвијетић Ненада транскрипт са главног претреса од 28.10.2019. године, Вуковић Горана транскрипт са главног претреса од 26.11.2019. године, Илић Милана транскрипт са главног претреса од 26.11.2019. године, Божић Душана транскрипт са главног претреса од 26.11.2019. године, Чаркић Драгољуба транскрипт са главног претреса од 26.11.2019. године, Јешић Радојка транскрипт са главног претреса од 29.10.2019. године, Папић Крста транскрипт са главног претреса од 09.12.2019. године и 15.09.2022. године, Вранић Мирослава транскрипт са главног претреса од 09.12.2019. године, Ранисављевић Небојше транскрипт са главног претреса од 10.12.2019. године, Васић Небојше транскрипт са главног претреса од 10.12.2019. године, Јовичић Мића транскрипт са главног претреса од 27.01.2020. године, 28.01.2020. године и 15.09.2022. године, Глишић Митрашина транскрипт са главног претреса од 08.07.2020. године и 19.10.2020. године, Стевановић Радмила транскрипт са главног претреса од 26.10.2022. године. Посредством међународне правне помоћи, видео конференцијском везом на претресу дана 22.01.2021. године испитани су сведоци Бобан Инђић и Оливер Крсмановић - суд БиХ у Сарајеву, и оштећена Санија Зупчевић - Суд у Краљевини Данској, јер је сведоцима отежано и немогуће непосредно сведочење на претресу и то сведокињи Санији Зупчевић због обавеза, а против сведока Ранисављевића и Инђића води се поступак пред судом БиХ. Како је одредбом члана 9 Другог протокола уз Европску конвенцију о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима прописано да уколико неко лице са територије једне стране уговорнице треба да сведочи или вештачи пред судским органима друге стране уговорнице, а лично присуство тог лица ради саслушања или вештачења на територији друге стране није пожељно или могуће, друга страна уговорница може затражити саслушање путем видео конференције. Стога је испитивање наведених сведока обављено видео конференцијском везом, и све то применом одредби члана 3 и 14 Закона о потврђивању Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и одредбе члана 1, 4 и 9 Другог протокола уз ову конвенцију.

Прочитани су искази сведока уз сагласност странака и бранилаца, ошт. Личина Демира на записнику пред ТРЗ КТИ 2/14 од 26.12.2014. године, Коковића Милана на записнику пред ТРЗ КТИ 2/14 од 02.02.2015. године, Перишић Ристе на записнику пред ТРЗ КТО 1/15 од 30.04.2015. године, Буквић Горана на записнику пред ТРЗ КТО 1/15 од 13.05.2015. године, Симовић Војка на записнику пред ТРЗ КТО 1/15 од 14.05.2015. године, Дуловић Милана на записнику пред ТРЗ КТО 1/15 од 18.05.2015. године, Илић Милана на записнику пред Тужилаштвом БиХ од 27.05.2015. године, Марковић Станице на записнику пред Тужилаштвом БиХ од 27.05.2015. године, Папић Илије на

записнику пред Тужилаштвом БиХ од 27.05.2015. године, Симић Драгана на записнику пред Тужилаштвом БиХ од 09.06.2015. године, Кошћало Бранка на записнику пред Вишим судом у Подгорици од 03.07.2015. године, Остојић Босиљке на записнику пред Вишим судом у Подгорици од 15.06.2015. године, Хадије Мујевић Хургаш на записнику пред Вишим судом у Подгорици од 19.06.2015. године, Булатовић Голуба на записнику пред Вишим судом у Подгорици од 03.07.2015. године, Лакић Игора на записнику пред Вишим судом у Подгорици од 03.07.2015. године, Сијарић Иса на записнику пред Вишим судом у Бијелом пољу од 29.09.2015. године, Владана Туцовића на записнику пред ТРЗ КТИ 2/14 од 26.02.2015. године; и записник о саслушању сведока Јусуфа Мензиловића (сачињен дана 26.02.2018. године од стране Тужитељства БиХ) на основу замолнице за пружање међународне правне помоћи Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије. **На основу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП** прочитани су искази сведока-оштећених: Зековић Алмира на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине на записнику КТИ 2/14 од 22.12.2014. године, Бузов Ковиљке на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине на записнику КТИ 2/14 од 23.12.2014. године, Хусовић Бахта на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ 2/14 од 26.12.2014. године, Мурић Рамизе на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ 2/14 од 14.01.2015. године, Бабачић Сахрета на записнику пред судијом за истрагу Вишег суда у Подгорици Пом бр.113/15 од 19.05.2006. године, по замолници Тужилаштва за ратне злочине КТО 1/15 од 24.04.2015. године, Топузовић Ифете на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО 1/15 од 17.06.2015. године, Прелевић Каћа на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО 1/15 од 13.05.2015. године, Зупчевић Саније на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине на записнику КТО 1/15 од 24.08.2015. године, Газдић Мирослава на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 13.02.2015. године, јер је долазак ових сведока знатно отежан због старости и болести, док су сведок-ошт. Каћо Прелевић и сведок Мирослав Газдић преминули. Прочитани су искази сведока пред Тужилаштвом за ратне злочине БиХ: Крсте Папића на записнику од 29.04.2014. године, Чаркић Драгољуба од 13.05.2014. године, Божић Душана од 15.05.2014. године и 15.10.2014. године, Глишић Митрашина од 19.05.2014. и од 20.05.2014. године, Папић Илије од 14.05.2014. године, Илић Милана од 27.05.2014. године, Јовичић Миће од 22.11.2016. године.

Прочитани су налази и мишљења и испитани вештаци и то: судско медицинско и балистичко вештачење за оштећене Ђорић Расима, Растодер Јусуфа, Зупчевић Халила и Личина Илијаза, комисије вештака проф.др специјалисте сц.мед. Зорана Станковића специјалисте судске медицине и балистичара дипл.физ.хем. Милана Куњадића од 20.02.2020. године и суд је испитао судског вештака проф. др Зорана Станковића (транскрипт са главног претреса од 08.07.2020. године), налаз и мишљење комисије вештака у саставу проф. др Ратко Ковачевић и Звезданке Савић, спец. медицинске психологије од 30.03.2021. године за опт. Драгану Ђекић, и испитана вештак Савић Звезданка (транскрипт са главног претреса од 15.09.2022. године), налаз и мишљење комисије судских вештака у саставу проф. др Ратко Ковачевић, др. Милена Станковић и психолог Звезданка Савић од 10.12.2020. године и допунски налаз и мишљење исте комисије од 31.08.2021. године и испитани вештаци проф.др Ратко Ковачевић (транскрипт са главног претреса дана 24.05.2021. године и 14.10.2021. године), психолог Савић Звезданка (транскрипт са главног претреса дана 24.05.2021. године, 26.11.2021. године и 21.12.2021. године), др Станковић Милена (транскрипт са главног претреса од 26.11.2021. године), извештај Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ од 06.07.2022. године и испитана др Средановић Јелена

(транскрипт са главног претреса дана 14.09.2022. године), налаз и мишљење Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета од 10.10.2022. године и испитани чланови одбора проф. др Никола Војводића, др Срђан Миловановића (транскрипт са главног претреса од 25.11.2022. године) и психолог Баришић Јасмина (транскрипт са главног претреса од 12.12.2022. године).

Прочитани су писани докази и извршен увид у: решења о задржавању од 05.12.2014. године за осумњичене - Душка Васиљевића МУП ДП УКП Служба за откривање ратних злочинаца КУ-94/14 ЛС-156, Лукић Гојка МУП ДП УКП СОПЗ КУ-94/14 ЛС-157, Јована Липовца МУП ДП УКП СОПЗ КУ-94/14 ЛС-154, Љубишу Васиљевића МУП ДП УКП СОПЗ КУ-94/14 ЛС-155, Драгану Ђекић МУП ДП УКП СОПЗ КУ-94/14 ЛС-155, решење о одређивању притвора према оптуженима Лукић Гојку, Васиљевић Љубиши, Васиљевић Душку, Липовац Јовану и Ђекић Драгани Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине Кпп.По2 2/2014 од 05.12.2014. године, решење о којим је свим оптуженима и пок. Љубиши Васиљевићу одређен притвор Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине Кпп.По2 2/2014 од 05.12.2014. године, и решење Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине К.По2 3/2015 - Кв.По2 18/2015 којим је оптуженима укинута притвор, извештај из КЕ МУП РС Одељење за аналитику ПУ Београд за оптужене и то: Гојка Лукића И.бр.235.2.1/16545 од 10.11.2018. године, Васиљевић Душка И.бр.235.2.1/16547 од 09.11.2018. године, опт. Липовац Јована И.бр.235.2.1/16548 од 09.11.2018. године, за опт. Ђекић Драгану И.бр.235.2.1/16549 од 09.11.2018. године, за опт. Васиљевић Душка И.бр.235.2.1/16547 од 09.11.2018. године, записник о идентификацији посмртних остатака од 27.03.2012. године за лице Ђорић Расима, потврду о смрти издата на Институту за судску медицину у Београду 27.03.2012. године, допис Тужилаштву за ратне злочине од 27.03.2012. године, одлуку комисије о предаји посмртних остатака бр. 203-0-08/2012-01-11 од 27.03.2012. године и ДНК извештаји бр. S/928/10, записник о примопредаји посмртних остатака бр. 203-00-01/2011-01/05 од 23.03.2011. године за лице Јусуф Растодер, допис Комисије за нестала лица Црне Горе бр. 203-00-01/2011-01/03 од 21.03.2011. године, одлуку Комисије о предаји посмртних остатака бр. 203-00-01/2011-01/1 од 17.03.2011. године и ДНК извештаји бр. S/932/10 1 X/1, S/932/10 1 X/2, S/932/10 1 X/3, обдукциони записник Института за судску медицину у Београду С бр.932/2010 од 14.12.2010. године, потврду и лекарски извештај о смрти за лице Јусуф Растодер од 05.04.2011. године, наредбу о завршетку истраге ТРЗ КТО 1/15 од 27.03.2017. године, записник о ексхумацији Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр. КТА-РЗ-14/08 од 11.04.2008. године и ДНК извештај 12558/09, потврду и лекарски извештај о смрти од 05.04.2011. године, за лице Зубчевић Халил, извештај о судско-медицинској експертизи Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр. КТ-РЗ-14/08 од 11.04.2008. године, допис Института за нестале особе Уреда у Тузли бр. 07/08 од 13.02.2008. године, наредбу за обављање ексхумације Кантоналног суда у Тузли бр. 003-0-Крп-08-000059 од 02.04.2008. године, захтев Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона за издавање наредбе за ексхумацију КТА-РЗ-14/08 од 27.03.2008. године, фотодокументацију Министарства унутрашњих послова Тузла - скица лица места 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 29.07.2008. године, фотодокументацију 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 15.10.2008. године и објашњење фотодокументације 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 15.10.2008. године, фотодокументацију 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 02.04.2009. године и објашњење фотодокументације 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 02.04.2009. године, записник о утврђивању идентитета Експертског тима Тузла, за лице Зубчевић Халила, бр. 237/10 од 19.03.2010. године, записник за лице Личина Илијаза, о утврђивању идентитета Експертског тима Тузла од 14.05.2013. године и ДНК извештај бр. 14319/13

и 14319/13Р, извештај о судско-медицинској експертизи др Веди Тоцо од 14.05.2013. године, записник о увиђају Државне агенције за истрагу и заштиту Министарства безбедности БиХ бр. П-16-04/2-3-04-2-387/14 од 07.08.2014. године и ЦД Министарства унутрашњих послова Р.Србије VR 360 ЕХЕ fajl, извод из матичне књиге рођених за сведока Ислама Синанчевића Општине Пријепоље, споразум о признању кривице Тужилаштва БиХ и Миће Јовичића од 03.11.2016. године, пресуду Вишег суда у Бијелом Пољу К.бр.5/98 од 09.09.2002. године у односу на опт. Небојшу Ранисављевића, пресуду Врховног суда Републике Црне Горе Кж.бр.102/2003 од 19.11.2013. године, подаци Министарства за рад, борачко и инвалидску заштиту Републике Српске упућени Тужилаштву БиХ од 11.06.2014. године, медицинску документацију за опт. Васиљевић Љубишу и решење Одсека за борачко инвалидску заштиту града Београда Општина Обреновац, Општинске управе бр.1.06. бр.586-315/1149-лич. од 13.12.1994. године, налаз и мишљење вештака специјалисте судске медицине проф. др Душана Дуњића, за опт. Љубишу Васиљевића од дана 25.02.2015. године, месечну књигу личних доходака Термоелектране „Обреновац“ за месец мај, јун и јул 1992. године и фебруар и март 1993. године за Душка Васиљевића, медицинску документацију са ВМА за опт. Васиљевић Љубишу са конзилијарним мишљењем, извршен је увид у фотокопију радне књижице Лукић Гојка, потврду „Службеног листа СРЈ“ од 13.04.1994. године, извештај специјалисте КЦ Медицинског факултета Сарајево за Лукић Гојка, извештај лекара специјалисте КБЦ „Др Драгиша Мишовић“ Дедиње за Гојка Лукића од 19.11.2018. године, са упутом за амбулантно специјалистички преглед и болничко лечење, које је бранилац адв. Жељко Санковић доставио суду уз поднесак од 25.11.2018. године, допис ЈП „Службени лист“ бр. 904-876 од 28.01.2020. године у вези са опт. Лукић Гојком са прилозима, допис Владе Републике Српске Министарство рада и борачко инвалидске заштите од 08.04.2020. године, а који је примљен у овај суд 18.05.2020. године, документацију достављену од стране ЈП Електропривреда Србије Огранак ТЕНТ бр. 0.30.1.617854/4-2020 од 14.12.2020. године, која се односи на Душка Васиљевића, фотокопију месечне књиге личних доходака за фебруар и март месец 1993. године за бившег запосленог Душка Васиљевића ЈП ЕПС, Огранак ТЕНТ Обреновац, која је досатвљена до стране Електропривреде Србија Огранак ТЕНТ бр. 5302-Е03012-145604/1-2021 од 15.03.2021. године, извршен је увид у здравствени картон за сведока Митрашина Глишића Дома здравља Вишеград, извод из матичне књиге умрлих која се води за матично подручје Савски венац под редним бројем 4570 за 2021. годину за Љубишу Васиљевића, допис Инфраструктура железнице Србија а.д. број 1/2022-2449 од 28.11.2022. године, наредбу о допуни истраге ТРЗ КТО 1/15 од 15.01.2008. године, наредбу о завршетку истраге ТРЗ КТО 1/15 од 09.05.2018. године.

Суд је током поступка донео низ процесних одлука: Решењем Вишег суда у Београду К.По2 бр. 4/17 од 16.08.2021. године које је потврђено решењем Апелационог суда у Београду Кж2 По2 19/21 од 01.09.2021. године, према опт. Васиљевић Љубиши обустављен је кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези чл. 22 КЗ СРЈ у саизвршилаштву, на основу одредбе чл. 20 ЗКП-а услед смрти оптуженог. На главном претресу дана 17.05.2022. године донето је решење којим је у односу на окр. Липовац Јована раздвојен кривични поступак од поступка који се води против Лукић Гојка, Васиљевић Љубише и Ђекић Драгане по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО 1715 од 10. маја 2018. године и одређено да ће се исти посебно довршити, а на главном претресу дана 13.06.2022. године донето је решење којим је спојен кривични поступак у односу на окр. Липовац Јована са поступком који се води против Лукић Гојка,

Васиљевић Љубише и Ђекић Драгане по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО 1715 од 10. маја 2018. године ради вођења јединственог поступка. Решењем Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К. По2 бр. 4/17 од 21.12.2021. године из списка предмета издвојен је као незаконит доказ налаз и мишљење комисије судских вештака неуропсихијатра проф.др Ратка Ковачевића, специјалисте форензичке психијатрије, психијатра др Милене Станковић, специјалисте судске психијатрије и Звезданке Савић, специјалисте мед. психологије од 10.12.2020. године, као и допунски налаз и мишљење комисије судских вештака у саставу проф.др Ратко Ковачевић, др Милена Станковић и психолог Звезданка Савић од 31.08.2021. године датих за сведока Митрашина Глишића. Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 По2 2/22 од 26.01.2022. године уважена је жалба Тужилаштва за ратне злочине и ово решење је укинута. Наредбом Вишег суда у Београду К.По2 бр.4/17 од 21.12.2020. године одређено је ново неуропсихијатријско вештачење сведока Глишић Митрашина на околност утврђивања процесне способности сведока. Накнадни поновљени предлози бранилаца да се вештачење комисије на челу са проф др Ратком Ковачевићем издвоји су одбијени као неосновани.

Суд је одбио предлоге бранилаца оптужених да се из списка предмета издвоје записници о испитивању сведока Папић Крсте, пред Тужилаштвом за ратне злочине од 30.12.2014. године, Глишић Митрашина пред Тужилаштвом за ратне злочине од 16.01.2015. године и Божић Душана пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине од 15.05.2014. године, 15.10.2014. године и 27.05.2015. године, као неосноване, јер су искази ових сведока прибављени у свему на законит начин; заједнички предлог свих бранилаца да се наложи Тужилаштву за ратне злочине да достави целокупну документацију у погледу добијања мере заштите сведока Миће Јовичића и предлог браниоца опт. Јована Липовца, адв. Ђорђа Дозета да се прибаве подаци у вези статусом заштићеног сведока Митрашина Глишића, као неоснован, с обзиром да се ради о строго поверљивим документима, да о заштити сведока према Закону о заштити сведока и других учесника у поступку одлучује посебна комисија; предлог браниоца опт. Јована Липова, адв. Ђорђа Дозета да се од Центра за социјални рад Вишеград прибави социјална анамнеза за сведока Митрашина Глишића, као сувишан, с обзиром да су приликом вештачења од сведока добијени подаци који се односе и на социјалну анамнезу који су били од значаја за вештачење; Суд је одбио предлог браниоца опт. Гојка Лукића, адв. Жељка Санковића за испитивање сведока Зорана Луковића, Средоја Ђурића, Илије Давидовића и Миладина Нешковића, браниоца опт. Јована Липовца, адв. Ђорђа Дозета за испитивање сведока Горана Радосављевића Гурија, Милана Нешковића и Милице Томић, браниоца опт. Драгане Ђекић, адв. Горана Нинића да се у својству сведока испита Душко Петровић, налазећи да је извођење ових доказа сувишно и води одуговлачењу поступка: предлог браниоца опт. Душка Васиљевића, адв. Небојше Перовића да се изврши увид у списе суда БиХ у Сарајеву поводом истог кривичног догађаја где се води кривични поступак, али против других оптужених као неоснован, јер је поступак пред судом БиХ у току, и није донета правноснажна пресуда; предлог браниоца опт. Јована Липовца, адв. Ђорђа Дозета да се испита саветник одбране др Зоран Ђурић у вези изјашњења комисије Судско-психијатријског одбора, јер је саветник одбране присуствовао испитивању чланова Одбора када је кроз питања и примедбе добио одговор. Примедбе које је саветник доставио у писаној форми су практично коментари и његово мишљење. Чланови Судско-психијатријског одбора су се изјаснили на све примедбе, наводе и околности и да ништа ново немају да додају и поновно испитивање саветника би само водило одуговлачењу овог кривичног поступка. Суд је отклонио извођење доказа испитивањем сведока Радојице Јечменице,

чије испитивање је предложио бранилац опт. Душка Васиљевића, адв. Небојша Перовић с обзиром да сведок због старости и болести није могао да приступи на главни претрес. Након промене председника већа саслушани су поново оптужени, испитани сведоци Глишић, Папић и Јовичић, прочитани раније изведени докази, обављено вештачење и испитани вештаци.

Оптужени су у одбранама навели:

Оптужени Гојко Лукић у одбрани пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 од 19.02.2015. године навео је да нема никакве везе са догађајем у Штрпцима и да му је жао због онога што се десило. Може да погледа у очи сваком Муслиману, јер тамо није био, нити је шта радио, не зна шта се дешавало у школи у Прелову, а нема ни доказа ни потврде за то. О догађају у Штрпцима сазнао је из новина које су писале о томе у време када се то десило. Додао је и да је његов брат осуђен, гонили су га и Муслимани и Хрвати, а он је сада у овом поступку „ни крив ни дужан“.

На главном претресу дана 04.03.2019. године навео је да му се стомак преврне кад чује шта за овај догађај, али он са отмицом и догађајем у Штрпцима нема никакве везе. У то време радио је у „Службеном листу“, са Албанцима, Хрватима и Словенцима и може да се провери какав је човек и радник био, никада није био пред судом. Његов брат Новица Лукић 2004. године убијен је у кући, остало је његово дете у то време од две године, а млађи брат Милан је осуђен и не зна где се сада налази. Жао му је жртва у овом догађају, али у томе није учествовао.

Ишао је у Босну, тамо су му били родитељи, а када је 2002. године Милан годину и нешто дана био затворен у ЦЗ-у у Београду, за њега је „јурио“ адвокате. Не би дозволио свом брату да учествује у овом догађају само да је знао шта се догађа, али није ни сигуран да ли је Милан учествовао или није. За себе тврди да није учествовао у овом догађају, није ни био у месту где се ово десило. Једног су му брата убили, другог осудили и сада хоће и њега да набеде да је он ово урадио. Читао је у новинама да је Милан прво водио „Беле орлове“, па „Осветнике“, а он га је данима молио да се смири, да остане и да не иде у рат. Иначе Милан је из Швајцарске дошао у тај „црни“ рат, имао је жену и децу. Сада су све свалили на Милана и још једног човека, као да су њих двојица све Муслимане протерали, осуђени су на толике казне да не могу да живе.

За догађај у Штрпцима је чуо после рата када се о томе писало у новинама. Сматра да су то могли само да ураде људи без мозга. Током 1993. године није био у Босни, радио је у фирми, која је била код БИГЗ-а, у улици Јована Ристића бр. 1, о томе постоје папири и потврде. У тој фирми је почео да ради 1976. године и стан је од фирме добио. Није имао војну униформу, био је пријављен у војни одсек и имали су неке вежбе у Бубањ потоку. Никада није био на ратишту једино је одлазио код родитеља, они су живели у селу које удаљено 30 километра од Вишеграда. Када је одлазио код родитеља, а те 1993. године није имао аутомобил, увек је ишао до Зенице возом, од Зенице аутобусом до Бугојна. Не зна где се налази станица Штрпци. И његов брат Новица обилазио је родитеље, а њих двојица су физички личили.

Навео је да је рођен у Рујишту где су и живели. Брат Милан је рођен у Фочи. Милан је ишао у основну школу у Прелову, а он у Клашнику. Школа која се помиње у оптужници је једина школа у Прелову.

На главном претресу дана 18.04.2022. године навео је да није учествовао у овом догађају и да не зна ништа о томе. Није био са братом Миланом у јединици, те 1993. године није ни био у Вишеграду. То зна цео град као што се у граду зна да са Миланом није говорио, и да је молио Милана да не иде на ратиште. Када је 1993. и 1994. године Милан био у затвору ишао му је у посету.

Оптужени Душко Васиљевић у одбрани пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 од 19.02.2015. године навео је да је 04. маја 1992. године из патриотских разлога дошао у Вишеград и био је у МУП-у Вишеград до 10. јула, али када је напустио јединицу никада се више није вратио на ратиште, јер му се жена породила и морао је да јој помаже око детета. Његов брат Љубиша је остао до 21. јула, али у акцији Прокоп је рањен, па се после тога више никада није тамо вратио. Наводи да нема никакве везе са отмицом у Штрпцима, никада ништа није учинио у Вишеграду, нити је у Вишеграду био у јединици Милана Лукића. Када је био у Вишеграду, био је у МУП-у, и само су он и колеге дежурали на пунктовима у Устипрачи испред централе и стално су се смењивали. Није имао аутомобил 1993. године, касније је, због детета, набавио неког старог „кеца“. Радио је у Термоелектрани од 07.00 до 15.00 часова и уколико би било додатног посла морали су да остану и дуже и заврше посао. Понекад је остајао на послу и до 10-12 сати увече да би се оспособио погон. Свакодневно је ишао на посао, а обавеза је била да се, када стигне ујутру, јави пословођи или вођи групе који је био надлежан за његов део посла. Није могао да не оде на посао, у то време била је зима и требало је стално струје, јер је била велика потрошња и увек су били мобилни. Мисли да је Обреновац удаљен од Вишеграда неких 370 до 400 километара и никада није постојала директна аутобуска линија Обреновац - Вишеград, поготово у оно време, јер је то била ратна зона. Током 1993. године била је велика инфлација, плата му је била око 5 марака и да је одлучио да сам иде колима до Вишеграда за то би му требало минимум седам сати, јер је било зимско време. За новац за гориво које се тада куповало на улици требало је да ради 10 месеци. Никада није ишао за викенд у Вишеград да ратује, нити је чуо да неко тако викендом одлази. Био је на ратишту у Хрватској када су га мобилисали 1991. године, као и многи Обреновчани који су мобилисани. Није био у резервном саставу, био је у војсци има и у радној књижици уписан стаж проведен на ратишту, али нема никакве везе са Босном. У Вишеград је ишао из патриотских разлога, да му родитељи и брат не би приговорали да се није јавио, био је у СУП-у, начелник је био Перишић, а командант Драган Томић. Родитељи су живели у Ђуровићима код Вишеграда. Када је ишао код њих у посету у Вишеград, границу Србија - Босна прелазио је на пункту Котроман где су се прегледале личне карте.

На главном претресу дана 04.03.2019. године навео је да никакве везе нема са овим случајем, није учествовао у овом догађају, нити је био у то време тамо. Након неких 15 дана до два месеца од догађаја у Штрпцима, сазнао је из медија шта се десило, а после је све видео у оптужници. Мисли да је био 04. мај 1992. године када је отишао аутобусом до Ужица, а од Ужица је стопом стигао до Вишеграда. Отишао је као добровољац из патриотских разлога на ратиште, јер је пореклом одатле и тамо су му живели родитељи. У то време мобилисани су они који су са тог подручја. Тада је отишао у цивилу, без оружја, на граници је тада маја 1992.године само прегледана па одмах враћана лична карта. На ратиште је отишао преко СУП-а, када је стигао задужио је униформу и оружје и тамо је био до 10. јула 1992. године, и више се није враћао, јер му је жена била трудна и морао је да буде уз њу. До 1995. године није се враћао у Вишеград. Познаје Милана и Гојка Лукића, то су му кумови, са њима је од давнина у

кумовским везама. Није припадао јединици „Осветници“, већ јединици при СУП-у Вишеград. Познаје Јована Липовца, он је из суседног села и док је био на ратишту виђао је Липовца. Није познавао Драгану Ђекић, никада је није видео на ратишту, видео је први пут док су били у притвору. Никада није упознао Мићу Јовичића само је за њега чуо у овом поступку, и чуо је за Митрашина Глишића, он је из села, али га се не сећа јер је млађа генерација. Не зна Крсту Папића и није га виђао за време ратног стања. Његов рођени брат Љубиша, после рањавања 21.јула 1992.године није био добро, није могао да се ослања на ногу, лечио се у Ужицу, па на ВМА, а када је отишао у Селтерс бању имао је фиксаторе на ногама и био је на штакама. Док је био у Вишеграду није видео Гојка Лукића.

Навео је да је у време критичног догађаја радио у Термоелектрани у Обреновцу, где и сада ради, радно време је од 07.00 до 15.00 часова, али дешава се често да се због посла остаје и дуже у случајевима када мора да се оспособи погон. Не може да се сети да ли је радио 27.02.1993. године, имао је и кућна дежурства, као и дежурства и суботом и недељом поготово у зимском периоду када струја треба да се производи онда су стално мобилни на послу. Током 1993. и 1994. године радници нису могли да одсуствују са посла по свом нахођењу, већ су увек морали да најаве да неће доћи. У том периоду да се није појавио на послу вероватно би добио отказ. Било је потребно бар осам сати да стигне из Обреновца до Вишеграда, било је зимско време и то није био лаган пут. Не сећа се колика су била задржавања на граници, по његовој процени то је било око сат времена. Било би му потребно двадесет и више сати да стигне из Обреновца у Вишеград да обуче униформу и да се потом из Вишеграда врати за Обреновац.

На главном претресу дана 18.04.2022. године остао је код раније одбране, навео да је радио и живео у Обреновцу, било је немогуће стићи од Обреновца до Вишеграда и вратити се, у догађају није учествовао, није ни био тамо.

На претресу дана 26.10.2022. године бранилац опт. Душка Васиљевића, адв. Небојша Перовић доставио је суду три фотографије од којих су две стандардног формата, једна већег формата, на којима је оптужени из млађих дана.

Оптужени Јован Липовац у одбрани пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 од 19.02.2015. године навео је да се не осећа кривим. У време овог догађаја, био је на супротном месту од те локације, као припадник јединице ТО Вишеград. Командир чете је био Микан Илић, а њему је надређени био Крсто Папић или Лука Драгићевић. Није ни у свађи, а ни у неким добрим односима са Крстом Папићем и није са њим много контактирао. Након доласка милиције, остао је да буде водич јер је познавао терен с обзиром да је из тог краја. Зна ко је Милан Лукић, али Милан није долазио на терен где је био оптужени, а то је око Рујишта, Зенице, Каменица, Земница према Јагорцу на обронцима Таре. Милана зна још из детињства, али се нису дуго виђали. Не зна када је Милан дошао у Вишеград. Једном приликом оптуженом је Микан рекао да иде са још двојицом у Вишеград у команду да се нађе са Миланом Лукићем и још неким момцима. Милан је у то време носио униформу и оружје, као и остали који су били са њим, али не зна у којој је био јединици. Пре би рекао да су они били паравојска него војска, јер се нису прикључивали Ужичком корпусу ни територијалној одбрани, а ни после када је чета формирана. Половином маја оптужени је отишао у Ужички корпус. Милана Лукића је видео касније, када је отишао Ужички корпус. Никада није био у јединици којом је командовао Милан

Лукић, нити зна како се та јединица звала. Мисли да су се звали „Гарави сокак“, „Бијели орлови“ или тако нешто. Чуо је за отмицу путника у Сјеверину, било је то „рекла казала“, чуло се милион прича, на које није обраћао пажњу. Чуо је и за отмицу у Штрпцима, не зна ко је то урадио, у томе није учествовао. Не познаје Митрашина Глишића па самим тим није са њим у свађи.

На главном претресу дана 04.03.2019. године навео је да су у оптужници једино тачни његови подаци и ништа друго. Није тачно да је учествовао у догађају у Прелову ни у Штрпцима. Учествовао је у рату у Вишеградској бригади, био је у свом селу Рујиште, више као водич. Био је припадник Првог батаљона Вишеградске бригаде, на положајима око Рујишта, Каменице, према Јагоштици и граници са Србијом. Долазио је крајем сваког месеца у Београд и доносио је потврду да је на ратишту, да би правдао изостанак са посла, јер је у то време радио у ИМТ-у. Познаје Гојка Лукића, заједно су у селу Рујиште одрастали и живели су у комшилуку. Није познавао Љубишу и Душка Васиљевића. Драгану Ђекић никада није ни видео. Не зна да је у то време постојала јединица „Осветници“.

На главном претресу дана 18.04.2022. године остао је код раније изнете одбране.

Оптужена Драгана Ђекић у одбрани пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр. 2/14 од 19.02.2015. године навела је да за отмицу путника није чула и не зна ништа о томе, није присуствовала премлаћивању и пљачкању путника, нити јој је шта познато о убиству и ликвидацији путника. Мора да констатује односно да поверује да је дошло до неспоразума и да ово није лично, јер она није одбила да иде на полиграф, већ је одбила да иде без свог адвоката. Мисли да је у Вишеград дошла крајем септембра или почетком октобра 1992. године, пребачена је из Зворничке бригаде у Вишеградску бригаду као испомоћ. Можда је до половине новембра остала у Вишеграду, после Сјеверина и тамошњих дешавања и масакра, па је из Вишеграда отишла за Београд и није ни мислила да се више враћа у Вишеград. Половином јануара Милан Лукић са Ацом, који се представљао као Савезни јавни тужилац, дошао је код ње кући и питао је да ли познаје некога ко жели да иде на фронт, јер је дошло до пуцања линије на Меремешљу. Након тога се нашао са Ранисављевићем и питала га је да ли има људе који би ишли на ратиште. Скупљала је људе искључиво за одбрану Меремешља и тог дела Дринског корпуса и Ранисављевић јој је рекао да ће се састати са Миланом Лукићем, што су и учинили и договорили су се са Миланом око детаља. Сачекала је добровољце и половином јануара их је одвела за Вишеград. Само је на тај начин учествовала у свему. Организовала је да добровољци за Вишеград отпутују прво возом до Ужица а затим редовном аутобуском линијом Ужибила из Деспотовца, родног краја Ранисављевића, она те људе није ни познавала. Није сигурна да ли се Ранисављевић враћао у Београд или Деспотовац, није била стално у контакту са њим. Он је мало био у Вишеграду, а мало на Меремешљу. Не зна шта се у том периоду дешавало. У прво време када је стигла у Вишеград боравила је на Околишту, где је био центар за ментално оболелу и ретардирану децу и одрасле. После тога ту су боравиле Горажданска бригада, Вишеградска бригада, Интервентни вод и добровољачке јединице, а било је и Руса. Одатле је отишла у посебну јединицу полиције на обуку, где је остала до почетка марта када је дефинитивно отишла из Вишеграда и више се није враћала. Не сећа се да је било проблема када је са Ранисављевићем и тим добровољцима отишла у Вишеград. Све их је одвела директно у команду код потпуковника Луке Драгићевића, који је био командант бригаде. Сећа се да је међу добровољцима био Мића Јовичић. Милан Лукић је био члан команде. Сви у Вишеграду

су били под командом Вишеградске бригаде, на чијем челу је био Лука Драгићевић, па и Милан Лукић и његова јединица. Чула је шта се десило са путницима из Сјеверина и из Штрбаца, то је чуо цео Вишеград, причало се шта се десило. Од Станице куварице је чула да је Лукић направио глупост, јер је „узео људе“. Након сусрета са Станицом отишла је до команде, али тамо није затекла Луку Драгићевића ни било кога од чланова команде. Онда је отишла до Дрине. Питала је безбедњака и официра за везу Брку, чијег се имена и презимена не сећа, да ли му је познато шта се десило, а он је рекао да не зна ништа о томе и на томе се завршило. Одлучила је да оде и до Дрине, јер је близу града, али тамо ништа није затекла и одатле се вратила на Околиште.

Дана 27. фебруара 1993. године налазила се на Околишту, у санитету, била је под командом Вишеградске бригаде, командовао је Лука Драгићевић. Ту су биле Горажданска и Вишеградска бригада, као и интервентни вод, руски козаци и српски добровољци. Одлазила је на обуку у посебну јединицу полиције као санитариа Вишеградске бригаде, са том пријавом је отишла на дводневну обуку у ППЈ. Мисли да је на ту обуку ишла пре Штрбаца, али не зна тачно. Обука ППЈ је била на Рујишту, а 27. фебруара 1993. године је била на Околишту. Док је била на обуци није сваки дан по цео дан била присутна већ је могла да буде присутна два-три дана, па да један дан преспава на Околишту и да се врати. Радила је онако како је то инструктор налагао. У првом делу боравка у Вишеграду била је под командом Милана Лукића, то је било од прве половине октобра па до половине новембра. Од догађаја у Сјеверину није била под командом Милана Лукића. Касније је чула да су људи у Сјеверину убијени, не зна где и није се ни распитивала где се њихова тела налазе. Изашла је из Вишеграда као „персона нон грата“. Након отмице путника у Штрнцима је у пролазу сретала Милана Лукића, али га никада ништа није питала о томе, није желела то да чује нити да у тако печем учествује. је чињеница. Надређени јој је био Бобан Инђић, који је био командир интервентне чете, Неша Ранисављевић је био командир неким својим људима, било је и козака који су имали своје командире и свака од тих група је имала свог командира. Што се ње тиче она је била са женама у кухињи, праље и у санитету, а биле су одговорне Луки Драгићевићу.

На главном претресу дана 04.03.2019. године навела је да нема апсолутно никакве везе са оптужбом, сем да је била у Вишеграду у то време. Навела је да 17 година и то од 2002. године трпи тортуру и смештају је у сваку причу у коју може да се смести почев од Зворника до Вишеграда. Не зна због чега то чине и кога штите. Претходно када је била оптужена, у предмету Скочић, доказано је да са догађајем нема везе, само је била присутна када се тај догађај одиграо. Нада се да ће тако бити и у овом предмету, с тим што овоме није ни присуствовала. У овом поступку тужиоци су вршили притисак да каже да је видела шта се десило, али она то неће, јер говори увек истину. Наводи да би требало набавити бар једна снимак, јер претпоставља да у суду има камера, на коме се види да јој тужилац нуди да изађе из притвора, у замену да потврди наводе оптужнице. Све ово било је у канцеларији тужиоца, а бранилац због штрајка адвоката није присуствовао. Када је отишла у рат имала је 16 година, од прогона ове државе остала је и без потомства, јер је повезују са свим догађајима, па мора да доказује да то није тачно. Једном јој је један тужилац рекао да је интересантна јер је била у средишту збивања.

У то време није познавала Гојка Лукића, а Милана Лукића је упознала на ратишту у Вишеграду. После случаја Сјеверин вратила се у Београд, више није хтела на ратиште. Јануара месеца 1993. године негде око Божића, Милан је позвао телефоном

да се нађу и рекао јој је да му хитно требају борци за неку линију која је била већ пробијена и да је много људи изгинуло. Помогла му је и пронашла можда 15-ак добровољаца са којима је отишла из Београда на ратиште у Вишеград. Међу њима је био и Небојша Ранисављевић. Ишли су возом од Београда до Ужица, а аутобусом из Ужица до Вишеграда. Не зна колико је путовање трајало. Мисли да су кренули нека два-три дана после Божића, не зна тачан датум, а тамо је остала до половине марта 1993. године. Док је била на ратишту била је смештена на Околишту. Јединица „Осветници“ тада није постојала, већ само Интервентна једница Вишеградске бригаде, са добровољцима који су били и то „Бели орлови“, „Шешелјевци“, „Аркановци“ и Руси. Сви су били смештени на Околишту, са Горажданском бригадом која је избегла из Горажда и припојила се Вишеградској бригади. Били су сви у једној касарни. Није познавала Љубишу и Душка Васиљевића, као ни Јована Липовца. Упознала их је у овом поступку у притвору. Цео Вишеград је брујао о догађају у Штрпцима и одмах је чула шта се десило и сви су за то знали. Причало се да је Милан Лукић „узео људе са воза“. Она је то чула, није видела.

На главном претресу дана 18.04.2022. године оптужена је остала код раније изнете одбране.

У исказима оштећени и сведоци су навели:

Сведок - оштећени Наил Кајевић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 22.12.2014. године и на главном претресу дана 03.04.2019. године навео је да је његов брат Нијазим Кајевић рођен 28.10.1963. године. Био је висок 180 цм и тежак 85 килограма, имао је густу коврцаву црну косту и плаво-зелене очи, радио је у пошти у Прибоју. Тога дана био је у „Меклауд“ јакни, светло браон боје са крзеном крагном, жућкастим фармеркама, џемперу и у „Алпина“ спортским ципелама. Када се 27. фебруара 1993. године укрцао у Београду у воз Београд - Бар, ишао је за Пријепоље. Имао је код себе лична документа и нешто новца. Претходног четвртка је отишао за Београд, у посету, јер се куму родила ћерка, а спавао је код сина њиховог брата од стрица. Те суботе ујутру када су се чули Нијазим му је рекао да се враћа кући. За отмицу и нестанак брата је сазнао у недељу 28. фебруара. Месец дана пре отмице радник железнице Живановић упозорио је своје руководство - Службу безбедности да се планира отмица путника из возила у станишту Голеш или станици Штрпци. Ово је сазнао током суђења у Бијелом Пољу када се судило Небојши Ранисављевићу из документа која су изведена као доказ на суђењу. У понедељак након отмице директор Слободан Мрдаковић из фирме „Елан Пријепоље“ је позвао Бранка Остојића потпредседника Владе Републике Српске и министра задуженог за индустрију и питао за судбину отетих, али је министар Остојић одговорио да је чуо шта се десило, да то није урадила Војска Републике Српске већ Војска Југославије, да позову Ојданића. После отмице, 17. марта 1993. године у Пријепоље је дошао Слободан Милошевић и обећао породицама несталих да ће преврнути и небо и земљу да пронађе и отете и отмичаре, да ће отете вратити живе или мртве, а да ће кривци за то бити примерено кажњени. Сведок је Слободану Милошевићу испричао о разговору, да је војска Југославије одговорна, али одговор је био да то није тачно и да министри свашта причају.

Додао је на претресу да је у то време био руководилац продаје реномиране фирме „Елан“, хемијска индустрија и имао је пријатеље у целој Југославији, сви су се интересовали и обавештавали га о свему што су чули. Навео је да су чланови породица

несталих већ у понедељак имали контакт са потпредседником Владе Републике Српске и министром за индустрију Бранком Остојићем који је рекао да је то урадила Војска Југославије, а не Војска Републике Српске. Говорили су им у Србији да је то урадила паравојна формација Милана Лукића, касније су на суђењу у Бијелом Пољу у поступку против Небојше Ранисављевића, увидели да су све информације које су на неки начин званични органи настојали да демантују биле углавном истините, све је некако заташкавано, одуговлачило се, да време учини своје. Сама отмица је била замишљена тако да уколико нема посмртних остатака, нема ни догађаја. Међутим када се Дрина испуштала и када је почела да избацује посмртне остатке, најпре главу Халила Зупчевића, нађени су посмртни остаци још три лица.

Додаје да су у суботу сазнали да је заустављен воз у Штрпцима и да је била отмица. Прочуло се то у Пријепољу, изашло је 150 људи на улице. У Пријепољу су направили и одбор кога је примио председник Милошевић када је 17. марта дошао у Пријепоље. Речи председника Милошевића да ће учинити све да се пронађу отети грађани и врате мртви или живи, а да ће починиоци бити кажњени, смириле су мало ситуацију у граду. Било је добронамерних људи који су хтели да помогну, а било је и оних који су пласирали лажне информације. У Бијелом Пољу на суђењу чуо је за неку жену која је учествовала у догађају, раније то није знао. Само је сазнао да је Милан Лукић са својом групом извршио отмицу, али имена учесника, пол и друго није знао нити се о томе распитивао. Интересовало га је и распитивао се о свом брату, да ли је жив, како да се врати. Међутим посмртни остаци његовог брата Нијазима нису пронађени још увек. Сматра да они који су га убили требају да за то одговарају.

Сведок - оштећена Селма Чоловић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 22.12.2014. године и на главном претресу дана 03.04.2019. године навела је да је њен отац Фикрет Мемовић, рођен октобра 1957. године, критичног дана ишао на пут са комшијом који је такође одведен из воза у Штрпцима. Њен отац је био радник железнице и месец дана пре него што је одведен из воза радио је у станици у Штрпцима. Сазнала је да је у возу приликом отмице њеног оца покушао да заштити колега који је био у станици, али су и њему починиоци припретили да ће због тога одвести. Воз није ни требало да стане на тој станици, а чуле су се приче да су отети путници опљачкани, малтретирани, па убијени. Отац је био нижег раста, црне косе, био је обучен у зимску тексас јакну са белим крзном, браон карирану кошуљу, браон панталоне и црне зимске чизме. Носио је на руци „Сеико“ сат, носио је са собом службену возну легитимацију са сликом, личну карту није имао код себе. Мајка је исте ноћи сазнала да су одведени њен отац, комшије и још неки људи из Пријепоља муслиманске вероисповести. Сведокиња је у то време имала осам година, била је у другом разреду, видела је да се нешто дешава, али мајка је покушавала да од свега заштити њу и брата. Посмртни остаци њеног оца нису пронађени. Придружила се кривичном гоњењу и истакла је имовинско-правни захтев.

Сведок - оштећени Рагип Личина на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 26.12.2014. године и на главном претресу дана 03.04.2019. године навео је да је његов брат Иљаз био висок 175-176 цм, тежине око 90 кг, имао је плаву косу и плаве очи. Тога дана на себи је имао јакну „вијетнамку“ сиво-маслинасте боје, фармерке, црни џемпер, карирану кошуљу, а испод плаву мајицу кратких рукава. Тада су живели надомак Бијелог Поља у селу Лозна. Брат је био 1943. годиште и имао је дете које је требало да се школује. Наводи да је његов брат Иљаз ишао те суботе 27. фебруара 1993. године у Београд да подигне плату и преда дознаке у предузећу „Ратко

Митровић“ где је био запослен. Новац му је требао јер се његов син, који је после овога одузео себи живот, школовао. Брат је кренуо дневним возом Београд - Бар према Бијелом Пољу. Мисли да је воз у Бијело Поље требао да стигне око шест сати, али његов брат из тог воза није изашао. Сутрадан на радију су чули да је у месту Штрпци отето 20-так људи, а то му је потврдио и пријатељ Мијо Баруџија, који је знао да је његов брат ушао у тај воз. Схватио је одмах да су отети. Након четири - пет дана од догађаја њих 32 грађана је отишло у Подгорицу и у скупштини их је примио Момир Булатовић, као и шеф полиције Никола Пејаковић. Обећали су да ће учинити све да њихове најмилије врате, а одговорне казне. Људи су били задовољни оваквим пријемом и надали се да ће отете видети ускоро. Након 15-ак дана од овог догађаја отишли су поново у Подгорицу и тад им је Никола Пејаковић рекао да нису успели ништа да сазнају, да је њихов човек једва извукао живу главу. Схватили су да су изиграни. Након тога покушавао је са својим пријатељем Бором Војиновићем да сазна истину. У Коловрату им је један од полицајаца рекао да је то завршено по кратком поступку, а у Прибојској бањи официр ЈНА им је рекао да се боре против таквих, да су дошли да спасавају грађане. Сазнања о отмици има из средстава информисања. Посмртни остаци његовог брата су пронађени и сахрањени. Пронађени су вунени џемпер и мајица, које је имао на себи и јакна, који су остали нетакнути. Мисли да су посмртни остаци брата нађени у месту које се зове Црни Поток, 18 километара низводно уз Дрину. Сматра да сви они који су ово дело извршили, а нарочито њихови налогодавци за ово морају да одговарају. Придружио се гоњењу и поставио имовинско правни захтев.

Сведок - оштећени Алија Капетановић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 26.12.2014. године навео је да је његов брат Есад био рођен 15.01.1974. године, завршио је средњу школу у Београду где се и запослио у предузећу „Рад“. Тада је имао непуних 19 година. Како потичу из мешовитог брака, брат је остао и једно време био код тетке у Земуну. У време критичног догађаја становао је у радничком хотелу предузећа „Рад“ и делио собу са Суљевић Менсуром који им је брат од тетке по оцу. Његов брат Есад био је висок око 190 цм, имао је 80 килограма, смеђе очи и косу. Не зна како је тога дана био обучен. Братовљев колега Менсур му је рекао да је брат код себе имао, кад је кренуо на пут, чекове и златни прстен, да је понео две торбе - мању и већу. Воз којим је кренуо кући по реду вожње полазио је око 10 часова и требало је да стигне око 16 часова у Бијело Поље. Како је њихова кућа од пруге удаљена око 200 метара, видели су када је воз прошао око 17.00 часова, тј. да касни око сат времена. Очекивали су Есада, али га није било. Мислили су да се задржао у граду. Око 19.00 часова код њих је дошао Менсуров брат Суљевић Пеле и питао их да ли је Есад дошао кући. Када је чуо да није дошао бацио је бицикл којим је дошао и рекао да је чуо на радију да су отети путници у Штрпцима, да се ради о људима свих вера и нација и да су одведени у непознатом правцу. Та вест се данима вртела на радију. Одмах сутрадан су родитељи отишли у Станицу полиције у Бијелом Пољу, потом у Скупштину Подгорице, али никада ништа нису сазнали. Након нестанка из банке су добијали обавештење да се минус на рачуну повећава, па су схватили да неко уновчава чекове. О томе су обавестили полицију и сазнали су да су чекови уновчавани у Ужицу. Брата су видели неких 30-ак дана пре овог догађаја. Брат им је помагао финансијски, слао им је новац, а њему је купио први бицикл. Пошто је мајка имала пуно родбине у Србији, распитивала се о овом догађају, али није успевала да добије информације, јер тада није било згодно причати о томе. Придружио се кривичном гоњењу и истакао је имовинско-правни захтев, сматра да они који су ово учинили требају да одговарају. Његов брат Есад до данас се није вратио кући, није ни пронађен.

Сведок - оштећени Етем Софтић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 26.12.2014. године и на главном претресу дана 04.04.2019. године навео је да је његов брат Шећо, рођен 1945. године, дана 27.02.1993. године био у возу Београд - Бар, ушао је на Златибору. Наиме, брат је радио у Београду од 1967. године у предузећу „Жеграп“ на санацији пруге, једно време је чак радио и у Штрпцима, а у време отмице је радио на Златибору. Путници у Штрпцима су отети, међу њима је био и његов брат и до дана данашњег о њему ништа нису сазнали. Брат је био висок око 185 цм, тежио је око 110 килограма и био је јако развијен, не зна шта је критичном приликом имао на себи, зна да је са собом увек носио пиштољ марке „ЦЗ“ и да је имао сат „Сеико“ са тамном подлогом који је купио у Ираку када је тамо радио. Брат је био ожењен имао је супругу, два сина и ћерку. Од првог дана је пратио суђење у Бијелом Пољу тако да све што је сазнао о овом догађају сазнао је на том суђењу. Сматра да ко је ово урадио треба да за то буде кажњен.

Сведок - оштећени Мисин Растодер у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 26.12.2014. године и на главном претресу дана 04.04.2019. године навео је да је његов отац Јусуф био 1938. или 1939. годиште, био је висок око 180 цм, тежак око 80 кг, имао је црну косу и црне очи, радио је у Београду у предузећу „Планум“. Дана 27. фебруара 1993. године кренуо је кући у Савин Бор, јер је хтео да искористи слободне дане. По причи његовог колеге Кочан Фехима на себи је имао сако плаве боје, зелени џемпер и сиве панталоне. Зна да је отац носио сат „Омникром“. У воз Београд - Бар ушао је у Београду и требао је да изађе у Бијелом Пољу, а са њим у возу су били и Бакија Фехим и Џафер Топузовић, колеге из „Планума“. Сва тројица су отети. Сведок је сазнао за отмицу из воза преко радија, и на Дневнику, али није знао да је његов отац био у том возу. Тек када је очев колега Кочан Фехим после неколико дана донео плату и рекао да је отац отишао у суботу из Београда, породица је схватила да је отац међу отетим путницима. Дана 30. марта 2011. године од комисије за нестала лица преузео је кости свог оца и сахранио га. У комисији је сазнао да су кости пронађене у језеру Перућац након што је језеро исушено. Навео је да они који су извршили ову отмицу и ликвидацију треба и да одговарају. Придружио се кривичном гоњењу и истакао је имовинско-правни захтев.

Сведок - оштећени Един Бакија у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 26.12.2014. године и на главном претресу дана 04.04.2019. године навео је да је његов отац Фехим рођен 1952. године, радио је у Београду у предузећу „Планум“ и долазио је кући на 15 дана када је примао плату. У то време сведок је имао 13 година, брат 14 и млађа сестра је имала 10 година. Дана 27. фебруара 1993. године отац се није појавио у очекивано време, мајка се забринула и мисли да су на дневнику РТС-а јавили за отмицу воза у Штрпцима. Јавили су се у Центар безбједности у Бијело Поље и уз њихове провере потврдило се да је отац био у возу. После су из прича његових колега сазнали да је отац тог несрећног дана кренуо кући. Отац је био висине око 170 цм, тежине око 70 кг и био је проћелав, зна да је примио плату и да је са собом имао торбу. До дана данашњег нису пронашли посмртне остатке оца, пратили су суђење у Бијелом Пољу тако да о догађају знају са тог суђења. Лепо су живели до очеве смрти, а након тога сестра, брат су живели јако лоше и тешко, јер мајка није радила. Они који су ово урадили и његовог оца отели и убили треба да одговарају за то. Придружио се кривичном гоњењу и истакао је имовинско-правни захтев.

Сведок - оштећени Ислам Синанчевић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр. 1/15 дана 28.08.2015. године и на главном претресу дана 13.05.2019. године навео је да је брат од ујака Расима Ћорића из Пријепоља који је отет из воза у Штрпцима дана 27.02.1993. године. Његова мајка и отац Расима Ћорића су рођени брат и сестра. Расимови супруга и синови живе у Немачкој. Познато му је да је Расим ишао у Београд да подигне камату са штедње из „Дафимент банке“, јер га је Расим наговарао да и он тамо штеди. За отмицу је чуо истога дана, око 18 часова, на улици у Пријепољу, када је срео Изета Бајрамовића који је рекао да су отели све Муслимане из воза у Штрпцима. Није томе придавао неки нарочити значај, све док није дошао кући и од супруге која је радила у Прибоју у фабрици „Полиестер“, а која је дошла тим возом чуо исто то. Након сат времена, чуо је мајку, која је живела на спрату, како је закукала и када је отишао до ње, рекла је да су јој јавили телефоном да је Расим међу путницима који су отети у Штрпцима. Тек тада га је та информација о отмици путника озбиљно узнемирила. Мисли да брзи воз у Штрпцима не стаје. Сутрадан испред општине у Пријепољу организован је митинг на коме се захтевало да отети путници буду хитно пронађени и ослобођени. Касније је сазнао да су међу отетим путницима била још његова два рођака и то Прељевић Сафет и Фикрет Мемовић. Зна да је део Расимових посмртних остатака пронађен у језеру Перућац и то што је пронађено је предато породици која га је сахранила на гробљу у Пријепољу. Придружио се кривичном гоњењу, али није истакао имовинско-правни захтев.

Сведок - оштећени Каћо Прељевић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр.1/15 дана 13.05.2015. године и у исказу на записнику о саслушању сведока пред судијом за истрагу Вишег суда у Подгорици по замолници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО бр.1/15 дана 19.06.2015. године навео је да је његов син 27. фебруара 1993. године био у возу. Од комшије Маринка Зиндовића чуо да су његовог сина Сафета извели из воза и одвели у камион. Од гардеробе сећа се једино да је син био у фармеркама, прошло је више од 20 година и друго не памти. Син је рођен 1969. године. Зиндовић му је причао да је Сафет држао у рукама личну карту. Касније је чуо да је у Бијелом Пољу ухапшен Небојша Ранисављевић, ишао је на суђења, и сведочио. На суђењу је чуо када је Ранисављевић причао да је код Вишеграда у Мушићима била спортска хала и да су их ту одвели, свлачили до гола, мучили и да су петорицу убили на брани. Много је година прошло, више нема снаге било шта да каже, његовог сина нема, нити су остаци пронађени.

Сведок - оштећени Бабачић Сахрет навео је да нема непосредних сазнања о отмици путника из воза на релацији Београд - Бар у месту Штрпци дана 27.02.1993. године. Његов брат Бабачић Исмет био је на службеном путу на Златибору, јер је био комерцијалиста и за потребе фирме отишао је на Златибор. Са тог пута се никада није вратио. Док је Исмет био на путу са породицом није био у контакту, па су након неколико дана од одласка сазнали шта се десило са њим. Након отмице, дошао је код њих Голуб Булатовић и донео им је торбицу његовог брата. Голуб је испричао да је са пријатељем Бајом Кошћалом био у возу, да је у купеу са њима био и Исмет који је ушао у воз у Ужицу. Од њега су и сазнали да је воз стао у станици Штрпце, да су ушли униформисани и наоружани људи у воз, легитимисали и из воза изводили неке путнике и да су извели Исмета. Након тога о Исмету нису више ништа чули. Исметов отац је ишао у полицију у Подгорици да се распитује, а сутрадан су и из медија сазнали за догађај. Отац и други људи чији су рођаци отети из воза су на све начине покушавали да дођу до неких информација о отетима. Његов брат носио је сат, златни ланац са привеском, бурму и златни прстен.

Сведок - оштећени Ђорђе Вујовић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 11.02.2015. године и на главном претресу дана 14.05.2019. године навео је да је исте вечери када се десио догађај сазнао је да воз у Бар није дошао. Критичном приликом његов сестрић Сенад Ђечевић, који је био малолетан, имао је 17 година, пошао је у Ваљево за нека документа и понео 1.000 марака. Увече је чуо да воз није стигао. Чуо је да су неки људи изведени из воза, отети, неки путници су дошли у Бар, али не и Сенад. Око поноћи је кренуо са своја три друга за Прибој да види о чему се ради. На граници са Босном, специјалци су им рекли да не иду, препоручили су да се врате, јер могу изгубити главу. Схватили су колико је озбиљно, и отишли у Прибој у хотел. Звао је све које је познавао, успели су да обавесте Младића и Караџића, и Мирка Јовића. Тражио је начин да се нађе са Лукићем, на све начине је покушавао да нађе сестрића. У хотелу су били специјалци који су обезбеђивали границу и преко неких веза је успео да дође до Милана Лукића. Преко српске странке која је била у Прибоју успео је да дође до Милана Лукића који је био у Вишеграду и издејствује пријем и сусрет. Отишао је са Десимиром Десанчићем таксијем до границе где их је Милан Лукић чекао. Милан је био је са четворицом - петорицом људи, један од њих је био Црногорац, био је неки дечкић кога су звали Чаруга, браћа близанци из Обреновца. Сви су били са шубарама на којима су биле кокарде. Ови са Лукићем су били неки официри. Лукић је био у униформи НАТО-а, висок, згодан момак, млад, доста млађи од сведока. Милана Лукића је тада видео први пут. Било је ту и три, четири аутомобила, један црни „Пасат“ караван, из којих су ови војници изашли. Поздравио се са Лукићем, који се једини представио. Са Лукићем и његовима су са границе, уз пратњу, кренули према Вишеграду ка неком локалу, то је кафана претворена у штаб. Када су ушли у кафић, унутра је већ било 20-ак људи, сви наоружани. Сви су се нормално понашали, смејали и седели су са оружјем. Био је ту и неки камион, којим је управљао Оливер, некадашњи превозник из Вишеграда и тим камионом је кружио око зграда. Мисли да у том кафићу није било женске особе, сок и ракију су му донели војници. Милан му је представио Чуругу из Младеновца или Аранђеловца, браћу близанце који су имали око 20 година, нису личили, а за које је сазнао да су из Обреновца. Сви су разговарали, али је сведок тражио да са Миланом разговара у четири ока, да се договоре око детаља. Понудио је Лукићу све, шта год му треба, само да му помогне да пронађе сестрића, рекао му је да је он подгао Сенада. Рекао је да ће помоћи његовој војсци. Лукић је само питао зашто Сенад није рекао и бранио се да су му мајка и ујак православци. Разговор се завршио и када су сведок и његов пријатељ кренули ка другој просторији сви су репетирали оружје. Лукић их је зауставио, а њему обећао да ће се распитати, да то није његова војска урадила, него неки „Гарави сокак“. Испоставило се да га је Лукић слагао. У Прибоју је чуо да је Милан Лукић око себе имао целу армију, а када је са њим разговарао, Милан му није рекао ко су ти људи, нити их је представљао. Након тог разговора никада се више није видео са Миланом Лукићем. Што се тиче те двојице браће из Обреновца, њих је Милан представио као своје официре, а у Прибоју је од таксисте сазнао да су из Обреновца. Поред те двојице браће, Милан му је представио и Црногорца и малог Чаругу, за кога не може да се сети одакле је, Милан их је представљао по надимцима. Сведок наводи да је касније имао проблеме због овог сусрета, Муслимани су му замерали да је ишао само за своје дете, а за њих није питао. Додаје да је у кафани када је разговарао са Миланом био и новинар Јеврић, коме је дао изјаву. Након тога сведок је отишао у Прибој, спавао у хотелу, али му се нико није више јављао. Провео је можда недељу дана у Прибоју, док је у Вишеграду био само тај један дан. Никада се више није срео са Лукићем. Пренели су му претње да и сам може stradати. У Бијелом Пољу је давао

исказ у јесен 2002. године, и испричао је исто као и сада, одговарао је на питања суда, али није спомињао лица која су била са Лукићем. Оно главно је да је био у Вишеграду, разговарао са Лукићем, видео све људе о којима сведочи. Придружио се кривичном гоњењу и истакао је имовинско-правни захтев, али висину није определио.

Сведок - оштећени Изудин Ханић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 22.12.2014. године и на главном претресу дана 14.05.2019. године навео је да су његов брат Мухедин Ханић и он становали као подстанари у Земуну, да је брат радио у „Змају“ као лаборант. Брат је често путовао возом Београд - Бар, обично два пута месечно. У суботу критичног дана брат је кренуо за Бродарево возом у 22,10 сати и тај воз је ишао за Бар. Када је дошао на посао, чуо је да је дошло до отмице у Штрпцима и јавио се родитељима који су то исто чули. За отмицу је чуо од познаника из Бродарева. Зна да је његов брат отет, јер су живели заједно, спавали у суседним собама, брат му се увек јављао. Не може да потврди како је брат критичном приликом био обучен, зна да је имао црну јакну са крзном, црну торбицу и путну торбу са личним документима, јер је брат планирао да оде у суботу и да се врати у недељу. Брат је сигурно имао нешто новца код себе, имао је приватно предузеће регистровано у Земуну. До данас нису пронађени посмртни остаци његовог брата. Придружио се кривичном гоњењу и истакао је имовинско-правни захтев

Сведок - оштећени Бахто Хусовић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 26.12.2014. године навео је да је његов брат Рифат Хусовић, рођен 1958. године, био у возу Београд - Бар, јер је ишао у Београда да узме Немачку визу и требало је да изађе на станици у Бијелом Пољу. Брат је на себи имао црну кожну јакну, црне панталоне, „Сеико“ сат и носио је бурму. Био је висине око 170цм и био је тежак 70 кг. Воз је требало да стигне у Бијело Поље око 16.00 - 17.00 часова, супруга и он су га чекали на станици, али брат из тог воза није изашао. Сутрадан су отишли у полицију да пријаве да брат није дошао и тада су сазнали за отмицу. До дана данашњег нису пронађени посмртни остаци његовог брата. Мисли да они који су овај злочин извршили требају строго бити кажњени, јер је грех узети недужне људе.

Сведок - оштећени Алмир Зековић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 22.12.2014. године навео је да је дана 27.02.1993. године његов отац Февзија био на службеном путу у Севојну и ушао је у воз Београд - Бар у Ужицу. Тог дана на себи је имао качкет, беж јакну од плиша, акт ташну црне боје са шифарником коју су касније пронашли у возу, сат „Сеико“ са златно-сребрном наруквицом и тамном позадином. Непосредно пре догађаја изгубио је документа тако да је код себе имао здравствену књижицу. Био је висок 182 - 183цм и тежине око 120 килограма, имао је црну кратку косу и црне очи. Породица је живела у Пријеполју и пошто се критичног дана отац није појавио у време када је требало, у поподневним сатима, забринули су се, али су тек сутрадан ујутру сазнали да се догодила отмица путника у месту Штрпци. Његова мајка је заједно са још неколико чланова породица несталих била примљена код тадашњег председника Слободана Милошевића који је рекао да ће преврнути небо и земљу да пронађе нестале и то их је држало у нади да су отети путници живи. До дана данашњег његов отац није пронађен.

Сведок - оштећена Ковиљка Бузов у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 23.12.2014. године је навела да је њен супруг Томо био висок 180 цм, тежак 88 кг, имао је црне очи, смеђе проседу косу са стране, критичног дана на себи је имао плаву кошуљу, кравату црвено бело тегет боје на пруге, сиве панталоне и

црни сако и сиви мантил, био је официр ЈНА запослен у ССНО-у у Београду. Те суботе 27.02.1993. године требао је да иду у посету њиховом сину који је служио војни рок у Подгорици. Међутим, у последњем тренутку супруг је замолио да она остане а он оде сам да би разговарао са синовљевим старешинама. Воз је требало да крене у 10,10 сати, али јој је супруг јавио да воз казни 40-ак минута. Поподне јој се јавио син из Подгорице и рекао да отац није изашао из воза Београд - Бар. Након тога су уследили позиви рођацима и пријатељима, звала је све болнице од Београда до Подгорице. Тек у недељу ујутру на вестима је чула да се догодила отмица у Штрпцима. Зна да је супруг са собом понео литар ракије и новац у висини тадашње плате да би дао сину. Њен супруг је био добар човек, били су веома везани. Сматра да сви који су ово учинили требају да одговарају за то.

Сведок - оштећена Рамиза Мурњ у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 14.01.2015. године навела је да је њен отац Адем Аломеровић био 1936. годиште, висок 185-187 цм, тежио је 110 кг, био је стасит, крупан, црн човек. Отац је прикупљао документа за пензију, па је отишао на прегледе у Београд, сестра и зет су га тога дана испратили на воз. Воз је на поласку каснио сат времена, али је ипак кренуо. Чекали су оца, али није долазио. Почели су да зову родбину мислећи да је негде свратио, звали су и железничку станицу. Неки путници који су стигли тим возом рекли су да је била отмица и од тог момента њима се свет срушио. Организовали су се, ишли су у Општину Пријепоље да траже информације, председник Извршног одбора у Пријепољу трудио се да дође до неких информација, слао је свештеника. Мислили су да је слично као у Сјеверину. Мислили су да ће се вратити и да ће све бити у реду, Милошевић је долазио у Пријепоље и рекао је да ће земљу преврнути и да ће их наћи, годинама су се надали, али ипак се ништа није десило. Једино је Ранисављевићу било суђење у Бијелом Пољу и то је све што јој је познато о овом догађају. Отац је имао на зубу златну навлаку и „Сеико“ сат, претпоставља да је имао капу, а зна да је имао тегет мантил.

Сведок-оштећени Ифета Топузовић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр.1/15 дана 17.06.2015. године навела је да је њен супруг Џафер Топузовић радио у предузећу „Планум“ у Београду. Мисли да је 27. фебруара 1993. године њен супруг кренуо на годишњи одмор и у воз је ушао у Београду. У купеу је био са Макијем, колегом из „Планума“. То зна јер је Маки након неколико дана донео Џаферову торбу. Испричао им је да је Џафер изведен из воза иза Ужица у станици Штрпци, извели су га неки људи у маскирним униформама. Када је Маки питао и покушао да спречи да Џафер буде одведен, они су му припретили да пође и он уколико му је жао. Тада се Џафер окренуо према Макију и рекао да јави супрузи да је отет. Џафер је тог дана на себи имао фармерке и беж дебелу зимску јакну, имао је добар сат и бурму. Тело није пронађено.

Сведок-оштећена Санија Зупчевић испитана од стране Тужилаштва за ратне злочине путем видео конференцијске везе са Данском дана 24.08.2015. године навела је да је била избеглица у Рожајама у Црној Гори и покушавала је да са породицом оде у неку трећу земљу због ратне ситуације која је била у њиховом граду. Покушавали су више пута, а у два наврата су кретали аутобусима, али су враћани из Новог Пазара. Полиција је заустављала аутобусе, опколили би их и враћали. Трећи пут када су покушали да пређу, Мађари су их зауставили на граници и вратили. Њен муж је имао гарантно писмо од свог рођака из Немачке, које нису желели да користе без осталих чланова фамилије. Негде 23. или 24. фебруара увече су враћени са Мађарске границе и

тада су дошли на идеју да још једанпут то ураде, да унесу те визе у пасоше, и пређу без проблема. Због тога су се задржали у Београду и одсели су у хотелу „Асторија“. Муж је отишао у Немачку амбасаду да ту дозволу унесе у пасош, али је била велика гужва. Биле су колоне пред амбасадом, није било могуће да се брзо заврши неки посао, па су тек после два дана успели. Купили су возне карте за Минхен. Дана 26. фебруара у вечерњим сатима су сели на воз за Минхен, место је било у купеу у коме није било ни струје ни грејања, а била је зима и снег. На мађарској граници, цариник им је рекао да изађу, да не могу даље јер су избеглице. Остали су на граничном прелазу Келебија да чекају. Ту су видели и неке комшије. После извесног времена кондуктер је рекао да сви које прозове крену за њим, довео их до неког воза и рекао им да уђу. Нико ништа није говорио, нису знали о чему се ради. Од путника и кондуктера у возу сазнали су да се воз креће према Београду, коментарисали су то. Успели су да купе карте за воз и одлучили су да се врате за Рожаје, али је воз каснио сат времена, улазио је кондуктер, проверавао карте и на станици после Ужица је дошао нови кондуктер у њихов купе, рекао да је смена особља и да треба поново да покажу возне карте. Када је воз излазио из једног тунела на простору за улазак у нови тунел, почео је нагло да кочи, сви су то коментарисали и питали се зашто се зауставља када ту није станица. Док је воз полако кочио, поред пруге на самом платоу станице стајали су војници поређани један до другог. Пре него што су кренули на пут чули су да се дешавају отмице на неком делу пруге, али она није веровала да се то може десити, јер Србија није била у рату и није било разлога. Када је видела војнике схватила је да се спрема неко зло. Све је то било око 4 сата после подне. Одједном је воз стао, отворила су се врата њиховог купеа, дошао је низак дебео човек са плавом униформом, беретком на глави, јако црвен у лицу и рекао им да припреме личне карте за преглед и наставио је даље. Након њега су дошла двојица наоружаних војника у маскирним униформама са пушкама на готове и почели да контролишу путнике код прозора. Видела је да ти људи имају српске личне карте, јер су се разликовале од њихових. Када је завршио са њима окренуо се према њеном мужу који је у руци држао спремне личне карте и тај који је гледао је застао, али други војник који је стајао иза њега брзо га је руком односно лактом гурнуо иза леђа и рекао му да ће он то урадити. У том моменту је рекао њеном мужу „Ви господине морате изаћи на једну додатну контролу ваших докумената“. Тај први који је гледао личне карте имао је обичну војничку капу, а други војник је имао маскирну униформу и црну рол мајицу плетену, имао је црну косу, био је дотеран и имао је дугачак ланчић златни који је ишао до појаса. То јој је привукло пажњу. Њен муж је без речи изашао, а војници за њим. Њој су вратили личну карту. Када је отворила видела је да је то лична карта њеног мужа, а не њена, пожурила је за њима да би добила праву личну карту и сусрела их је на самом излазу из воза и добила је карту назад. Погледала је кроз врата да види шта се дешава, напољу није видела војнике, једино је запазила једног од људи који је требао да изађе кога су гурали и ћушкали поред себе. У једном тренутку воз је на кратко кренуо и опет стао, мислила је да ће се људи који су одведени вратити, али је воз наставио пут кроз тунел. Тада су деца и она почеле да вриште и плачу, знала је шта се десило, било јој је јасно. Човек који је био у возу са њима написао је на мали папирић како се зове станица, датум и време, у возу је владала мукла тишина и нико се није чуо осим ње и њене деце. Одједанпут је дошао кондуктер који их је пратио до Београда, ушао је у њихов купе и запањено гледао у њих. Питали су га шта се десило и где су људи, а он је био нем. Сва документа и сав новац је остао код њеног мужа, тако да је она остала без динара, а требало је са децом да изађе у Бијелом Пољу из воза. Иначе, пре него што је воз кренуо из станице на којој је њен муж изведен из воза, пре тунела погледала је на страну те станичне зграде и видела је војни камион са војном церадом. На самој ивици каросерије стајали су војници и

махали су возу са подигнута три прста. Тада је видела да су људи који су изведени из воза завршили у том камиону. Када је дошла у станицу Бијело Поље и са децом и стварима изашла, један кондуктер јој је помогао и рекао јој да се јави у станицу полиције. Полицајац коме се јавила је убрзо пронашао начелника полиције коме је испричала шта се десило. Начелник полиције јој је помогао да пронађе смештај за ту ноћ и сутрадан се вратила у Рожаје где је била до краја маја месеца, и била је на располагању свима који су хтели са њом да контактирају и обаве разговор. Зна да је из воза одведено деветнаесторо људи, многи су путовали сами, па су после људи звали њу да би се распитали шта се десило. Њен супруг се звао Халили Зупчевић, његово тело никада није пронађено. Председник комисије за тражење несталих лица Амор Машовић је једном приликом позвао и рекао да је пронађена лобања њеног мужа, на основу ДНК су утврдили да је његова. Сав новац који су понели био је код њеног супруга, било је пуно пара, а имали су и девизну и домаћу валуту. Колико се сећа војници су били само мушкарци.

У возу су осим путника који су отети били и радници железнице и полицајци који су у исказима навели:

Сведок Марко Плазинић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр. 2/14 дана 10.02.2015. године и на главном претресу дана 02.09.2019. године навео је да су критичног дана он, Грујичић Раденко и пок.Срећко Игњатовић примили воз у Ужицу, док је манипулант кретао из Београда. Воз је каснио. Било је три кондуктера у возу, не сећа се њихових имена, он је био на првим вратима после поштанског и службеног вагона, а било је укупно 10 кола. Осим њега били су ту и Грујичић Раденко, покојни Срећко Игњатовић и покојни возовођа, и њихова дужност је била да одмах прегледају возне карте да би знали где ко од путника силази. Пошто је био предњи кондуктер, стајао је између службених кола и првог вагона, очекивао је Прибој, када је воз стао у станици Штрпце. Није обратио пажњу шта се дешава и због чега је воз стао, врата су се отворила и у воз је ушло пар војника. Једино што је запамтио, први војник који је имао шубару на глави, рекао му је: „Помоз Бог“, он му је на то одговорио: „Бог ти помого и нико ти ништа не мого“. Прошли су пред њега. Није обратио пажњу шта су радили, само је чуо жагор. Проверио је и видео два полицајца који су били пратиоци воза да причају са војницима и да су отишли кроз воз. Отворио је врата, погледао и видео је да одводе путнике из воза. Међу тим људима, препознао је колегу, отправника воза који ради на станици Пријепоље и тада је схватио да се нешто мутно ради. Сишао је и отишао до отправника возова. Поред отправника је стајао војник и питао га је куда ће, он је одговорио да иде да пије воду, али му је војник рекао да не може. После разговора, ипак му је дозволио да уђе код отправника да попије воду. Код отправника возова Ичагића, који је био блед као крпа су стајала тројица у маскирним униформама, неко је био са аутоматом, неко са хеклером. Прошао је поред отправника, дошао до мале собице где је била чесма, опрао је руке и када се окренуо иза леђа му је стајао човек са аутоматом на готовс. Вратио се у воз. Не зна колико је времена прошло до кретања са станице. Тек у Прибоју се народ мало откравио и почела је прича шта се десило. Навео је да је тај први човек који је ушао са шубаром, био мршав и висок, није му запамтио лик, били су у малом простору и стекао је утисак да је можда он био главни. Један од полицајаца који су пратили воз презивао се Вранић, не може да се сети другог. Колико је чуо, ти полицајци су се срели са овим људима код првог купеа, два метра даље од њега, а неко је из те групе рекао да сада важи његова команда, па су војници ишли први, а за њима полицајци. Не зна ко је то и коме рекао, да ли онај са шубаром или неко други, Вранићу, који је био вођа патроле или том његовом колеги. Тај колега кога

су одвели, звао се Фикрет Мемовић, био је отправник возова у Пријеполју и највише је тамо радио, био је у његовом делу воза. У возу није била велика гужва, било је слободних места за седење. Чуо је причу да је међу одведеним путницима био и неки човек тамније пути, али он га није приметио. Познавао је неке за које је чуо да су одведени - отправника возова, шефа фирме „Жеграп” и једног дечка, за кога су му рекли да је из Бара. Није видео кога су одвели, ни где су их одвели, а не зна ни шта се десило са њима. Не зна колико времена су стајали у станици Штрпце, а поред, док је воз стајао, и када је изашао да пије воду и опере руке видео је камион са цирадом и спуштене мердевине. У тај камион су улазили људи из воза, пратили су их један или двојица војника. Није обратио пажњу да ли су ти путници са собом носили и своје ствари. Било је војске поред воза, један је био поред локомотиве, јер је машиновођа био на вратима, не може да каже колико је војника било, био је један испред отправникове канцеларије, један у правцу Ужица, није приметио међу њима жену. Не би могао да препозна никога од тих лица, јер је много времена прошло. Показивали су му и неке слике, али никога није могао да препозна.

Сведок Раденко Грујичић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 02.02.2015. године и на главном претресу дана 02.09.2019. године навео је да је био кондуктер, није сигуран да ли је ишао из Београда или је примио воз у Ужицу. Мисли да је тада у возу било 12 до 15 кола, то су били радни вагони, била су тројица кондуктера, на свакога по три, четири вагона и манипулант. Била су и два пратиоца воза, мисли да су они ушли у Ужицу, Удовичић и Вранић, не може да се сети да ли је било пратилаца од Београда. Зна да је воз стао у станици Штрпци, а по реду вожње није требало, то је био брзи воз Београд - Бар број 671. Чим воз стане кондуктери су били дужни да изађу и виде шта се дешава. Када је изашао да провери о чему се ради видео је поред воза људе у војним маскирним униформама. Поздравио их је и питао шта се дешава, а тај који је рекао: „Бог ти помогао јуначе“, репетирао је хеклер или пушку у њега и питао га како се зове. Када је одговорио Грујо, овај је викнуо: „Ево га још један Мујо“. Показао је личну карту, али војник га је питао коју славу слави. Толико је био уплашен и није могао да се сети већ је рекао „Око Божића“. Војник га је утерао у воз где је у свом одељку остао све док воз није кренуо. Војник који је ка њему уперио пушку или хеклер, имао је шубару на глави. Било је и других војника који су имали шубаре или капе, а униформе су личиле више на америчке, маскирне, такве у нашој војсци није видео. На једном од оних који су прегледали карте приметио је жуте чизме. Не би могао да препозна никог од њих, јер је био у великом страху, за ноћ је оседео од страха када му је прислоњен хеклер у прса и репетиран. Није видео шта се догађа, али када је воз кренуо видео је да неке путнике воде према великом војном камиону, цивили су ишли напред, а војници иза. Путници су пролазили кроз шпалир јер су војници по њих пет шест стајали са сваке стране. Не зна колико је било путника, а униформисаних лица било је око двадесет. Камион је стајао са десне стране гледано из правца Београда, мисли да је био војни „Даиц“. Друга возила није видео. Одмах је прошао кроз воз да види шта се догодило, и од путника је чуо да су одведени неки путници, да жене и децу нису дирали. Не зна ко су били путници који су одведени, једино се сећа колеге Мемовић Фикрета, са којим је некада радио у Пријеполју, поздравили су се у возу. После је чуо од манипуланта да је и он одведен. Запазио је међу путницима кад је прегледао карте, једног друге расе, који је био у бифеу све време, са акт ташном, видело се да је странац, да не зна наш језик. Чуо је да су и њега одвели. У возу је остала и жена са дечаком и девојчицом од можда десетак година, која је вриштала и рекла да су јој одвели мужа, дао јој је воде да се умије. Касније је чуо од Вранића и Удовичића да су они покушали да умире ове људе у униформама, рекли да

су главни у возу, али су ови у униформама рекли да су они главни и урадили то што су урадили. Од стреса и страха који је тада доживео добио је шећер и преко ноћи је због овог догађаја оседео. Након 5 - 6 дана од отмице, приводили су га свакога дана да даје изјаве и на испитивање, показивали албум у коме је једино препознао Ранисављевића. Када је изашао из воза да пита о чему се ради, међу тим војницима није приметио ниједну женску особу.

Сведок Зоран Удовичић, у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 24.02.2015. године и на главном претресу дана 02.09.2019. године навео је да је критичног дана био у пратњи воза са колегом Мирославом Вранићем, који је дошао у Ужице, са кашњењем од неких 100 минута. Био је у полицијској униформи, са обележјима. Одмах по уласку Вранић и он су обишли воз, претражили скровита места, јер воз до Ужица није имао пратњу. Ништа сумњиво нису нашли, вратили су се у купе и у међувремену стигли у Штрпце. Воз је стао иако ту нема станицу, на семафору је видео црвено светло, па су погледали и видели две групе војника код отправника возова. Једна група војника је отишла напред, ка предњем делу воза, друга позади, а остали војници су направили кордон поред воза са по десетак метара размаком између. Рекао је Вранићу да иде напред и види шта хоће, а он ће ићи позади. Претходно су добили наребу од командира из ПС Ужице да се омогући војницима Републике Српске да уђу у воз, изврше преглед и да траже своје војне обвезнике које су могли да „скину“ са воза, али су то он и колеге морали да евидентирају. Десет или петнаест дана раније била је већ ситуација да су из воза изведени војно способни грађани Републике Српске. Због тога није сумњао да је нешто друго у питању. Отрчао је према групи која је била позади, али када је стигао до врата један војник је рекао му је да су доста радили, сада они преузимају, и благо га гурнуо. Нису га легитимисали. Ипак је питао шта треба, шта хоће, а други војник је рекао да траже њихове скитнице. Није легитимисао те војнике, били су наоружани до зуба, знао је да се ради о припадницима војске Републике Српске јер су имали кокарде, значке, војна обележја на себи и маскирне униформе, као и шубаре, шајкаче, а и били су на територији Републике Српске чија је војска чувала и обезбеђивала ту станицу. У то време је била успостављена граница, Република Српска је постала независна и одвојила се од Србије, преузела надлежност на својој територији, па је виђао и раније полицајце да чувају ту станицу. Воз је био на територији Републике Српске, тако да није могао да реагује и не би могао ништа да уради. Тројица или четворица војника су редом легитимисала путнике, обраћали су се нормално и пристојно и тражили личне карте, а нико од путника се томе није противио. Стајао је позади, око 2 метра удаљен од првог војника. Није могао да чује разговор који је војник водио са људима од којих је тражио личне карте, нити је видео када им је узимао личне карте и коме је говорио да изађе. Људи су излазили и нису се бунили. Чуо је када војник говори да понесу своје ствари и да се јаве војнику који је испред. Војник није примењивао силу, наређивао, па је стекао утисак да се ради о војницима и избеглицама у Србију. Војници који су били напољу су били у кордону са пушкама упереним у воз. Из дела где је он био изведено је осморо војноспособних мушкараца, старих 35-40 година. Ти људи су напољу одлазили до отправника, па настављали даље пут стрмином и тада им се губио траг. Када су „скинули“ тих 7 - 8 путника, војници су изашли из воза, груписали се и повлачили. И група из предњег дела је завршила, изашла и састала се напољу. Нашао се са Вранићем који му је рекао да су „скинули“ Муслимане, да је препознао једног који је био отправник возова у Пријепољу. Одмах му је пролетело кроз главу да се радило о отмици. Воз је кренуо, и кроз прозор је видео врхове зелене цераде са камиона и шатор. Када су стигли у Прибој, обавестили су ПС Ужице за безбедност на железници, био је дежуран Цветић

коме је рекао шта се десило, да обавести све подручне органе да се предузме нешто. Сви који требају да знају већ су обавештени, одговорио му је Цветић. Сведок је обавестио подручни орган Прибој, јер је хтео да буде сигуран, и командир га је позвао да да изјаву. Вранић и он су дали изјаву и тада је сазнао да се радило о отмици, па га је ухватила паника. Писао је изјаву и када се враћао, срели су он и Вранић, командира Борића у Прибоју, који им је рекао да је био на лицу места и да је видео трагове камиона. Додаје да је на станици у Штрпцима видео један вод војника, то је отприлике 20 - 30 војника, а од кондуктера је чуо да је било војника и са друге стране воза. Поновио је да је његова обавеза била да евидентира колико је лица одведено из воза што је и учинио и у извештају написао да је из његовог дела воза изведено осморо мушкараца. Не зна шта је Вранић написао у својој белешци, то му није било доступно. Мисли да је изведено из воза негде 19 - 20 људи, али није сигуран. Сећа да је неко од тих људи који су изведени из воза питао где их воде, а војници су одговорили да иду на контролу, на компјутерски преглед. Схватио је о чему се ради тек када му је Вранић рекао да су одвели муслимане, када је препознао једног од својих познаника. Мисли да је на једном од тих војника видео неку тетоважу на десној руци, али не може да се сети какву. Ти војници који су били у станици су имали различите униформе, маскирне, комбинезоне, неки су имали шубаре, неки капе скијашке, неки шајкачу, било је и људи са брадама, као и обријаних, нису били сви исти. Давао је изјаву у Ужицу, а и ЦЗ-у је вршио препознавање, јер су Вранић и он позвани да у Београду обаве препознавање. Није препознао то лице, али касније је преко телевизије сазнао да се радило о Милану Лукићу.

Сведок Владан Туцовић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 26.02.2015. године и на главном претресу дана 02.09.2019. године навео је да је дана 27. фебруара 1993. године био у возу у својству помоћника машиновође, а вођа је био колега Радојичић Жељко. Ушао је у воз у станици у Ужицу, требало је да иде у Бијело Поље да допрати дефектну локомотиву која је била на пословном возу до Пријепоља. Када су стигли у станицу Штрпци добили су сигнал да се стане испред отправника возова који је давао зауставни знак за стајање. Док су улазили у станицу видео је и са једне и са друге стране шпалир војника. Нису знали о чему се ради, гледао је у путни лист, јер по књижици реда вожње брзи воз није стајао у станици Штрпци, а и отправник возова, мисли да је био Ичагић, је рекао да не зна шта да ради, да су га они приморали да заустави воз, не зна како да правда путни лист воза. Отправник је у путном листу уписао стајање, а воз су повукли у тунел да би могао да прође други. Ичагић је чекао на сигналу док се све то дешавало. Неко је дао отправнику путни лист, који је он узео, а један момак у капи са униформом је тражио личне карте. Пошто је заборавио личну карту, предао је свој путни лист ТВ1 као машиновођа. Војник је погледао лист, личну карту колеге Жељка, вратио им, све је то било на локомотиви испред станице. Воз није ушао у станицу, део воза је био на излазним скретницама, није ослободио станични простор. Све је трајало око 25 минута по ономе што је писало у путном листу. Био је испред станице, седео са машиновођом за пултом, и није му познато шта се дешавало у возу. Нису силазили с локомотиве, али зна да је изашао колега из Пријепоља, отправник возова и рекао „Немојте људи, то ми је колега“, а један од униформисаних му је рекао да ћути да не би и он пошао. Видео је једног црнца, човека тамније пути, кога је војник тапшао по рамену и смејао се, загрлио га испред станице. Мисли да је било 20 војника, можда и 30, и са једне и са друге стране воза и за тих 25 минута колико су стајали није успео ништа да схвати, осим да је главни био човек са шубаром, висок и крупан. Други су имали маскирне капе, један је био мали и вртео лисице и ишао је низ воз, имали су различите

униформе, а капе су им биле црне плетене. Мисли да тај човек који је носио шубару није имао браду, стајао је испред станице. Том ниском од свега 160-170 цм у униформи, су он и колега Радојичић дали личну карту и путни лист. Били су затечени, поготово што им је отправник рекао да је био приморан да заустави воз. Скоро сви су били наоружани, осим тог са шубаром. Не зна због чега је воз заустављен у станици Штрпци, било је нагађања, видео је да су људи из воза прошли поред станице, сећа се једног човека од 70-так година који је једини у прелуку и шалу изашао, па му је шал испао, а он га није подигао. Било је и других момака, млађих, који су носили транспортне вреће, сами су ишли, нико их није спроводио. Видео је да су путници ишли иза станице, где је била помоћна зграда, али даље није могао да види. Мисли да је иза био камион 150-тка црне боје, јер се то видело кроз пролаз између зграда. Да ли су путници ушли у камион није видео.

Сведок Жељко Радојичић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 02.02.2015. године и на главном претресу дана 24.09.2019. године, навео је да је дана 27. фебруара 1993. године, преузео смену у Ужицу, за воз који је каснио. Ништа чудно није било и није било знаке да ће се нешто десити. Приласком у станицу Штрпци, у улазном сигналу је имао жуто мирно светло, што по железничким прописима значи да може да уђе у станицу, а да не може да изађе. Када је излазио из тунела, испред станице Штрпци, приметио је да на огради седе војници, распоређени до станичне зграде, и испред станичне зграде групу наоружаних људи. Стао је испред станице да од отправника сазна шта чекају, мислио је да већи број путника треба да прими, иако ту није била станица. Отправник му је рекао да не зна шта чека, да га ништа не пита и отишао. Покушао је да изађе из локомотиве, али су у воз почели да улазе војници, и један му је рекао да се врати. Касније су се ти војници попели и легитимисали и њега и помоћника који није имао личну карту, али је сведок гарантовао за њега. Питао их је о чему се ради, они су одбрусили да ништа не пита и сишли са вагона. Седео је на свом месту и видео да спроводе неке људе, видео је и камион, мисли марке „ТАМ“, већи, поред станичне зграде. Није видео да људе уводе у камион. У међувремену је дошао и отправник возова и рекао му је да када заврше са тим повуче воз напред. Све је то трајало неких 20 - 25 минута и када је све завршено, рекли су му да може да крене. Повукао је мало воз и кренуо, а неко је грудвом гађао локомотиву. Отправник возова му је донео папире - путни лист на коме је написао правдање због чега је воз заустављен у Штрпцима и ту је писало да је заустављен од стране трећих лица. Отишао је у Прибој, ту га нико ништа није питао, па је наставио за Бијело Поље, где је преузео воз за Београд. У повратку није приметио ништа необично ни у једној станици, дошао је у Ужице и предао је смену. Није од својих шефова, ни надлежних, добио информације, нити га је било ко шта питао. После два дана, када се већ о томе чуло, дао је изјаву за новине, што су му шефови замерили. Навео је да је видео велики број људи, не памти лица, није запамтио те који су ушли у воз, имали су униформе, шарене или сиво-маслинасте, не сећа се, зна да су били различито обучени. Човек који га је вратио у локомотиву, био је у војној униформи, средњег раста, црн, имао је капу, био је наоружан, остали су имали капе, не сећа се да ли су имали шубаре, можда један војник. Приметио је да је један од људи, који је одведен, био црнац, или само тамније пути. По његовој процени је изведено двадесетак људи, није сигуран. Мисли да је било тридесетак војника који су изводили путнике из воза, сви су били наоружани, није видео да је око камиона било путничких аутомобила. Када су ови људи ушли у локомотиву, били су груби према њему и уплашио се. Сећа да се да се отправник возова презивао Ичагић, мисли да је родом из Руда, и да живи у Босни. Сећа се да су поред њега у возу били и сада покојни манипулант Нешковић, Плазинић из

Чачка који је био кондуктер, високи Грујић, кондуктер, он је негде из околине Ужица, а мисли да је било 6 или 7 путничких вагона. Сећа се да су у пратњи воза била двојица полицајаца који су ушли у Ужицу. Њихов посао је био да прате све сумњиве ствари у возу, били су и наоружани. Давао је изјаву у поступку против Ранисављевића у Бијелом Пољу.

Сведок Мирослав Вранић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 25.02.2015. године и на главном претресу дана 09.12.2019. године навео је да је тог дана заједно са колегом Удовичићем био у пратњи воза. Ушли су на железничкој станици у Ужицу. Удовичић Зоран је био вођа патроле, а сведок пратилац. Задатак је био да отправе воз до Бијелог Поља и да се врате назад неким другим возом. Тај воз, чини му се да је 671, каснио је пуно. Ушли су у воз и кренули у обилазак, а план је био да сиђу у станици Златибор, у село Семегњево и ту сачекају други воз и укрштање. У возу су погледали шта полиција ради, обилазили су, тражили шверцовану робу, можда су легитимисали пар људи, претежно су то били Срби и Црногорци православне вере, не сећа се да ли је било Муслимана. Све податке су уписали и предали су Радомиру Голу у Прибоју. Када су сишли на станици Златибор имали су намеру да код Шефкета Сијарића, са којим су се дружили, у његовој импровизованој кафаници нешто поједу. Дошли су тамо, али му је извесна госпођа Нада рекла да је Шефкет ушао у воз, па су и он и Зоран ушли да би ишли до следеће станице, пре Штрбаца. Намеравали су да ту сачекају воз и врате се. У станици после Златибора им је речено да ће бити укрштање у Штрпцима и да иду до Штрбаца. Удовичић му је рекао да према патролном листу имају задатак да уколико уђе војна полиција Војске Републике Српске у циљу хватања војних бегунаца дају асистенцију. Када су дошли до станице Штрпци, видели да је црвени сигнал и да је воз блокиран. Воз је био опкољен, блокиран, било је минимум 30 до 50 војника, не зна тачан број, са обе стране је воз био опкољен и на сваким вратима је стајао барем по један војник. Ти момци који су опколили воз имали су униформе. Удовичић је изашао, понудио цигаретом једног човека који је био крупан и јачи од њега и Удовичића заједно, који је држао пушкомитраљез. Обратио му се са „Друже“, али га је тај само попреко погледао, па је Удовичић сведоку рекао да оде до отправника и види о чему се ради. Наводи да је видео да у задњи део воза, који је имао доста вагона, улазе двојица или тројица војника. Једна група војника је отишла напред, једна по средини воза. Код отправника возова, мисли да се звао Слободан, видео је двојицу момака који држе уперене пушке и шетају, а један је уперео пушку у сведока. Рекли су му претећим тоном да ради свој посао, да се окане њих и испитивања, не може он њих да легитимише, већ они њега, јер је то територија Републике Српске, а не Србије. Изашао је. Видео је у тунелу човека са брадом који држи пушкомитраљез, око кога су били момци са упереним аутоматским пушкама, рука на ножу, бомбе. Сведок наводи да је и он имао аутоматску пушку, мисли да је ту репетирао кад су хтели да изведу Санију и њену децу. Сведок је почео да тражи команданта или вођу тих војника, али му је неко рекао да се врати у воз. Срео је војнике како изводе из воза Грују кондуктера. Питали су га за његово име и видео је да сумњају да није можда Мујо. Није могао да закључи ко је главни међу њима, никада касније није никога препознао јер је видео све само из профила, У новинама је читао о догађају. Видео је када су групе војника улазиле у воз, и када изводе људе за које се касније испоставило да су муслимани, а за једнога су рекли да је Хрват. Ти момци су били окрутни и радили су оно због чега су дошли. Видео је да људе које изводе из воза, воде у правцу станице где се налазио отправник, али није видео где су их после одвели. Није видео да било кога од путника који су изведени војници ударају или малтретирају. Не може да тврди, али мисли да је изведено двадесетак људи. Говорило

се да путнике изводе ради неке провере. Причало се да су путници уведени у камион, то није видео, иако је видео камион на станици, али је касније из медија сазнао шта се догодило. Сећа се да је нека жена, мисли да се зове Санија Зупчевић, у возу, кренула за неким човеком у кога су наоружани момци држали уперену пушку, а војници су јој рекли: „Ајде, було, бићеш добра и ти и ови мали турчићи“, јер су са њом била деца. Не сећа се лика те двојице, зна да је један имао брадицу, био је нижи растом и представио се као Драган, а други се није представљао. Имали су различите униформе. Неки од њих су имали љиљане на рукавима, какве су носили муслимани, неки су имали обележје ЗНГ, док су други имали српска обележја. Легитимисали су путнике, тражили им личне карте и питали коју славу славе. Када је схватио о чему се ради, пошто је била гужва у појединим деловима воза, покушао да је прикрије, сакрије, спаси колеге муслимане, за које је знао да су у возу, као и неке пријатеље. Био је ту његов пријатељ Шефко Сијарић, звани Шећо. Видео је да га воде, па је изашао и рекао да Шефкет није ни мрава згазио, добар је човек, пријатељи су, али су га војници питали да ли он хоће да пође уместо Шефкета, и рекли му да се врати у воз. Док је тражио Зорана, на половини следећег вагона, чуо је неку дреку и вику и видео да једног човека изводе и тада је чуо да су рекли Санији оно што је говорио, кренули као да ће и њу да поведу. Сведок је тада репетирао пушку или откочио, вратио се и рекао: „Момци, е сада жену и децу дирати нећете, а радите ви ваш посао“ и држао је прст на оброчу. Стао је испред Саније и телом је заштитио. Санији је рекао да не зна шта они раде, ни ко јој је супруг јер га никада није видео у животу, али је замолио да се врати, и рекао да ће извести и њу и децу уколико то не уради. Међутим, Санија га је вукла за униформу и говорила му да хоће и она да иде. Смиривао је и рекао јој да седне и да ти момци нису нормални. Један од тих војника му је рекао: „Брате, Србине, због тебе нећемо дирати жене и децу“. Сведок наводи да је успут сретао Муслимане и рекао им да уколико наиђу војници и питају коју славу славе, кажу да славе светог Николу. Познато му је да нису сви Муслимани изведени из воза. Прикрио је неколико Муслимана, мисли да је и колега учествовао у томе, да је помогао да се не открије идентитет колега који су били у униформи, а за које су знали да су били муслиманске вероисповести. То све није трајало дуго. Један од тих војника је рекао да поручи Турцима да више туда без пасоша не иду и обраћао се свима у возу, када је изашао испред. Тај човек је имао шубару, био је средњег раста, није имао браду. Сведок са њим није имао директан контакт и никада га више није видео. Није видео Милана Лукића у возу, ни испред, не зна да ли је био ту. Након овог догађаја, сведок је учествовао у хапшењу Милана Лукића. Тада је Милан био крупнији, јачи и снажнији и по понашању нормалнији од тог човека који је стајао испред воза и говорио да ће требати пасош Муслиманима да пролазе. Пре догађаја у Штрпцима није познавао Милана Лукића нити било кога од ових војника који су улазили и били испред воза. Сведок наводи да није помагао војницима да одводе Муслимане, нити је отварао врата од купеа, већ је једино он покушао да спасе оне за које је знао да су Муслимани. Мисли да је воз заустављен по дојави отправника. У Прибоју су одмах са станице обавестили надређене старешине Станице полиције у Прибоју. Навео је да је Зоран Митрашиновић хтео од њега да изнуди исказ. У служби су му претили и уцењивали га ради давања изјаве. Прву изјаву је дао Радомиру Гролу, који је начелник ОУП-а у Прибоју, након које су уследиле претње. Претиле су му полицијске старешине, начелник оперативе у Ужицу Митричевић Зоран који га је присиљавао да потпише изјаву, и тражили да се у изјаву унесе једно име, на шта није пристао јер тог човека није ни познавао. Ишао је на препознавање три пута, показана су му сваки пут различита лица, а требало је да препозна Милана Лукића, рекли су му да би било zgodно да се ту нађе Милан. Из МУП-а Фурдуловић му је претио да ће имати проблеме ако не препозна и потпише изјаву. Мисли да је најобјективнија изјава

коју је дао Радомиру Голу, јер су му била најсвежија сећања. Када је пред њега на претресу изашао Јован Липовац наводи да у возу или испред није видео никога ко по физичкој конституцији личи на њега, јер су сви момци били виши, овако ниског човека није видео. Међу војницима није видео жену.

Сведок Слободан Ичагић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр.1/15 дана 04.05.2015. године навео је да је у критичном периоду био запослен као отправник возова у станици Штрпци. Дана 27.02.1993. године је требало по распореду да отпочне смену у 7 сати ујутру, али воз којим је дошао је каснио, па је у станицу Штрпци стигао тек око 13 часова. Почео је дневник у 15 часова на „Радио Београду“ када су у канцеларију уз лупу врата ушла униформисана лица. Било их је најмање петорица или шесторица у првом наврату, али су потом улазили, излазили и њему се у том тренутку чинило да их је стотину. Можда их је било 30 укупно, али су у страху велике очи, па није сигуран. Били су то млађи људи у маскирним шареним полицијским униформама, гологлави, као и они који су били напољу, неки су били у војним униформама. Када су са портала сишли испред воза видео је да се ради о војним униформама. Кад је воз стао изашли су испред, затегли униформе, неки су ставили војничке капе, један је ставио шубару. Ушли су грубо у канцеларију и један му је тражио личну карту. Показао је службену легитимацију. Војник је питао када долази брзи воз из Београда, па је сведок позвао да провери и израчунао да ће у станицу Штрпци доћи за 40 минута. Рекли су му да имају податак да се у возу налази шверцовано оружје и дезертери и да због тога мора зауставити воз. Он се сложио и желео је да обавести претпостављене у Пожеги и Ужицу, али му нису дозволили. Претили су да ако не заустави воз, њихов је. Послали су га да седи поред пећи. Када је воз изашао из станице пре Штрпца, Јабланице, чуло се обавештење звучним сигналом. Питао је војнике да отвори сигнал да би воз ушао у станицу, па је и показао да није отворио излазни сигнал и да воз не може да изађе из станице. То је показао на контролној табли. Станица Штрпци се делом налази у тунелу, па када се воз зауставио, задњи део је остао на главној скретници. Воз из супротног правца због тога није могао да прође док се овај воз потпуно не помери. Не зна колико је воз имао вагона, локомотива је била у тунелу, да би последњи вагон могао да уђе у станицу, а све укупно у станици је био око 40 минута, можда и краће. Када се воз зауставио, ови униформисани и наоружани људи су направили кордон са обе стране воза. У задњи део воза је ушло неколико униформисаних људи, а међу њима је био и онај који је ставио шубару. Убрзо су почели да изводе једног по једног путника, мислио је да су то шверцери оружја и дезертери. Међу изведеним људима је био један мелез који је вукао велики кофер, па је мислио да је у коферу оружје. Међу изведенима је видео познаника Мемовић Фикрета који му је рекао „Слобо брате помагај“. Сведок је излетео из канцеларије, и замолио „Људи ово је мој колега, поштена душа ради са мном, пуштајте га“. Један војник му је опсовао мајку, одгурнуо тако да је леђима ударио у стуб станичне светиљке, и питао да ли хоће и он да пође са њима. Међу путницима који су изведени је препознао и Сеифа Софтића који је радио у „Жеграпу“. Мисли да је изведено 20 путника. Путнике су водили према згради ЗОП-а која се налази у смеру према Бару гледано од станичне зграде, али је схватио да су их заправо водили у камион који је био иза зграде. Био је то војни камион са церадом. Пре него што су кренули рекли су му да са возом може да ради шта хоће. Чини му се да је можда пола сата након што је воз отишао из Прибоја, из Ужица је дошла полиција и њима је дао изјаву. Након овог догађаја се разболео, 10 дана није могао да спава, притисак му је био 240/140, није могао да ради, добио је нервни слом, све због страха од ових наоружаних људи. Не може да речима опише шта се тада десило. Никога од тих

војника није препознао и међу њима није видео жену. Није препознао никога ни у фотоалбуму који му је показан у Пријепољу.

Сведок Горан Буквић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр.1/15 дана 13.05.2015. године навео је да је једном приликом, не сећа се датума, ушао у воз у Ужицу, око 15 часова, воз је каснио неких сат и по, и у задњи вагон, у службени одељак, ушли су колеге Горан Вуковић, Љубиша Радомировић, Жељко Шалипур. Шалипур није био са њима у купеу. Након неких десетак минута воз је кренуо и заустављен је у станици Штрпце око 16,40. Када се воз зауставио у задњи део њиховог купеа ушла су тројица униформисаних лица. Један је на њега оставио велики утисак јер је имао белу шубару на којој је била кокарда, док су друга два лица била виша од њега. Отворили су врата на њиховом купеу и рекли да требају неки посао да заврше. Приметио је да испред станичне зграде у Штрпцима стоји возило „Дајц“, видео је када се камион упутио поред железничке станице макадамским путем према реци Увац. Након тога воз је наставио пут ка Прибоју. На железничкој станици у Прибоју видео је да је у возу био комшија Милан Спајић. Са њим је коментарисао да је неколико људи муслиманске вероисповести изведено из воза, али не сви, јер су ту били колеге који раде у хотелијерству, које нису извели. Мисли да је сутрадан позван у станицу полиције у Прибоју где је први пут дао изјаву. Не зна колико је људи изведено нити то може да процени. Униформе оних који су ушли у његов купе су биле класичне, шарене, војне, сви су били наоружани, један је војник имао шубару по којој се издвајао. Не сећа се да ли су имали браде. Не сећа се никога од лица која су изведена из воза. Мисли да је у возу био полицијски приправник, а постојала је и редовна патрола чија је надлежност била регулисање реда у возу, али није интервенисала. И сада мисли да би све путнике довели у опасност да су реаговали.

Осим путника који су отети у возу су били и други путници који су сведочили о ономе што се догодило:

Сведок Жељко Шалипур у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 13.02.2015. године и на главном претресу дана 02.09.2019. године навео је да је био полицијски службеник приправник у Ужицу, и тога дана је кренуо у Прибој да види родитеље. Ушао је у воз у Ужицу, у одељку на десној страни где је седео било је још људи које није познавао. У једном тренутку воз је стао и ушао је војник који је затражио личне карте од свих, па и од њега иако је био у униформи. Војник је био у маскирној униформи и имао оружје, пушку. Сви су предали личне карте. Из његовог одељка нико није одведен. Видео је кад су кроз ходник водили једног човека, не сећа се детаља. Када се завршило легитимисање, била је гужва и галама, а касније је чуо да су неки људи одведени. Са места где је седео то није могао да види. Чуо је у неком тренутку и повике: „Пођи са нама“. Док је воз стајао, није устајао са свог места, седео је ближе вратима и није видео шта се дешавало напољу, није ни прилазио прозору. Био је уплашен, у купеу је ушло униформисано лице с пушком, чула се галама, неки мушки глас је питао зашто га воде. Мисли да се један од пратилаца воза презива Вранић, не сећа се да ли га је тог дана видео. Не сећа се да је Вранић вршио легитимисање путника. Мисли да су сутрадан дошли из полиције у Прибоју па је дао изјаву у вези овог догађаја. Није препознао никога на фотографијама у албуму који су му показали у Ужицу, а не би ни могао да препозна ове који су га легитимисали јер их је тада први пут видео.

Сведокниња Љиљана Матовић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 10.02.2015. године и на главном претресу дана 28.10.2019. године навела је да је у том периоду студирала и стално путовала брзим возом Београд - Бар. Не сећа се да ли је тог дана била гужва, готово увек је било гужве зато што је то био брзи воз. У возу је све изгледало нормално. Када је воз стао у Штрпцима, пошто је седела у купеу који је гледао у стену, а не на страну на којој је била станица, није знала шта се дешава. Сећа се да је, пре него што је воз стао у Штрпцима, неко прокоментарисао да је кроз воз прошао црнац, за кога је касније чула да је нестао. Воз је стао у Штрпцима, што ју је као и друге путнике, изненадило јер ту није била станица, и након 10-15 минута су сазнали да се врши контрола. Не зна колико је све то трајало, није видела шта се дешава док се нису отворила врата купеа. Она је прва легитимисана. Два униформисана човека, од којих је један стајао на вратима купеа, други иза њега, су тражила личне карте и она је прва дала личну карту. Њено девојачко презиме је било Опанчина, они су је питали какво је то презиме, коју славу слави. Одговорила је да слави Светог Николу. Не сећа се у каквим су униформама били, мисли зеленим или шареним, нису деловале као полицијске. Не сећа се тих људи који су ушли у купе да их легитимишу. Легитимисали су и друге путнике. Не зна колико је времена од тог легитимисања прошло када је воз кренуо. Када су људи почели да излазе из купеа у ходник, чула је причу да су неке путнике одвели ови војници који су легитимисали, али чини јој се да из вагона у којем је она била није нико одведен. Тада се причало да је одведен црнац, на ходнику је сазнала шта се десило. Воз је наставио до Пријепоља. Мисли да није видела пратиоце воза у полицијским униформама, али није ни обратила пажњу на то.

Сведок Зоран Пантовић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 од 29.12.2014. године и на главном претресу дана 24.09.2019. године навео је да се дана 27.02.1993. године укрцао у воз који је из Београда ишао за Бар у станици Пожега, ишао је у Пријепоље. Улаз је био прилично пун и у његов купе су на Златибору ушла тројица младића који су причали да су били код другара који држи кафић на Златибору. Био је отприлике у трећем вагону од локомотиве, седео окренут ка станичној згради. У једном моменту воз се зауставио у станици Штрпце, није често путовао тим возом па није ни знао да ли је то редовна станица. Мисли да је то било око 15,15 часова. Нико није обраћао пажњу на то што је воз стао. У први мах чуло се само камење како пршти, трчкарање око воза. Међутим, када је у њихов купе ушао човек у војној униформи и затражио личне карте, приметио је кроз прозор да има још униформисаних лица који су се распоредили око воза. Нису били исто обучени, неки су имали сиво маслинасте униформе, неки маскирне, што га је зачудило. Било их је око 15 колико је он видео. У воз су улазила по двојица да врше контролу. Пружио је личну карту, али га је тај човек питао како се зове, а осталима је гледао личне карте. Не може да се сети како је униформисани човек који их је легитимисао изгледао, зна да је био млађи, средњег раста и мршавији. Не сећа се да ли је имао капу, није имао браду, међу војницима су неки имали капе, а неки не. Сећа се да је војник рекао да не шетају по возу, не отварају прозоре и да се не нагињу. Једном од тројице младића старости од око 30 година, који је седео у истом купеу, рекао је да мора да изађе. У ходнику воза је видео још униформисаних лица који су, претпоставља, легитимисали остале путнике. Кроз прозор је видео да неки од путника који су изашли носе пртљаг, путне торбе и да иду према згради која је лево од станичне зграде. Све ово је трајало 15-так минута. Када више није било људи који су излазили из воза видео је у висини првог вагона човека за којег је закључио да је главни у тој групи униформисаних, јер је питао да ли је готово, а потом наредио да иду, па је отправник возова који је стајао поред станичне

зграде дао сигнал да воз крене. Тада је чуо плач жене из купеа поред, изашао у ходник и видео жену како плаче, и да плачу девојчица стара 10-12 година и дечак. Касније је чуо да је то породица Зупчевић. Од два младића из купеа је сазнао да се момак кога су одвели зове Исмет Бабачић и да му је супруга била православне вере. На претресу је у вези са Исметом Бабачићем објаснио да су имали неке заједничке пријатеље. Бабачић је ушао у станици Пожега одакле до станице Штрпце има 45 минута. Остале путнике из купеа не зна по имену. Пре него што је воз ушао у тунел, видео је како низ пут замиче једно возило, мисли да је био ТАМ камион, али није сигуран да ли је било још возила. Видео је сигурно више од 10 униформисаних лица у вагону и поред вагона, а колико их је укупно учествовало у овом догађају не зна. Није видео полицајце, али је касније чуо од Вука Нинчића да су и они били у возу. Међу војницима које је видео кроз прозор био је један са брадом мало нижи и имали су оружје. Нису били исто обучени, ништа на њима није било исто. Онај за кога мисли да је главни био је стар око 30 година, можда више, висок, имао је шубару и раздрљену кошуљу. Сви су имали углавном аутоматске пушке, мисли да је било и паповки. На камиону који је замицао низ пут видео је цивиле који су изашли из воза. Они су ушли у два теренска возила, камиона. Након што је воз кренуо био је потпуни мук, осим што су плакали та жена и њена деца. Није приметио униформисану женску особу, ни црнца. На претресу је додао да је те исте године када се десио догађај, у лето, инспектору из СУП Ужице за кога мисли да се презива Ђорђевић дао изјаву поводом овог догађаја. Накнадно је дао изјаву у вези Исмета Бабачића јер га се касније сетио. Не зна како је инспектор дошао до података да је био у путник у возу. Додаје да се често преиспитивао да ли је међу униформисаним лицима била и нека женска особа и мисли, али није сигуран, да је видео једну женску особу. Међу изведеним путницима није било жена, само мушкарци, били су различитих годишта, било је и старијих и млађих и са собом су носили и свој пртљаг. Међутим жену је приметио међу униформисанима и то када је требало дати знак да крене воз, сви ти људи су били распоређени по купеима и вагонима су они изашли и кренули ка једном месту, ка згради. Једноставно се женско познаје по коси и изгледу. Не сећа се каква јој је била коса, али је сигуран да није била краћа, можда је била смеђа. Мисли да је та жена била у војној униформи. У истрази није говорио о тој жени, али је у међувремену размишљао, па му се стално по глави вртело да је била и једна жена. У то није сигуран. Размишљао је у међувремену, па је на претресу био сигуран да међу изведеним путницима није видео црнца.

Сведок Зоран Богетић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 22.12.2014. године и на главном претресу дана 24.09.2019. године навео је да је критичног дана ушао у купе и сео до прозора леђима окренут у правцу кретања воза и дремао, у купеу су биле три жене или две жене и девојчица, а у Ужицу су ушли неки старији људи, које је познавао. Испоставило се касније да је један муслиман. Од ових жена једна је била из Никшића и пуно је причала, није могао од ње да спава. Воз се зауставио и у купе су ушла двојица у униформама, мисли полицијским и рекли су да се припреме личне карте. Био је у полусну, није знао шта се дешава. За њима су ушла друга двојица униформисаних, са оружјем, један је имао нешто као пушкомитраљез, и капу, други је можда имао пиштољ за појасом, прегледали личне карте, њега су два три пута питали како се зове: „Жути, име и презиме, одакле си, брже, презиме и име“. Један је деловао као командос, као Рамбо, био је нижи растом, а други, иза био је згодан, отмен, у пристојној војној униформи, са шајкачом на којој је била кокарда. Путнику који је седео испред њега, рекли су да изађе након што је рекао како се зове. Тај човек био је из Пријепоља или Прибоја. Када су му рекли грубо да се пакује, човек није стигао ни капут да узме, имао је неки јастук. Памти његов очајан израз и како је

рекао пријатељу с којим је путовао: „Молим те понеси ми породици овај јастук“. Војници су га избацили испред себе и повели и ту слику, гурање несрећника низ пругу не може да заборава, прогања га још увек. Седео је леђима окренут станици и гледао је како изведене путнике грубо спроводе, дивљачки и воде иза станице. Видео је да спроводе једног човека тамније пути, као да је био Ром, а онај који га је водио понашао се дивљачки као да је са животињом, а не човеком. Видео је да је човек кога је познавао узнемирен. Све је било трауматично, жене су вриштале, а једна девојка, коју су увели у њихов купе је говорила да су то „Бели орлови“ јер их је гледала у Руду. Атмосфера је била таква да човек није знао где да гледа. Није могао да препозна о којим се униформама ради, али био је један војник са шубаром, који је деловао као шеф, изгледао је опасно. Са њим је ишао један војник. Сећа се сцене у којој су једног путника гурали, једне Никшићанке која је кукала. Није видео да ли је напољу око воза било још униформисаних лица, али је видео када су тројица или четворица униформисаних гурала пушкама у леђа људе које су избацили из воза. Женску особу у униформи да је у томе учествовала није видео. Читао је више пута своју ранију изјаву и имена жртава. Изјаву су му дали у Тужилаштву за ратне злочине, где је и дао исказ, мисли да је био два пута у тужилаштву и да је разговарао са замеником тужиоца или Бруном Векарићем. Првом разговору није присуствовао нико од бранилаца. То су били разговори да би се видело да ли он може да сведочи. Изјава коју је дао код тужиоца је апсолутно истинита. На суђењу раније није учествовао. Раније је навео да су иницијали човека који је био са њим у купеу и кога су извели ФК, али могуће да је погрешно. Тај човек је био пријатан и фин, и било је веома трауматично када су га извели, јер се његов пријатељ који је остао тресао, једва је успео да узме јастук, видело се где све то води. Све га је доста погодило, чуо је да је нестао син домара из школе у Подгорици у коју је ишао.

На претресу је додао да се за овај догађај одмах прочуло на факултету где ради и да га је један колега повезао са Хјуман рајс вочом или неком другом организацијом. Са њим је контактирала жена која се представила као другарица његовог пријатеља Владе Тепавчевића и интересовала се за то шта се десило. Испричао јој је, пристао је на разговор јер је био огорчен због догађаја, а као професор универзитета не гледа људе „испод ока“, па није сматрао да овим некога или нешто угрожава. Она се звала Владана или Влатка и објаснила му је да због ратних дејстава прате ситуацију, да је чула за догађај и у вези тога обавила већ десет разговора. То је вероватно била невладина организација која се бавила мониторингом. Не сећа се да је та жена нешто записивала. Додаје и да се 1991. године када су почела ратна дејства вратио из Америке, где је радио на „Јукан стејт универзитету“, из патриотских разлога и да би био поред родитеља. Чим је дошао пријавио се у војни одсек и речено му је да је његова јединица на ратишту.

Сведок Радојко Јешћ у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр.1/15 дана 30.04.2015. године и на главном претресу дана 29.10.2019. године навео је да је дана 27.02.1993. године отишао из Пријепоља за Ужице да би купио делове за аутомобил „Трабант“. У Ужицу је ушао у брзи воз Београд-Бар и кренуо је кући. На станици је видео познаника Февзију Зекића да улази у претпоследњи вагон. Сведок је са пријатељем, сада пок. Радомиром Сакићем, ушао у задњи вагон где је био бифе. Воз се зауставио у станици Штрпце, а неко је од путника прокоментарисао да се брзи воз не зауставља на тој станици. У бифеу су мезили, пили, неки Црногорци су певали, и није обратио пажњу да ли је воз требао да стане у Штрпцима. Из последњег вагона и због кривине није видео станицу, али када је погледао кроз прозор видео је са леве и

десне стране вагона два војника, старих до 30 година, у СМБ униформама. Убрзо су у вагон ушла три наоружана униформисана лица, први који се обратио путницима и тражио да покажу личне карте био је у маскирној униформи, за појасом са десне стране је имао пиштољ ТТ, хеклер му је био заденут за опасач и имао је око 30 година. Иза њега су ушла два војника у зимским СМБ униформама са аутоматским пушкама. Нису носили капе. Сви путници су показали личне карте, а сведок и његов пријатељ Сакић питали су због чега се легитимишу. Војник је рекао да траже траже дезертере који из Босне беже у Црну Гору. Када су прегледали личне карте војници су отишли ка предњем делу воза. Видео је и два војника између претпоследњег и последњег вагона. Воз се задржао у станици 20-так до 25 минута, па када је кренуо приметно је иза станице са десне стране теретно возило са затвореном цирадом, али на то није обраћао пажњу. У вагон се вратио путник који је био у бифеу вагон-ресторана и који је баш пре заустављања у Штрпцима отишао до тоалета. Он је претходно био друштву једног човека, а вратио се сам, па је рекао „Замисли овај се представља као Драган, ми му плаћамо пиће још од Београда, а он је Турчин“. Тада је сведок посумњао да су војници тржили Муслимане, а не дезертере, па је отишао у предњи део воза да провери да ли је његов познаник Февзија Зекић тамо. Зекића није било, па је закључио да су и њега одвели. Након повратка у Пријеполје је сазнао да је из воза изведен и Адем Аломеровић из Бродарева, возач кога је познавао и Кајовић, који је радио у пошти у Пријеполју. Пре него што је воз стао у Штрпцима видео је да воз прате два полицајца. Једног од њих је познавао, мисли да се презива Удовичић. Био је ту и један полицајац у униформи без опасача, који није био на дужности. Сведок наводи да је у понедељак када је дошао на посао све испричао старешинама у саобраћајној полицији у Пријеполју, где је тада радио. Није сачињавао о овом догађају службену белешку, јер у возу није био на службеној дужности, то је била обавеза пратиоца који су на дужности, видео је да су у Ужицу једни изашли а други ушли. Међутим када су војници легитимисали путнике није их видео. Није видео ниједну женску особу у униформи. Он није видео да су некога извели из воза.

Сведок Ненад Цвијетић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 24.02.2015. године, и на главном претресу дана 28.10.2019. године навео је да је јануара месеца 1993. године, почео да ради као полицајац приправник у саобраћајној станици у Ужицу и тога дана је заједно са колегом Перишом Голубовићем кренуо кући за Пријеполје. У воз су ушли у Ужицу, сели у купе у коме је био један дечко, који му је рекао да је студент и иде у Никшић. У Штрпцима је воз стао. Дошао је војник у униформи, који је тражио личне карте од путника. Њега и колегу нису легитимисали јер су били у униформама. Не сећа се да ли је са тим војником био још неко. Не сећа се какво су оружје војници имали, једино су му у сећању остале две бомбе закачене за алке на униформи које је војник имао. Легитимисали су само дечка који је седео са њима и рекли му да изађе. Војници су отишли ка предњем делу воза. Мисли да су после ходником прошла још двојица или тројица војника у војним униформама, не сећа се да ли су биле обичне или маскирне, мисли да је један имао браду, а да су код једног биле окачене бомбе. Не сећа се да ли је видео камион. Након неког времена, кренули су за Пријеполје, и када је стигао кући чуо је за догађај на вестима. После неколико дана су га позвали у ОУП Пријеполје да да изјаву.

Сведок Љубиша Радомировић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 12.02.2015. године и на главном претресу дана 28.10.2019. године навео је да је у то време радио у Ужицу у ПС опште надлежности, позорничку делатност, био је млад полицајац. Тога дана радио је смену од 06,00 до 13,00. Кренуо

је кући у Прибој и у Ужицу је ушао у воз, био је у цивилу, без оружја. Колико памти седео је у задњем купеу задњег вагона, где је бифе. То је био брзи воз, али се зауставио у Штрпцима, иако то није била његова станица, што му је било чудно, али је помислио да је у питању укрштање. Док је воз стајао, седео је у купеу и није ништа приметио. Када је стигао у Прибој, отишао је кући. Тек сутрадан је чуо у медијима да је била отмица. Никога није видео у возу и нико га није легитимисао, није видео наоружане војнике, није ни излазио из купеа. Мисли да је тада са њим путовао и Газдић Мирослав, и да су пратиоци воза били полицајци Вранић и Удовичић, које је видео на станици у Ужицу, али их после није видео нити је имао контакт са њима током пута.

Сведок Горан Вуковић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 13.02.2015. године и на главном претресу дана 26.11.2019. године навео је да је критичног дана, заједно са колегама полицајцима, који су радили у Ужицу, кренуо за Прибој, ушли су у воз који је стао у Штрпцима, иако му то није била станица и кроз прозор је видео војнике у униформама. Био је у задњем делу вагона, са колегама, и видео је када су у задњи део вагона ушла два војника у униформама, необријани, један црни, мисли да је то Ранисављевић, који их је поздравио са „Добар дан“. Наводи да је радио као полицајац, био је у униформи. Често је путовао кући тим возом. Раније се дешавало да уђе војна полиција Републике Српске и изведе војне обвезнике из воза. Међутим ова двојица нису никога легитимисала, па није знао о чему се ради. Тек му је у Прибоју, колега Вранић Мирослав рекао да су им „скинули“ муслимане са воза. Након овога, Ранисављевића је видео у Бијелом Пољу, на суђењу и видео, као и раније, карактеристичну црту, коју је имао изнад ока. У возу су били сведоков рођак Газдић, који му је колега, бивши колега Радомировић, као и колеге Буквић Горан и Жељко Шалинур, а у купеу се налазио човек који је носио војну униформу и полицијску ознаку, стар око 55-56 година, са којим су разговарали. Познато му је да су пратиоци воза били полицајци Вранић Мирослав и Удовичић Зоран, који су на Златибору радили класичан преглед лица. Та двојица у униформи само су прошли кроз вагон. Видео је да неки људи излазе из воза, али није било присиле, нико није окренуо пушку према њима и зато је мислио да су они војни обвезници. Видео је да путници силазе из првог и другог вагона. Било је око 15 до 20 људи, а оних наоружаних 10 до 15, у разним униформама, половина од њих није имала капу, није приметио никога са шубаром. Када је воз кренуо видео је човека, корпулентног, високог, са качкетом и акт ташном, који је изведен, а родбина у возу је плакала. Остала му је упечатљива слика тог човека који није ништа говорио, само је стајао до самог воза. Није видео паркирана возила на станици, али је од Вранића чуо да су ту биле две „110-ке“ и сазнао шта се десило. Наиме колега Вранић који је био у пратњи воза, у Прибоју је дотрчао и рекао је да су „скинули“ Муслимане са воза. Међу војницима или лицима која су била око воза и онима који су одводили та лица није било женске особе. Нико од тих униформисаних лица није одскакао по висини или другом. У вези Ранисављевића наводи да је један војник који је прошао имао брадицу, могуће да је то био Ранисављевић, по опису, то је рекао и у Бијелом Пољу, јер је имао као спржен део капка, као да је дохваћено иглом, мада му се чинило да је тај човек који је прошао поред њега виши. Додаје да је видео групу од 15-20 људи док је стајао на прозору, војници нису били исте висине. Није видео да неко има шубару, није ни обраћао пажњу.

Сведок Мирослав Газдић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр. 2/14 дана 13.02.2015. године навео је да је критичног дана кренуо из Ужица кући у Прибој, да обиђе родитеље, а иначе је био запослен у Ужицу, радио је у пратњи возова. Тог дана није био на задатку. Са њим су били Вуковић Горан и Радомировић Љубиша,

Вранић и Удовичић су били у пратњи воза и понудили су да сви буду заједно у службеном купеу. Седели су у купеу до бифеа, водили необавезне разговоре, када је воз стао у Штрпцима. Наставили су разговор, била је бука, не зна да ли је видео некога поред воза. Видео је када су прошла двојица у маскирним униформама. Није сигуран да ли је један од њих био у зеленој војничкој униформи. Били су наоружани. Један од њих их је поздравио. Мисли да је један имао мало дужу косу, не сећа се да су имали капе, брзо су прошли па није обратио пажњу. Није видео да су некога легитимисали. Наводи да су у то време Босанци тражили бегунце са ратишта, па је мислио да пролазе рутински. У њиховом купеу нису никога легитимисали. Вранића тада није видео, као ни у Штрпцима, ни у Прибоју. Тек увече када се враћао из Прибоја, сазнао је шта се десило. Нико у возу није дозивао помоћ, није видео да су некога из воза извели. Мисли да је Вранић познавао Милана Лукића од раније и да га је виђао у Мокрој Гори, али није сигуран. Навео је да када је полицајац ишао у пратњу воза, он је у неку руку био командант воза и та два полицајца који су ишли у пратњу воза, су могла да зауставе воз, легитимишу путнике и они су се за све питали у возу. Нико није могао да врши легитимисање, осим полицајца који су били у пратњи.

Сведок Милан Коковић је у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр. 2/14 дана 02.02.2015. године навео да је критичног дана био у возу, из Ужица је путовао до Пријепоља када је воз стао у Штрпцима. Био је у првом вагону, мисли да је био у првом купеу, који је био пун. Када је воз у Штрпцима стао, после 5 или 6 минута, изашао је, прошетао ходником и стао на степениште. Видео је 4 или 5 униформисаних војника како стоје испред распоређени дуж воза. Један му је рекао да се врати и да уђе унутра, па је ушао у вагон. Видео је како изводе из воза људе, а тих дана је чуо да траже Србе који су отишли из Босне. Како је ту стајао још један војник, повукао се унутра. Видео је да кроз ходник иду тројица полицајаца или војника, један у плавој маскирној униформи, двојица у зеленом. Један му је тражио личну карту, па када је прегледао рекао је „Овај је наш“. Тај полицајац био је висок око 190цм, стар око 35 година, није имао ништа карактеристично. Они су отишли, а сведок се вратио у купе и видео да нема двојице путника који су ту били. Остали су се распитивали и размишљали где су одведени, питао је да ли су извели Србе, неко је рекао да су одвели људе из Босне. Један човек је рекао да су одвели његовог комшију који је муслиман. После десетак минута воз је кренуо. Сећа се да су личне карте контролисане тако што је полицајац ишао кроз воз и тражио да се припреме личне карте, а војници су прегледали личне карте. Сигуран је да је на станици стајао камион са сиво-маслинастом цирадом и да је кренуо кад и воз, не сећа се других возила. Видео је напољу четворицу војника. Није видео жену међу војницима. Из воза је изведено десетак путника. Међу онима који су ушли на станицу у Ужицу, где је и он, није приметио полицајце у плавим униформама.

Сведок Војко Симовић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр. 1/15 дана 14.05.2015. године навео је да је тога дана био у возу када је заустављен у станици Штрпце. Био је у предњем делу воза, у једном од купеа. Легитимисали су их неки људи у униформама, тражили су личне карте. Униформе су биле маскирне, без ознака. Зна да су имали маскирне капе. По купеима су прегледали личне карте. Није видео да су извели некога из воза, вероватно јесу. Колико памти у његовом купеу су била двојица, у маскирним униформама, један је остао на вратима, а други је тражио документа, нису имали оружје. Из његовог купеа ни вагона нису никога извели. На станици није никога видео, био је окренут према брду. У воз је ушао у Ваљеву, а са

њим у купеу је био Милан Спајић. На следећој станици Прибој је изашао из воза, нико ништа није причао о овоме што се десило.

Сведок Милан Дуловић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр.1/15 дана 18.05.2015. године навео је да се једном приликом, не сећа се датума, зна да је било зимско време, враћао возом из Београда кући за Бродарево. Био је дан и спавао је у купеу. Пробудило га је нагло заустављање воза. Био је први до врата од ходника који је био са његове леве стране и када се воз зауставио изашао је у ходник да види шта се дешава. Ништа се није видело јер је испред био тунел. После пар минута је чуо звук чизама у ходнику. Погледао је и видео четири, пет, шест војника како му се приближавају. Један му је тражио документа, а он је грешком дао возну карту. Војник се наљутио, питао да ли има личну карту и коју славу слави. Рекао је да слави Божић, а овај човек „Па који Србин не слави Божић“. Сведок је рекао да мисли на славу трећег дана Божића, па се онда војник одобровољио, вратио му личну карту и отишао. Сви војници који су дошли су били у униформама, маскирно зелена, први је имао калашњиков, сви су били необријани и запуштени. Из његовог вагона никога нису извели. Воз је имао укупно осам вагона, а он је био у седмом. Војници су ишли од последњег вагона ка првом. Не сећа се да ли се воз померао. Сећа се да је прозор у купеу био покварен, није могао да се отвори. Тек сутрадан је сазнао да се та станица зове Штрпци и шта се десило. Чуо је да су углавном Муслимани, и један Хрват, изведени из воза и негде су их одвели. Тог дана у возу није видео Адема Аломеровића, али је после од његовог рођака сазнао да је и он био у возу. Мисли да су у станици остали пола сата. Можда два сата касније стигао је у Бродарево.

Сведок Лакић Игор у исказу на записнику о саслушању сведока сачињеним пред судијом за истрагу Вишег суда у Подгорици по замолници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО бр.1/15 дана 03.07.2015. године навео је да је 27. фебруара 1993. године био у возу који је ишао од Београда за Бар. Ушао је у Ужицу са колегиницом и одмах заспао јер је био уморан. У купеу је било шесторо људи, а било је људи и по ходницима. У једном тренутку чуо је да неко виче, отворио је очи и на сред купеа видео је правог четника са дугачком брадом и шубаром са кокардом на глави. Преко груди је имао укрштене реденике пуне муниције. Воз је стајао. Убрзо је схватио да су у Штрпцима. Овај човек је тражио од путника личне карте, представио се као српска четничка војска. Сви су показали личне карте. Потом је дошао још један који је на себи имао плаву маскирну полицијску униформу и на глави беретку, био је уредан, обријан, није говорио. Четник је вратио личне карте и из њиховог купеа нису извели никога. Чуо је да су из купеа близу њиховог одвели једног момка, а касније је сазнао да је то Исмет Бабачић. То му је рекао школски друг Зоран Богетић, који је био у купеу у коме је био и Исмет Бабачић. Чуо је у ходнику разговор, неко је питао зашто га воде и одговор ће га негде пописати и укрцати на следећи воз. Видео је испред воза и групу војника који су говорили „Напред браћо четници“. Имали су различите униформе и били наоружани пушкама. Касније су људи, који су били у ходницима, причали да су видели како људе из воза одводе према неким камионима, али он није видео ни камионе ни оне које су извели из воза.

Сведок Кошћало Бранко у исказу на записнику о саслушању сведока сачињеним пред судијом за истрагу Вишег суда у Подгорици по замолници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО бр.1/15 дана 03.07.2015. године навео је да се дана 27. фебруара 1993. године заједно са кумом Голубом Булатовићем враћао возом за Подгорицу, у воз су ушли у Ужицу и пришао им је Иско Бабачић којег

су познавали од раније јер су радили заједно да би седели заједно. Осим њих тројице у купеу био је један старији човек који је путовао за Бар. Мисли да се воз није заустављао све до станице Штрпце, био је дан, али не зна колико је било сати. Кондуктер је прошао ходником и рекао им је да припреме документа за преглед, а 5 до 10 минута након тога у купеу су ушла три момка у маскирним униформама америчке војске. Познате су му униформе јер је био на ратишту 3, 4 месеца. Ти момци у униформама су тражили документе, сви су им дали личне документе, Иско је последњи дао личну карту. Један од тих момака је рекао Иску да пође са њима ради компјутерске контроле докумената, док су осталима вратили документа. Одлазећи, Иско га је питао шта је ово, одоворио је да не зна и није ни слутио шта се стварно дешава. Воз се задржао 10-15 минута у станици, можда и мало дуже. Кроз прозор је видео да воде једну групу путника иза станичне зграде, према неком камиону. Воз је кренуо, а Иско се није вратио, остала му је торба. Када су стигли у Подгорицу, Голуб и он су торбу однели његовом оцу Муји и објаснили су му шта се десило. Убрзо се прочуло шта се десило са путницима у Штрпцима. Бабачић их је звао па су му детаљно објашњавали шта се догодило. Војници су имали маскирне униформе и били наоружани пиштољима, било је и поред воза још војника са дугим цевима. Нису отварали прозор од купеа, тако да је само видео двојицу војника у маскирним униформама поред воза и то нису били они који су улазили код њих у купеу, него други. Иначе тај камион је стајао према брду иза станичне зграде, није имао никакву цираду, не зна како је био офарбан. По његовој процени војници су одвели петнаестак људи из воза.

Сведок Хадија Мујевић Хургаш на записнику о саслушању сведока сачињеног пред судијом за истрагу Вишег суда у Подгорици по замолници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО бр.1/15 дана 19.06.2015. године навела је да се дана 27. фебруара 1993. године враћала са семинара возом из Београда за Бар. Воз је требао да крене око 10 часова ујутру, али је каснио у поласку два сата и више, и пошао је после 12 сати. Било је пуно путника у возу, а међу путницима је било доста војске и полиције. Њен купеу је био пун, било је шест путника, укључујући и њу, не сећа се у ком је купеу била, мисли негде на половини воза ближе локомотиви. Седела је леђима окренута у смеру кретања воза, на првом седишту до ходника који је био са десне стране. Са њом су у купеу била три мушкарца и две жене, али се није укључивала у њихове разговоре, читала је књигу. Није хтела да се њено име сазна, с обзиром да је раније имала проблеме због имена. Када су дошли у Штрпце воз се зауставио иако мисли да ту није била станица, јер се радило о брзом возу. Тим возом је путовала као студент па зна. Пре него што се воз зауставио студенткиња из купеа је гледала кроз прозор и прокоментарисала „Еве Шешељевци, како су ми цакани“. Погледала је и видела пуно војске. За њу нису били ни мало цакани. Војска је била у некаквим шареним униформама. Још пре него што је воз потпуно стао војници су почели да упадају с обе стране воза у вагоне, као у филмовима о дивљем западу. Упали су у њен купеу и тражили личне карте од путника. Једном високом војнику је пружила своју личну карту, али су личне карте узимали само од мушкараца. Из њеног купеа нису никога извели, али је чула да су из суседног извели неког човека у ходник и видела је како га воде низ ходник. Чула је када је неко од војника питао тог човека одакле он Хрват, а он је одговорио из Тивта. Са прозора вагона неки путници су викали да пусте људе, а други су пак викали да воде „Балије“. Сећа се човека у плаво сивој одећи, налик на поштарску, како га одводе поред воза и ударају кундаком. Видела је кад су га попели на каросерију камиона који је био покривен цирадом. Видела је да одводе и друге људе. Не зна колико је људи на овај начин одведено, касније је сазнала да их је било деветнаесторо, али је тада имала утисак да их је много

више. Осим камиона где је видела да су тог човека увели, видела је још један камион испред, камиони су били паркирани један за другим паралелно са пругом и окренути у смеру кретања воза и од воза удаљени можда неких 10-15 метара, а можда су били и ближе. Поред камиона је било можда 4-5 аутомобила, сећа се возила „Лада Нива“ које је било постављено на перон. Након што су људе убацили у камионе, војници су се сместили, неки у камионе међу отете путнике, неки у кабине камиона и у путничка возила. Гледала је шта се дешава. Пре него што су отишли било је пуцања у ваздух, па је колона отишла путем низ падину. Путници који су остали у возу викали су и даље да пусте људе, а војници су одговарали да ће их послати следећим возом. Није знала о чему се ради, ни да одводе муслимане, али изгледало је да други путници знају. Када је колона отишла, воз је кренуо, она је путовала до Бијелог Поља, јер је у то време живела у Беранама. Не може тачно да процени колико је било војника који су упали у воз, јер су неки остали на перону, али мисли да их је било најмање педесет и сви су били наоружани. Сви војници које је видела имали су пушке, а ти који су улазили у вагоне имали су и пиштоље, не зна да ли је неко од њих имао бомбе и нису сви били у истим униформама. Све униформе су биле шарене, али нису биле исте. Двојица који су ушли у њен купе, носили су капе налик на шубаре и на капама неке ознаке, не зна да ли су то биле кокарде. Не сећа се колико су били у станици Штрпце, мисли 15-так минута. Деловало је муњевито и као да је унапред припремљено.

Сведок Босиљка Остојић на записнику о саслушању сведока пред судијом за истрагу Вишег суда у Подгорици по замолници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО бр. 1/15 дана 15.06.2015. године навела је да је дана 27. фебруара 1993. године кренула из Београда за Бар, била је у првом вагону иза локомотиве, купе је био празан. Ту су биле само жене јер је мушкарац који је био са њима изашао је у Ужицу. Када су дошли до станице Штрпце воз се зауставио, то је било чудно јер се возови ту нису заустављали. Онда су у купе су ушла тројица униформисаних људи од којих је један био релативно висок човек са брадом, носио је шубару са кокардом. Војници су били у различитим униформама, око воза су били војници у маскирним и војним униформама. Војници који су ушли у њихов купе, представили су се као четничка контрола, а тај са шубаром и кокардом био је дрзак јер се једна од девојака из купеа узнемирила и почела је да плаче. Нису се дуго задржали у њиховом купеу, нису никога ни легитимисали ни извели. Убрзо је приметила са десне стране воза, на перону или мало даље бетонском стазом, да воде неке људе из воза, тако што су по двојица војника између себе водила према локомотивама, по једног цивила. Не може да се сети колико је људи изведено из воза, најмање 15-16. Спровођење није било у колони већ са прекидима, вероватно како су их проналазили у возу. Било је чудно што никог од полицајаца који су пратили воз није видела. Нарочито су јој остали у сећању један млад и један старији човек који је изведен у кошуљи. Не зна колико су стајали у Штрпцима, можда и цео сат. Када су кренули, с десне стране видела је да су иза станичне зграде камиони са сиво маслинастим цирадама, а било је ту и других возила, не зна колико. Схватила је да су људе из воза сместили у те камионе. Око камиона било је људи у разним униформама и са оружјем. Није знала због чега те људе изводе из воза, али јој је одмах било јасно да неће добро проћи, изводили су само мушкарце. Према изведеним путницима нико није био груб.

Сведок Голуб Булатовић у исказу на записнику о саслушању сведока пред судијом за истрагу Вишег суда у Подгорици по замолници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО бр.1/15 дана 03.07.2015. године навео је да је дана 27. фебруара 1993. године био у брзом возу који је саобраћао на релацији Београд - Бар,

заједно са кумом Бранком Кошћалом званим Баја, ушли су у Ужицу. Седели су у купеу са извесним Иском Бабачићем, чији је отац био домар у школи у коју је сведок ишао. Разговарали су, Иско је рекао да је ишао у набавку робе. Сведок је убрзо заспао. Не зна где су се налазили када га је пробудио улазак полиције у купе. Полицајци су им рекли да спреме документа за преглед и све је изгледало безазлено. Након што су полицајци изашли, на вратима купеа су се појавили људи у маскирним униформама који су на уљудан начин тражили да покажу личне карте. Када је Иско показао личну карту, а њега су последњег легитимисали, рекли су му да пође са њима ради рутинске или компјутерске контроле. Били су уљудни, замолили су га да пође са њима, рекли су му да ће се брзо вратити, а осталима вратили личне карте. Воз се можда задржао неких 20-так минута, а Иско се није враћао. Након што је воз кренуо видели су да је Искова торба остала у купеу. Када су изашли из воза Искову торбу је понео и однео је његовом оцу. Сутрадан су медији објавили да су људи из воза нестали и онда су Бајо и он поново отишли код Муја Бабачића и детаљно му испричали шта се дешавало у возу. Нису ни слутили шта је, већ су сутрадан из медија сазнали да су људи отети из воза. У то време контроле у возовима су биле честе, и сећа се да је кад је воз кренуо из станичне зграде видео камион који је личио на војни камион са цирадом. Међу људима које је видео на станици било је оних у маскирним униформама, а они који су ушли у купе или тражили личне карте мисли да су били наоружани али није сигуран.

Сведок Јусуф Мензиловић у исказу пред Тужилаштвом - Тужитељством Босне и Херцеговине на записнику о саслушању сведока дана 26.02.2018. године навео је да је од 1975. године живео у Хаџићима у БиХ, селу које је одмах уз село Мушићи на путу од Курталића према Вишеграду, тако да је познавао све становнике тог села. Зна Расима Шехића, он је пре рата био кондуктер и погинуо је у рату, имао је око 50 година, а његова жена се звала Када Шехић, она је умрла, али не сећа се када. Имали су два сина, један је погинуо у рату, а други је недавно умро.

Испитани су и сведоци:

Сведок Милан Илић у исказима пред Тужилаштвом БиХ бр. Т20 0 Ктрз 000 8767 14 дана 27.05.2014. године и 27.05.2015.године и на главном претресу дана 26.11.2019. године навео је да је 1992. године мобилисан у Прву пешадијску чету Вишеградске бригаде и тада су заузели положаје у Рујишту, где је био командир линије одбране. Распоредио је јединицу, и били су на линији одбране етнички чистих српских села Паочић, Рујиште, Крагујевац. Командир чете је био Крста Папић, који је касније командант батаљона, а сведок командир чете. У основној школи „Желимир Ђурић Жељко“ у Прелову, у којој је сведок пре рата од 15. августа 1981. године до маја-јуна 1992. године радио као наставник. То је била централна школа, са пет подручних школа, Гостиља, Влаховићи, Оцак, Клашњик и Каменица и са њима бројала негде око 700 ученика. Раније је било више ђака, највише 1275 ученика, а данас нема ниједног ученика. За време ратног стања у кухињи су радили покојни Васо Војновић и Станица Марковић, као кувари, а помоћне послове, као што је чишћење кромпира и слично је радио Митрашин Глишић. Митрашин је имао стан у Прелову, не зна где је боравио и ноћио док је радио у кухињи. У школи није било струје, нису могле да се пуне батерије, па је пошао по следовање у команду. У селу Гребен стопирао га је Јовановић Драго, кога је повезао. Драго му је рекао да има више лешева у кући Расима Шехића. Одвезао је Драга до куће, па продужио у команду и дежурном официру, мисли да је то био Веселин Вуцеља пренео шта је чуо. Вуцеља је осповао и отишао, а сведок отишао својим послом и после се вратио у јединицу у Рујишту. Не сећа се шта је тада узео из

команде, муницију, батерије и слично. Фебруара месеца 1993. године у Рујиштима је видео Јована Липовца, он је био у истој јединици као и сведок, у пешадијској чети. Не сећа се да је у то време видео Драгану Ђекић, она је била можда десет, петнаест дана у јединици. Била једина девојка и командант батаљона је рекао да им ту не треба и одвео је у команду. Више је није видео. Гојко Лукић је повремено долазио док су му родитељи били у Рујишту, а када су се родитељи одселили у Вишеград ретко га је виђао, сем понекад на улици у граду. Маја 1992. године срео се негде успут са Љубишом и Душком Васиљевићем, не зна тачно да ли су кренули или су се враћали од родитеља, само су се поздравили и више се нису виђали. Колико му је познато у кухињи се припремао ручак и одвозио када је готов, а после су кувари били слободни. Станица није остајала поподне, радила је само прву смену, у кухињи нису радили по сменама. Био је удаљен 16-17 километара одатле и не зна да ли је било дежурних у кухињи. Систем везе је био у школи, у директоровој канцеларији, на првом спрату изнад улаза и гледа према дворишту школе, а ту је била и канцеларија Крсте Папића када је долазио у команду. То су биле две просторије, али је све било смештено у првој у коју се уђе. Ова просторија је имала прозор који гледа према истоку, према улазу и из ње се могао видети пут Вишеград - Прелово кад се скрене према школи, па је то могао да види и Крста Папић. Наводи да Митрашина Глишића зна дуго из виђења, можда и од пре рата, зна да је радио неколико година у „Варди“, па су путовали заједно аутобусом. У то време је Митрашин Глишић имао 25-26 година. Био је кухињи, а не на фронту иако је био у тим годинама јер је неписмен, није служио војску, био је неспособан за службу. Познато му не да је Митрашин ишао три или четири године у школу, није знао ни да се потпише. Понавља да је био командир чете фебруара 1993. године, завршио ШРО Билећа, 72. класа, да је кухиња била у саставу чете, али он није био претпостављен запосленима у кухињи, јер су они припадали команди, његов надимак је Микан. У то време се често дешавало да нема струје, па су користили у таквим ситуацијама свеће, друго нису ни имали. Осим физкултурне сале у школи је постојала само још једна сала. У физкултурну салу се стиже кроз ходник, а улаз у салу је удаљен 50-ак метара од улаза у школу. До те учионице се стиже кроз ходник, и скреће прво лево, па десно, па поново лево. Сведок додаје да је сведочио у Сарајеву поводом овог догађаја. Дан пре онога када је чуо за лешеве, Крста Папић је долазио у Рујиште у обилазак, а и сведок је обилазио јединицу која је била раштркана. Било је проблема јер је војска доста пила, неки су одлазили кући, остало је мало људи а морао је да организује одбрану. Када је обилазио јединицу видео је Крстин ауто и када се срео са Крстом, он му је рекао да је Милан Лукић довезао неке цивиле у школу и да их је одвезао према граду. Крста Папић је користио ауто „Нива“ боје слонове кости, некада је возио сам, а некада га је возио Душан Божић. Тога дана се не сећа да је видео Душана Божића. Не зна да ли је Милан Лукић цивиле уводио у школу, Крста Папић му то није рекао, нити је рекао како је Милан довезао цивиле. Не сећа се да ли се неко распитивао о нападу муслиманских снага на неком подручју које су они покривали, због чега би било потребно да се изведе војска да се то спречи. Када је сведоку предочено да је у исказу 2015. године рекао: „Веселин је устао снажно лупио шаком о сто, опсовао и рекао: „Опет онај коњ“, наводи да је закључио да се ради о Милану Лукићу јер је вероватно Веселин рекао да се ради о њему. Додаје да су борци његове чете имали су разна наоружање од „48-це“, полуаутоматске, аутоматске пушке, митраљеза М-53, М-72, пушкомитраљеза. Не сећа се којим оружјем је био задужен Јован Липовац. Евиденција задужења се водила у команди, сва документација је предата у команду бригаде, на Соколцу. Евиденција присуства бораца у јединици водила се у време када је био командир чете. Борци су могли да напусте реон Вишеграда или Републике Српске, односно Босне и Херцеговине, на основу дозволе

коју је издавао командант бригаде или некога кога је он овластио. Постојала је евиденција о томе, књига и свеска у коју је то уписивано, али не зна да ли је то сачувано. Једини излазак без дозволе могао је бити до куће ради купања. Не зна да ли је Милан Лукић имао дозволу командира или команданта да напусти реон када је довезао 20 људи састанице у Штрпцу. Наводи да је био десети или двадести у хијерахији команде, па тако може одговорити на питање да ли је могао да спречи Милана Лукића у нечему.

Сведок Дамљан Митрашиновић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 29.12.2014. године и на главном претресу дана 28.10.2019. године навео је да је потпуковник, био је запослен у ЈНА и до 14.09.1992. године радио је у Генералштабу у Београду. На ратише у БиХ отишао је 14.09.1992. године у Вишеград са задатком да среди стање у Другој чети Вишеградске бригаде након покоља који су извеле муслиманске снаге у селу Јелашци у близини Вишеграда над српским становништвом, када је убијено 13 цивила међу којима је било и деце. Након овог покоља војници су отишли својим кућама да би штитили своје породице и његов задатак је био да поново оформи јединицу. У то време наређење је примао од команданта Вишеградске бригаде Винка Пандуревића, а са њим на задатаку је био и Аца Савић. Наводи да је био командант Горажданске бригаде, од новембра 1992. године па до фебруара или марта 1994. године. Интервентна чета није била под његовом командом, већ под командом Вишеградске бригаде. У саставу његове бригаде био је извиђачки вод, који је у одређеним ситуацијама, операцијама, придодаван интервентној чети и садејствовали су заједно. Што се тиче отмице путника из воза у месту Штрпци, тог дана око 8 часова се налазио у својој канцеларији у објекту Околишта где је била смештена команда Горажданске бригаде и чуо је неку грају напољу, било је хладно јутро. Мићан Јакић је отворио прозор да види о чему се ради, окренуо се према њему и рекао му да су неки борци из Вишеградске бригаде доле. Када је изашао напоље видео је групу бораца, није сигуран да ли су међу њима били Бобан Инђић, Раде Тановић и Милан Лукић, али је неко рекао да им треба камион да би извели акцију у Рујишту због упада муслиманских снага из Жепе. Сведок је рекао Добрију Станишићу, свом заменику, да оде и да преко система веза провери да ли је та информација тачна. Оператер система везе из Околишта звао је оператера у Прелову где је била команда батаљона и чете и одатле је успостављена веза са Рујиштем. Повратна информација је била да је заиста била убачена муслиманска група. Питао је Мићана Јакића да ли имају слободан камион и када му је он потврдно одговорио, рекао је да за камион испуни радни и путни налог и одреди возаче, што је Мићан и урадио. Сведок наводи да када је изашао напоље у групи војника која је тражила камион видео је и припаднике Лукићевих „Осветника“. Иначе „Осветници“ су били формацијска самостална јединица и нису хтели под команду Вишеградске бригаде. Они су били везани за околину Жупе, села Прелово, Ријека, Блаце, Рујишта и Ђуревићи. Мисли да је „Осветнике“ наоружавао неко из Вишеградске бригаде. Припадници интервентне чете су били Бобан Инђић, Раде Тановић, Шекарић, Полуга, Митрашиновић, а припадници „Осветника“ Милан Лукић, Средоје Лукић, можда на кратко Гојко Лукић, Неша Ранисављевић, за кога није сигуран да ли је био у интервентној чети или у „Осветницима“. Не може да се сети да је међу припадницима интервентне чете и „Осветника“ видео женску особу. За камион сећа се да је Мићан Јакић одредио два возача, који су били старији и искуснији, Пљеваљчића, а други мисли да је био Врећо. Војници који су узели камион били су у разним униформама маскирним, било је и комбинованих са цивилном одећом, са шубарама, титовкама, и другим капама. Није могао да одреди да ли је неко „Осветник“ или није, није их ни познавао лично. Касније,

можда и после месец дана, му је Мићан испричао да су возачи камионом у који су се укрцали борци отишли у Вардиште да танкују гориво и по повратку из Вардишта у месту Добрун на раскршћу код кафане где се одваја пут за Рудо неко од војника је наредио возачима да изађу напоље, узео камион који је онда отишао у Штрпце где су војници извршили отмицу путника из воза. Питао је Мићана због чега му то није рекао раније, а он је рекао да се плаши Милана Лукића, што је и нормално јер је имао троје деце. Касније му је Мићан признао да није било никаквог напада Муслимана у Рујишту, да је то била превара да би сведок дозволио употребу камиона. Није сигуран нити може да тврди да претње које је после добијао он и породица имају везе са Миланом Лукићем и његовим људима, али је његова супруга позвала Сретена Лукића и пријавила те претње, а он је одредио Гвоздена Гагића да то провери.

На главном претресу је одговарајући на питања навео да име Јована Липовца није чуо никада када када је био командант Горажданске бригаде. У вези са камионом навео је да је возило „ТАМ 150“ троосовинско возило и по габаритима је веће од „ТАМ-а 110“, мисли да је тип великих ФАП-ова. Намена му је различита, служило је за превоз бораца и борбене технике. Возило је предвиђено за превоз 10 бораца са комплетном опремом у мирнодопским условима, а у ратним условима су практично седели једни другима у крилу. У том возилу обично се превозило између 20 и 25 бораца, али су били јединица која је стално била на планинском, неприступачном, брдовитом терену, па су преправили каросерију, по средини су направили дрвену клуну да би повећали број бораца који може да се смести, па је могло да се превезе више од 30 бораца. Не зна димензије сандука на возилу. Извиђачки вод је био у саставу његове Горажданске бригаде. Познат му је појам претпочињавање јединице, било је више случајева да су његовој јединици претпочињене бригаде и то кад је боравио на Никшићкој висоравни, Кривајевићи. У фебруару 1993. године, његовој бригади је био претпочињен један део из Рогатичке бригаде и из Вишеградске, али не и интервентна чета. Она је била претпочињена за време извођења борбених операција марта или априла. О овим детаљима никада није давао изјаву. Сведочио је пред Судом БиХ у поступку против Луке Драгићевића и осталих окривљених путем видео линка, мисли да је исто одговарао као и сада. Сведочио је у Бијелом Пољу на суђењу Ранисављевићу. Додаје да је пре него што је одобрио камион, изашао да види каква је галама и међу окупљеним борцима који су се касније укрцали на камион није видео женску особу. Разговор са возачима који су били одређени за камион обавио је Мићан Јакић, његов помоћник за позадину коме су они и подређени. У једници је постојао орган за безбедност, на чијем је челу био Пешић, али не зна да ли је он испитао прекид акције према Рујишту и одлазак за Штрпце.

Сведок Небојша Ранисављевић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр. 2/14 дана 25.02.2015. године је навео да је дана 15. јануара 1993. године дошао из Деспотовца за Београд где се срео са Драганом Ђекић. У то време Драгана је имала дугу плаву косу и била је млада. Она му је предложила да преко неког удружења иду у Вишеград на ратиште. Група добровољаца из Деспотовца је дошла сутрадан у Београд и мисли да су 17-ог дошли у Вишеград. Не сећа се како су дошли до Ужица, а од Ужица су ишли аутобусом. Када су стигли на границу, Драгана је изашла и рекла да иду код Милана Лукића. Нису хтели да их пусте преко границе, али је сведок показао папире да иду код Луке Драгићевића, па је онај на граници то погелдао, позвао команду у Вишеграду и пустио их да прођу. Са њим су границу тада прешли Драгана, Јовичић Мићо, Обрадовић Небојша, Милошевић Радиша, углавном људи из Деспотовца, и Слава звани „Фашиста“. Када су стигли у Вишеград отишли су у

основну школу, где је била команда. Сместили су их у неку учиниоцу у којој су били душеци. Када су се сместили добили су наоружање, униформе су имали своје са ратишта у Хрватској, а овде није ни било униформи. Свако је понаособ улазио код потпуковника Луке Драгићевића који је узимао белешке, како су дошли и да ли су већ били на ратишту. У једном тренутку појавио се неки човек, кога није познавао. Драгану му је рекла да је то Милан Лукић. Видео је када је Лукић ушао код потпуковника, чуо је да се свађају и када је Лукић изашао обратио им се „Здраво момци како сте и помози бог“, можда је рекао још нешто. Мисли да је Драгана уморна и да се поздравила са њим, али није сигуран. Лукић је отишао. Иначе 20. јануара за Светог Јована је ишао са Драганом и са Јовичић Мићом код Милана Лукића на славу и остао кратко, можда пет минута. Сећа се да је Рудо пало 21-ог јануара у руке Муслимана, због славе Милана Лукића, ишли су у акцију и заузели су Рудо, а увече су ишли на вечеру код Луке Драгићевића. Мисли да је Лука Драгићевић причао са Младићем о сведоку. Питао је Луку за униформе, а он је одговорио да може да добије униформе и све шта хоће. Наводи да су били припадници интервентне чете при Вишеградској бригади на чијем челу је био Бобан Инђић, а примао је директно наређења од Луке Драгићевића. Враћао се за Београд по још добровољаца, отприлике у периоду од 17. јануара до 24. марта, када је рањен. Када је долазио у Београд, то је било само на једну ноћ. Дана 25. фебруара је дошао у Београд, заједно са Јовичић Мићом и Обрадовић Дракчетом, а већ 27. фебруара је био у Вишеграду, спавао је на Околишту у касарни, то је било удаљено од аутобуске станице неких 2 километра. Додаје да од породице Лукић, зна Милана, његовог оца, мајку, и једног брата, па би баш волео да види Гојка Лукића, не може да га се сети. Не сећа се да га је видео на слави код Милана, са славе се сећа Оливера, Милана и његовог оца. Додаје да су, када су први пут дошли, отишли у СУП да пријаве боравак, у војном одсеку су добили војни позив да бране Вишеград. Тај позив нема код себе. Додаје да непотребно нападају Драгану Ђекић. Драгана је била припадник регуларне војске Републике Српске, и није била ту, не зна коме је припадао Милан Лукић, али је Милан био у његовој јединици, и имао групу „Осветници“. Не зна ко су све били припадници те групе. Милан је држао територију према Жуни. Мисли да му Милан никада није давао новац. Једног од браће Милана Лукића је упознао у СУП-у у Вишеграду 1993. године, и после га је видео у Робној кући у Вишеграду, када је посредовао код пословође да сведоку да алкохол јер је продаја алкохола била забрањена. Дана 25. фебруара је дошао из Вишеграда у Србију и до краја фебруара није видео Гојка Лукића. У Бијелом Пољу су му изнудили исказ тако што га је покојни Бели Распоповић, шеф Државне безбедности Црне Горе, 9 дана по 20 пута онесвесћивао и испитивао, избио му је један зуб, а 10 дана ни парче хлеба није појео. Након тога био је спреман да потпише шта год му дају, па му је Бели ставио гомилу папира на сто и он је потписао један папир, и када је хтео да потпише други и питао да прочита то што потписује, уста су му била пуна крви. Сутрадан су га Бели и још један човек одвели у Бијело Поље, везане су му биле очи и руке на леђима и држали су га у СУП-у од девет ујутру до можда дванаест увече. Командир СУП-а му је дао бурек да поједе у Бијелом Пољу. У поноћ су га водили код истражног судије, чуо је да Бели разговара са судијом, и каже да ће он да потпише иначе га враћају назад, а то му је Бели и рекао када је изашао из канцеларије. Код истражног судије писали су Милан Радовић и Бели, мисли да је то трајало до три ујутру, ставили папире пред њега и он их је потписао. Државна безбедност Црне Горе га је ухапсила на 50 метара од тунела, када је био у ауту са женом и пашеногом. То му је наместио човек који га је снабдевао робом за продавницу мешовите робе коју је у то време држао. Не зна чија је била идеја да се иде у Штрпце и да се отимају људи из воза, није ни знао да постоје Штрпци ни где се налазе.

На главном претресу дана 10.12.2019. године навео да не остаје при исказу који је дао пред тужиоцем, јер је јавни тужилац долазио код њега кући сигурно десет пута и нудили су му све и свашта да би причао оно што му је тужилац тражио. Име и презиме тужиоца не зна. Наводи да је дошао у Београд 16. јануара 1993. године са групом добровољаца, а 17. јануара је отишао за Вишеград и био је тамо до 25. или 26. када је дошао за Србију. Дана 27. фебруара вратио се назад и када су Мића Јовичић и он улазили у касарну, пришао им је Милан Лукић и рекао им је „Идете с нама“. Само је питао да ли треба пушка, и није знао где иде. Кад су стигли на станицу, схватили су. У то време је Милан Лукић био име и закон, њему нико није смео да се супростави, нарочито добровољци. Поделио је људе у групе, ушао у станицу, и не зна на који начин је Милан извршио притисак на отправника да се воз заустави. Када је воз стао, ушли су, ушао је и он и првог путника којег су му дали је извео напоље и одвео према камиону. После 10-15 минута Милан Лукић је изашао из воза и рекао да је доста и да сви изађу, а отправнику да пусти воз. Сви изведени путници су потоварени у камион. Вратили су се истим путем, стигли у неку халу, школу, био је мрак. Помоћу батеријских лампи су осветљавали простор. Милан је постројио те људе уза зид, рекао да изваде из џепова све што имају и ставе на под. Код неког дечка је пронашао сакривених 200 марака, и мало га малтретирао. Код другог дечка кога је Јовичић Мићи дао да чува у камиону, пронашао је пиштољ, па су га тукли и шутирала. Поново су све натоварили у камион и повезли у неком, њему непознатом, правцу. Први пут је био на том терену. Дошли су до неке запаљене куће, Милан је распоредио људе око камиона и изводили су из камиона по двојицу, тројицу. Из треће или четврте групе која је излазила из камиона, двојица су почели да беже, један лево, други десно, запуцало се, па када му је неколико метака прошло поред главе, почео је и он да пуца. Тада је мислио да је погодио једног од тих који су бежали, али ни данас не зна да ли је човека погодио он или није. Том човеку пришли су Јовичић Мићо, Милан Лукић и Жељко Марјановић, Милан је питао ко је пуцао, а сведок Ранисављевић се јавио и рекао да је он, али су се јавили и други. Јовичић Мићо почео је да псује, рекао да им је човек побегао. Милан је затражио нож и мисли да је преклао тог човека, мада није добро могао да види јер је био мрак. Настављено је даље и једног по једног су доводили до њега, чули су се тупи звуци и пуцњевци. Мисли да се све одвијало тако што би човек легао на земљу и тада је на њега пуцано. Кад је то све завршено, камионом су пошли према Вишеграду. Код кафане „Чађава“ у Вишеграду један део бораца је изашао, а други је отишао према касарни. Возач камиона рекао им је „Не знате ко је возио камион“ и отишао, а камион оставио. Отишли су на спавање. Сутрадан се Јовичић Мићо хвалио крвавим ножем, мисли да је он преклао човека. О томе се није говорило.

На главном претресу је одговарао на питања па навео: да не познаје оптужене Љубишу и Душка Васиљевића, ни Јована Липовца, Гојка Лукића је можда једанпут видео. Гојка Лукића није видео тог дана код школе или у селу Мушићи. Јована Липовца није видео ни у школи, ни око воза. Није му познато име Митрашин Глишић. Познаје Драгану Ђекић. На суђењу у Црној Гори све је бранио, није спомињао Мићу Јовичића нити било кога. Рекао је на претресу да је тужилац долазио код њега, тражио да у изјави спомене нека имена, а сведок му је одговорио да му тужилац може дати 300.000 евра да би се сетио тога што он жели. То је поново рекао тужиоцу у Београду приликом испитивања, а тужилац му је рекао да неће да се ценкају као на пијаци. Тужилац је тражио да каже како је видео Драгану и остале, али ову четворицу којима се суди сада не познаје. Драгана је била ту и Милан Лукић јој је дао да уновчава чекове на бензинским пумпама. Није је видео ни у акцији ослобађања Руда када је рањен 21.

јануара. Она није била ни у школи ни у спаљеној кући када су људи о којима је причао убијени. Јовичић Мића звани „Сплића“ и „Црни“ све време је био са њим. Јовичић Мића је сведочио онако како му је тужилац рекао, поготово када је сведочио да је Драгана била у школи. Зато је добио пет година затвора и негде га крију. Познато му је из новина да је Мића Јовичић склопио споразум, а добио је такву информацију и преко фејсбука. Не зна ко је међу живима од оних које спомиње. Чуо је тада име Рада, зна ко је то јер су Драгана и он повели Раду на ратиште као медицинску сестру. Она је била у Вишеграду до његовог рањавања, а рањен је 14.марта 1993.године у Вишеграду. Изјаву у којој је навео да је међу путницима било лице тамнијег тена или црнац је потписао под присилом, није му познато да је тамо међу путницима био црнац. Понављао је да му је заменик тужиоца у Ћуприји у ресторану на тргу рекао да каже да је Драгана Ђекић добила чекове које је мењала. Тада се са тужиоцем видео други или трећи пут. Тражио је 300.000 евра да би рекао то да је Драгана делила чекове, да је требало да сведочи да је око 30 војника у овоме учествовало. Тужилац му је нудио други идентитет, својство заштићеног сведока, пут у иностранство, плату за њега и жену.

Милан Лукић је дошао на идеју да се отму путници из воза, друго не зна јер је тога дана дошао из Србије, а успут су Јовичић и он пили, и био је пијанији од Миће. Пили су и у Београду и на путу. Тога дана је дошао у Вишеград после 11 или 12 сати. Тако пијани су дошли у касарну и такве их је покупио Милан Лукић за ову акцију. Када их је Милан позвао нису могли да одбију, јер је за то могла глава да нестане. Око 15-20 војника је кренуло у отмицу, сви су имали маскирне униформе. Он и Мића су имали црне мараме везане око главе, а Милан Лукић је имао шубару. Не сећа се да је неко имао браду. Мисли да Милан никада није носио браду. Имали су аутоматске пушке са преклопним кундаком, не зна да ли је неко носио бомбе. Сећа се да су у Штрпце ишли пијани Словенац, Вук Ратковић, Ацо Шимшић, Зоран пуковник. Бобан Инђић није био са њима. Мисли да је један једини нож био код Јовичић Миће. Не зна колико је људи „скинуто“ са воза, све су били мушкарци. Тим људима су до камиона руке биле слободне. Неко је донео жицу и Милан је наредио некоме да вежу те људе. Рекао је „Вежите те људе“, и неко је отишао и донео је жицу. Нису сви били везани, можда само половина њих, јер није било више жице. Везивали су им руке на леђа. Не зна где су биле ствари ових људи. Човек кога је он извео није носио ништа. Довео га је до камиона, оставио и вратио се до воза. Мисли да је троје које су извели из воза спровео до камиона. У камиону су Мића и он били у кабинџи, а када су се враћали Милан му је дао једног дечка и рекао „Чувај ми га као брата, води рачуна посебно о њему“, код тога дечка је после тога пронађен пиштољ. У то време у школи није било струје, па су користили батеријске лампе. Удаљеност од улаза у школу до физкултурне сале где су били поређани цивили не зна колика је јер је камион пришао у рикверц до саме школе. Он је стајао код врата. Не сећа се Миће из хале. Можда је у тој сали био рефлектор на акумулаторе, видљивост је била слаба. Сви који су учествовали у отмици, ушли су у ту халу. Милан Лукић је ишао од једног до другог путника који су били постројени уза зид. Мића је вероватно тако исто ишао, није га гледао јер се кретао по хали. Поред Милана је ишао Жељко Марјановић, звани Чаруга, који се није одвајао од Милана, а са њима је био и неки Црногорац, не зна му име. Путници су били сви до зида у једном реду. Не зна да ли у школи у Прелову у сали за физичко постоје справе за вежбање на зиду, али нико од путника није био везан за справе. У сали је у једном моменту Милан рекао тим људима да се свуку. Можда су остали у вешу, али када су излазили напоље сви су били поново обучени. Сви који су били у школи у Прелову пошли су у ту спаљену кућу у Мушићима. У људе који су убијени је пуцао искључиво Милан Лукић. Није видео да је Милан некоме урезао крст. Код кафане „Чађава“ о којој

је причао су само стали када су се враћали из Мушића, док када су ишли са путницима након Штрбаца до школе нису стајали. Не сећа се да се камион негде заглавио. Додао је и да је групом „Осветници“ командовао Милан Лукић, а сведок није припадао тој групи. Сведок и Мића Јовичић су били добровољци звали су их „Ресавац“ и „Скакавац“, имали су два имена јер су носили две мотороле, а били су исто одељење и вод. Били су прикључени интервентној јединици Вишеградске бригаде на чијем је челу био Бобан Инђић. Интервентна јединица је била под командом Луке Драгићевића и када се ишло у акције, добровољци су се прикључивали интервентној јединици, али јој нису припадали, као ни Милан Лукић. Не зна да ли се Милан Лукић некада борио на некој линији, није га виђао. Вишеград је тада када је сведок дошао 1.01.1993. године био ослобођен од Муслимана и по причи мештана и бораца Милан Лукић је 70% сам ослободио Вишеград. У то време су се хранили по граду, мисли да је била организована кухиња, хранио се где се затекао. Не сећа се да је ишао у кухињу.

Одговарао је на питања о Душану Петровићу, за кога је навео да му је бивши шурак, кога је водио као добровољца на ратиште, али у Хрватској му је Душан украо две пушке, које је дужио и морао да разгужи. Поново га је водио и у Босну, и поново му је нестала пушка, али је сазнао где и коме је продата и ко је то учинио. Душко му је у Вишеграду, након рањавања, украо пушку, с њим не разговара и у Деспотовцу не влада о Душку добро мишљење. Међутим Душан није учествовао у отмици. Душко је водио људе на положај у Горажде 23. или 24. фебруара, сведок то није могао јер је имао температуру. Душко се из те акције вратио 27. фебруара. Наводе сведока да је окривљена Драгана уновчавала чекове и да је сведок тражио 300.000 потврдио је заменик ТРЗ Виторовић, сведок је чак рекао је да ће питати жену да уђу у програм заштите.

Сведок Мићо Јовичић испитан је више пута. Према исказу на записнику о саслушању сведока дана 29.11.2016. године у Тужилаштву БиХ у Сарајеву по замолници Тужилаштва за ратне злочине РС КТО 1/2015 од 06.09.2006. године навео је да је од 16.01.1993. године био припадник интервентне чете Вишеградске бригаде. Током 1992. године привремено је живео у Србији на релацији Београд - Деспотовац. На наговор Небојше Ранисављевића и Драгане Ђекић, као добровољац је кренуо на ратиште у БиХ. Иначе Драгану и Небојшу је упознао на ратишту у источној Славонији - Хрватској и у БиХ их је кренуло више, колико се сећа са њима су кренули и Радиша Милошевић звани Хан, Драги Обрадовић, Рада, Душко Петровић или Душан, двојица или тројица момака из Деспотовца, било их је седморо или осморо и сви су се по доласку у БиХ прикључили интервентној чети. Дошли су у БиХ дана 16.01.1993. године, ишли су до Ужица возом, а од Ужица аутобусом, и по доласку у Вишеград, јавили су се команданту, након чега су упућени да се пријаве у милицију и војни одсек, што су и учинили и тако су постали припадници Војске Републике Српске. Отишли су у команду Вишеградске бригаде, која је била смештена у Основној школи, сада „Вук Караџић“. По доласку у команду примио их је командант Лука Драгићевић. Рекао им је да нема обичај да прима добровољце, јер су имали лоше искуство са Миланом Лукићем и његовим добровољцима, али рекли су му да имају искуства са ратишта у Славонији па се и сада стављају на располагање. Послао их је у магацин по наоружање и распоредио их у интервентну чету Вишеградске бригаде којом је командовао Бобан Инђић. Тада им је Небојша Ранисављевић звани Нешо рекао да ће спавати у школи где је команда Вишеградске бригаде. Ту су спавали тих 5-6 дана. Након разговора са Луком Драгићевићем, Нешо и Драгана су отишли некуда, а он је претпоставио да су отишли да се јаве Бобану Инђићу. Тај дан се Нешо касно вратио и сећа се да му је

рекао да је Драгана остала са Миланом Лукићем, јер га познаје од раније. Чуо је за Милана Лукића, али га није познавао, а Нешо и Драгана су пре њиховог доласка у Босну говорили да имају човека у Вишеграду који ће их примити, наоружати, дати униформе. Тада није знао да се ради о Милану Лукићу. Када је дошао није никога познавао, чак ни Бобана Инђића, а камоли људе из интервентне чете, али је видео да су то млади људи и спремни за борбу. Милан Лукић и његови борци нису били у саставу интервентне чете. Нису били заједно у акцијама. Мисли да је Милана Лукића први пут видео у команди бригаде, упознала их је Драгана, поздравили су се, сведок се представио као „Црни“, док се Милан представио именом и презименом и рекао је да је ту за њега у команди ако му нешто буде требало. Када су дошли у команду добили су униформе и аутоматске пушке, униформе су биле маскирне југословенске војске, с тим што је он имао маскирну униформу америчке војске коју је заробио још у Славонији и већином је њу носио јер је била удобнија. Поред униформе су добили и обележје Војске Републике Српске да пришију на униформу. Док је био у Вишеграду виђао је Милана Лукића у граду, кафићима и на улици у друштву са рођаком Средојем Лукићем, братом Гојком Лукићем и једним момком који је стално носио наочаре за сунце без обзира да ли је падала киша или грејало сунце, зна да је био из Обреновца и да се зове Васиљевић Душан или Душко, била је ту и Драгана Ђекић, а повремено га је виђао и у друштву Бобана Инђића, Шекарића званог Пиве, Липовац Јове, Неше, Оливера Крсмановића, Мије Митрашиновића и других. Јова Липовац није био припадник интервентне чете, углавном се дружио са Миланом и његовом групом која је себе звала „Осветници“, а он је дошао из Србије и био је добровољац. Јова је нижег раста, средње грађе, мало набијенији од осталих, често је носио шубару навучену на чело и сећа га се по понашању, јер је увек желео да се мало истиче. Љубиша Васиљевић је брат Душка или Душана Васиљевића, обојица су дошли из Обреновца као добровољци, зна да су пореклом из Вишеграда. Дошли су на подручје Вишеграда пре њега и групе добровољаца са којима је он дошао, мисли почетком рата, тако да их је тамо затекао. Виђао је Љубишу у друштву Милана Лукића, али се он није истицао као његов брат. Душко се увек представљао као неко ко ведри и облачи заједно са Миланом. Једном приликом Нешо Ранисављевић, Драги Обрадовић и он су били на кратком одмору у Србији, Нешо и он су се сами вратили из Србије. Били су пред зградом на Околишту, када су наишли Милан Лукић и Бобан Инђић, рекли су им да се спреме да иду у акцију. Обукли су униформе, узели наоружање и чекали код капије. У Околишту је једно време била смештена команда Горажданске бригаде чији је командант био Дамјан Митрашиновић. Када су дошли Небојша и он на капију, дошао је војни камион „110“ или „150“, зауставио се поред њих и они су ушли под цераду. Не сећа се да ли је осим овог камиона било још возила. Били су ту мисли Шекарић Драган, Милан Лукић и Бобан Инђић. Возилом је по његовом сећању управљао Драган Шекарић и када су ушли под цераду, Нешо и он су отишли у врх камиона, према кабинџи. Ту у полумраку је препознао Обрада Полугу, друге није могао да препозна, мисли да је камион био до пола пун људи, а у њега стаје укупно 30 људи. Спустили су цераду и кренули, Нешо и он нису знали куда иду, имали су мотороле и његова је тада била угашена. Током пута нико ништа није говорио. Када су прошли један део пута Нешо је на мотороли чуо разговор Милана са неким да иду на станицу да преузму неке путнике и зауставе воз. Чуо је и сведок овај разговор, али слабије. На једном делу пута, где су ливаде, камион је почето шлајфати. Изашли, погурали камион и кренули према станици Штрпци. Када је гурао камион видео је возила „Пасат“ и „Лада Нива“ беле боје, мисли да је „Пасат“ био црвенкасте боје и препознао је војника кога су звали Пуковник, мисли да се презивао Новаковић, Дрекало Ранка, војника званог Словенац, Полуга Новака, Мутлака, Папић Драга или Драгана, Вилатера, Васиљевић Душка или

Душана, Липовац Јову, Митра званог Четник, било је ту још неких лица али не може да их се сети. Није обраћао пажњу на те људе који су били у путничким возилима, били су испред камиона и мисли да су наставили вожњу док је сведок са другима гурао камион, а да ли је неко улазио или излазио из возила није обраћао пажњу. Убрзо су стигли на станицу Штрпци, изашли су из камиона и стајали у групама, ништа нису коментарисали. Видео је да Милан Лукић и још неко с њим, омален човек, иде према мањем објекту у којем је био неки човек са капом на глави, отпрањник. Кратко су се задржали, када су се вратили рекли су им да неколико њих остане код камиона, неколико да иде напред и да чекају воз. У међувремену је видео да су се Милан, Бобан Инђић и тај омањи човек поново вратили до места где је био отпрањник, ушли унутра и ту су чекали док није дошао воз. Мисли да су Обрад Полуга, сведок и још неколико њих остали крај камиона и чекали, сећа се да је Душко или Душан Васиљевић стајао са друге стране шина уз стрмину, није сигуран где је стаја Јова Липовац, док су остали били распоређени уз пругу. Сви војници који су дошли на станицу Штрпци били су униформисани и наоружани аутоматским пушкама, осим Милана Лукића, који је имао хеклер. Сви су били у маскирним униформама, док је сведок био у америчкој маскирној униформи. Војници су имали на главама плетене капе зване фантомке, а Милан Лукић је носио шубару, мисли да су поред Милана још двојица носили шубаре, колико се сећа Митар звани „Четник“ и Дрекало Ранко. На станици су била и возила, „Лада“ је била у близини камиона, док за друго возило није сигуран. Сва лица која су кренула, су била у станици Штрпци, јер се путем нису заустављали и нико није излазио. Пушили су и чекали, не може се сетити колико је тачно прошло до доласка воза, зна да је воз каснио. Видео је када је воз долазио на станицу, да су изашли Милан и Бобан и лице из објекта у који су ушли Милан и Бобан, Ранко Дрекало и још неки, и омањи човек кога је видео да улази у објекат где је отпрањник. Они су ушли у воз и кроз прозор је видео да се крећу од купеа до купеа. Колико је могао видети кроз прозор, био је ту и човек у плавој униформи која је личила на полицијску. У међувремену је видео да из купеа и воза излазе путници, и затим их војници који су стајали уз пругу спроводе до камиона. Како су путници из воза пристизали тако су их они укрцавали у камион. Сви путници су били у цивилу, имали зимску гардеробу и мање торбе, а међу њима је приметио једног тамније пути који је личио на Арапина. Сви су ћутали, смо је један говорио да иде сину у војску. Мисли да је у камион укрцано двадесетак путника, за њима су ушли и борци, не сећа се где и ко од присутних је ушао у возила. Он и Неша су ушли у камион где су били и путници. Шекарић је поново возио камион, није обраћао пажњу ко је седео са њим. Сигуран је 90 посто да Драгана није била присутна на станици у Штрпцима, јер је велики број њих носио фантомке преко глава. Њу је први пут тог дана видео када су дошли у школу у Прелово, а тада је видео и Гојка Лукића. Сигуран је да Гојка није видео на станици Штрпци. Видео га је у школи, био је бучан и по томе се истицао. Љубиша Васиљевић се никада није одвајао од брата, ни истицао и чини му се да је и он био, али не може бити сто посто сигуран.

Мисли да је на станици Штрпци било око 20-25 војника, можда и више. Када су путнике укрцали у камион кренули су из Штрбаца, зауставили су се на пункту у Добруну где је била рампа и милиција, на кратко, неко је повикао „Тјерај“ и наставили су пут према Вишеграду. У Вишеграду су стали код кафане „Чађава“ која тада није радила. Предложио је Неша да изађу јер је мислио да су завршили добијени задатак, људи су заробљени и то је крај. Међутим Неша је рекао да иду до краја да виде шта ће се десити. Неки од војника су говорили путницима да их воде ради размене, други су говорили да ће их побити, а он није био сигуран. Пало му је на памет да ће их водити у војни затвор „Узамница“. Путници су ћутали. Чуо је када је Милан преко мотороле

наредио да певају песме већином четничке, као што је на пример „Од Тополе па до Равне Горе“, па су заробљени певали. Када су се зауставили код кафане, сигуран је да из приколице камиона нико није излазио, док из кабине не зна да ли је неко излазио, зна да је камион све време био упаљен, није могао да види да ли је из аутомобила неко изашао. Пут су наставили даље и зауставили су се у Прелову испред школе тако што се камион задњим делом окренуо према улазним вратима школе. Прво су изашли војници из камиона, неки су стали уз врата школе, а неки су ушли у ходник. Он је он стао мало са стране уз зид док су остали били на различитим странама ходника. Путницима је речено да излазе један по један из камиона. Тако су и ишли у колони један по један и носили своје ствари, а у пролазу неки су их гурали кундаком или руком. Спровели су их до физкултурне сале. И он је ушао у школу, видео је стражаре и још војске, сви војници који су били у станици Штрпце били су заједно и у школи. Сећа се да је чуо запомагање некога од тих цивила, и када је са улазних врата физкултурне сале погледао видео је да један човек пркосно узвраћа Милану Лукићу и нешто одговара. Милан је деловао мирно, али је затим тукао тог човека неким дебљим каблом. Човек није кукао, иако су сви у сали запомагали и кукали. На поду је видео разбацане ствари, новчанике, сатове, ланчиће и чуо како неки млад дечак путник каже да је Србин и да су му у документима грешком уписали име Сенад. Милан је тада наредио да сви скину гаће до колена да би се уверио да ли су осунетени, па се видело да су се свукли сви осим једног човека средњих година, 40-50. Наставили су да туку цивиле. Видео је да је Шекарић Драган предметом који је изгледао као машице за ватру и жар, путнику који није имао развијен полни орган, рекао „С тим мислиш јебават Српкиње“, и затим предметом који је имао у рукама почео да га туче по леђима. Сви војници су ушли у физкултурну салу осим једног који је остао да стражари, и стали уз зид око путника. Сигуран је да је Драгану први пут видео у физкултурној сали, стајала је близу Милана Лукића, а у близини је стајао и Гојко Лукић. Није посебно обраћао пажњу на Гојка и Драгану, али су и они као и остали војници нагуравали и повремено ударали путнике. Чуо је Драгану како је псовала балијску мајку, видео је да је некима ударала шамаре. У почетку Гојко је стајао по страни, а како је време одмицало прикључио се војницима који су ударали цивиле. Сећа се да је Душан или Душко Васиљевић донео кабл који је Милан Лукић узео и ударао тиме једног од путника, тог који му се супротставио. Имао је утисак да се Милан са овим човеком познавао од раније. Он је једини од путника који му је пркосио у Прелову. Душко је био све време уз Милана док је тукао тог човека. Једног момента Милан је тог човека почео убадати ножем у леђа. Човек је тада први пут закукао. Јова Липовац и остали војници који су ту били, су или стајали са упереним пушкама у рукама или малтретирали цивиле. Војници који нису учествовали у малтретирању путника држали су пушке уперене према путницима и сигуран је да у физкултурној сали у овом малтретирању људи нису учествовали Нешо, он и Обрад Полуга који је стајао крај улазних врата. Не може да се сети других детаља, чули су се повици, ударци, јауци. Ствари путника, документи, сатови, новчаници и накит, били су скупљени на једном месту, а пртљак и гардероба су били разбацани око њих. При уласку у салу видео је да су путници били полуголи и њихова гардероба је била разбацана свуда.

Није сигуран колико су се задржали у физкултурној сали, зна да је већ падала ноћ када су их извели, било је мрачно, можда је све трајало око сат или сат и по. Из сале су путници излазили један по један, а војници су као и када су улазили били раштркани околу. Неки су везали цивиле, а откуд ту жица и клешта не зна. Не зна како су постављали руке цивилима када су их везивали, напред, а могуће иза леђа. Колико се сећа нико од путника није био потпуно го, тај што га је Милан убоо у леђа био је го

до појаса, а остали су били у доњем вешу. Док су пролазили према камиону, војници су их гурали, зна да се нашао крај камиона и помагао је путницима да се попну. Неки војници су већ били на камиону и прихватили путнике. Сви из школе су ушли у камион. Мисли да је исти састав био у камиону као и када су долазили са путницима. Није му познато ко је био у колима. Не зна ни ко је све био у камиону. Колико се сећа Драгана и Гојко Лукић су кренули са њима. Возили су се кратко, пар минута, до места Мушићи.

Зауоставили су се испред једне спаљене куће. По заустављању Милан је наредио да се војници распореде око камиона и куће. Сведок је остао код камиона, са њим је остао Обрад Полуга, могуће и Новак. Нешо је био код камиона и куће с десне стране у близини шљивика. У шпалиру су били Јово Липовац, Драгана, Душан или Душко Васиљевић, Гојко Лукић и остали. Сећа се да је Митар звани „Четник“ био крај камиона, а уз њега је био и „Пуковник“. Помагали су путницима да сиђу са товарног дела камиона, и чекали даља упутства, док су ови у шпалиру прихватили људе по двојицу или тројицу и одводили их код Милана и Бобана. Милан и Бобан су стајали одмах испред куће, те спаљене руђевине која је остала од куће. Не може тачно да каже колико је то удаљено од камиона.. Мисли да је Милан наредио да се људи тако спроводе, да је рекао „Дај приводите их“. Путници су били мирни и деловало је као да су се помирили са судбином. Спровођени су до места где су се налазили Милан и Бобан, није видео ко их је ту прихватао. Био је упаљен камион, на њему светла, окренут ка Вишеграду. То је видео због одсјаја, пуцњаве која је уследила. Људи су убијани пуцањем у затиљак, како су спроведени, тако су убијени. Када би убили спроведене, чула се Миланова наредба да се доводе следећи. Негде на пола спроведених путника, један млађи човек је покушао да побегне и у њега је пуцао Ранисављевић Небојша. Касније се причало да је пуцао и Митар „Четник“ или неко други није сигуран. За Нешу је сигуран, а и Неша му је то после причао. Млађег човека се не сећа, али је тај кад је излазио из камиона рекао сведоку да запише његово име и презиме и јави његовом баби где су му кости. Покушао је да извади оловку и папир, али му је неко рекао „Јеси ли ти паметан шта радиш“. Иначе колико је тада видео и касније чуо, Милан је пуцао у ове цивиле и убио их, јер он никоме није дао да пуца осим њега. Не зна које је оружје у питању. Није сигуран да ли је Бобан пуцао, можда и јесте, али то није видео. Повремено је од бљеска видео шубару са кокардом коју је Милан носио, она је била осветљена и бљеском пуцња. Није гледао све време у то. Нико од осталих војника није пуцао осим што је Неша пуцао у овог који је почео бежати, јер су путнике спроводили до места где су Милан и Бобан стајали па је било немогуће да неко са стране пуца, јер би тако ранио Бобана и Милана. Путнике нико није одвезивао, мисли да су сви били везани жицом и другим. Ово убијање путника је по његовом мишљењу трајало 10 до 15 минута. Када су сви убијени, отишли су одаведе. Не сећа као се вратио аутом или камионом, толико је био у шоку. Мисли да се вратио камионом. Зна да се вратио са Нешом и да су ушли у собу где су спавали. Могуће је да се камионом вратио до школе. Сутрадан је чуо да је Милан Лукић делио накит и паре овима што су учествовали, али тачно коме је давао не зна.

У исказима на главним претресима дана 27.01. и 28.01.2020. године навео је да су тога дана он и Неша Ранисављевић били испред спаваонице, када су наишли Бобан Инђић, командир интервентне чете и Милан Лукић. Бобан им је рекао да се спреме, да иду у акцију, да их камион чека код капије, и они су наравно послушали и спремили се. Приликом пењања на камион подигли су цераду и видео је војнике у камиону. Када су кренули један део пута су ишли нормално, али на једном месту се

камион заглавио, сви су изашли и погурали камион. Док се то дешавало Милан је викао да ће окаснити на воз и тада је мање више схватио да није то никаква акција. Изгурали су камион и дошли на станицу Штрпце. То је мала зграда, паркирали су се десно од ње, мисли да је на паркигну било три аута, за два је сигуран. Приликом изласка из камиона сви су ставили тзв. фантомке на главу. Он није имао фантомку. Он и неколицина војника остали су крај камиона и распоредили се у шпалир с обе стране пруге. У станицу су ушли Милан Лукић, Бобан Инђић и још један мањи, набијен човек. Вероватно су отправнику наредили да заустави воз. Када је воз дошао и зауставио се Милан Лукић, Бобан Инђић, Ранко Дрекало и тај мањи човек, ушли су у воз, а како је касније из прича сазнао, легитимисали су путнике и оне који су били муслимани одмах скидалиса воза и давали војницима напољу да их прихвате и укрцају у камион. Многи од путника су имали пртљаг. Кад је то завршено наредили су да крену, опет иста постава која је била у камиону. Седели су гледајући од позади са леве стране на клупи, неколико њих је било на средини, а заробљени путници су сели са десне стране, на клупу и под. Када су дошли до рампе, зауставила их је гранична полиција, чуло се „Ово су наши“, и пустили су их. У Вишеграду су се зауставили код кафане „Чађава“. Сведок је хтео да изађе, али му је Небојша Ранисављевић рекао „Идемо доле да видимо шта ће се десити“. Тада је сазнао за Прелово. Пре тога није знао како се село зове, за време рата у том селу није био. Камион је маневрисао, и дошли су до школе. Изашли су из камиона а Бобан Инђић и Милан Лукић већ су били ту и распоредили су људе да се обезбеди простор. Крај врата је остао један човек, а цивиле су шиканирајући утерали унутра, ударајући и гурајући што руком, кундаком, ногом или цеви. Од војника који су у овоме учествовали набрајао је у Сарајеву Бобана Инђића, двојицу браће Полуга, Новака и Обрада. Питали су га да ли се сећа Оливера Крсмановића, није се сећао, није га видео, не може да се сети да је видео Петка Инђића и Вука Растковића. Питали су га и за остале и рекао је да је у школи затекао Гојка Лукића и Драгану Ђекић, а у камиону са њим према Штрпцима и из Штрбаца у Прелово били су Љубиша, Душан и Јово. То је видео, јер се дизала и спуштала церада и када су гурали камион. На станици у Штрпцима већина их је била под фантомкама, тако да није могао да зна где је ко распоређен. Када су дошли у Прелово, стао је и запалио цигарету, ту се мотао један омањи човек, не зна му име, Глишић или тако некако. Том човеку стражар није дозвољавао да уђе у просторију. Пошто је понушио цигарету, сведок је ушао. Већ су почели и да изводе затворенике. Милан је тражио да му дају пендрек па му је Душко дао жицу од подземног кабла за струју, која је по његовој процени дебљине око 30, 35 милиметара. Милан је томе тукао путнике по леђима, ногама, где је стигао. Једног путника Милан је нешто питао а овај му је пркосно одговарао, није викао а уколико би неко од путника нешто рекао добијао је кундак у ребра или било где. Нико није бирао место где удара, било је и шамарања и шутирања. Кад је Милан завршио са мучењем тог човека, рекли су „Идемо“ и пошто су били најближи, сведок, Обрад Полуга и Небојша Ранисављевић су изашли први. Поново је запалио цигарету и видео је преко рамена да везују те људе, неке жицом, а неке конопцем. Некима су руке биле везане напред, а некима позади, били су полуголи, а неки су имали атлетске мајице, већина је била боса. Неки су тражили ћебе, а неко из масе војника рекао је „Тамо где идете неће вам требати ћебе“. Дошли су у Мушиће, ту је камион маневрисао да би се окренуо и зауставио ка кући и из правца Вишеграда. Ради се о спаљеној кући која је била с леве стране пута. Направљен је онда шпалир, ради обезбеђења терена, па су спроводили затворенике код Милана Лукића и Бобана Инђића, а они су убијали неке пред кућом, неке у кући, а неке изван. Колико се сећа тај дан је био леп и сунчан, снега је било на пропланцима, цеста је била блатњава.

Одговарајући на питања поновио је да су га у Вишеграду довели Небојша Ранисављевић и Драгана Ђекић 16.01.1993. године. Када је подигао цераду и ушао у камион, унутра је већ било десетак војника, ту су били Душко и Љубиша Васиљевић, Јово Липовац, Зоран Новаковић, звани Пуковник, двојица браће Полуга Обрад и Новак, а с друге стране седели су Небојша Ранисављевић, Ранко Дрекало, борац кога су звали Словенац. Камион је био „150“-ка, смб. Када су изашли на станици сви су ставили фантомке па и Јово Липовац, Душко и Љубиша Васиљевић, не зна одакле им те капе. У товарном сандуку камиона биле су три клупе, једна с десне, једна с леве и једна у средини. Војници су сели на клупу са леве стране, а неколико војника је село у на средњу клупу. Цивили су сели са десне стране, били су збијени, неки су седели по поду на пртљагу, путним торбама. Сви војници који су отишли у Штрпце су се и вратили. Када се камион паркирао код школе у повратку церада је била спуштена, камион је пришао школи задњим делом, отети цивили су негодовали, а војници су се са њима изругивали. Милан Лукић је поставио једног војника на врата, а око школе је распоредио неколико људи. У ходнику су заробљеници ишли стихијски, гурали су их, ударали их кундаком, војници су стајали са стране и тако направили пролаз кроз који су ишли цивили. Сведок је навео да је напољу попушио цигарету, па ушао јер је чуо крик из школе, из физкултурне сале. У сали са леве стране уз справу која личи на мердевине стајали су цивили леђима ка зиду, а војници су били окренути према њима са пушкама на готове, само је један затвореник био на средини, он је пркосио Милану, а Милан га је тукао. Поред Милана су били Бобан Инђић, ту су се врзмали Душко Васиљевић, Гојко Лукић и Драгана Ђекић и док је Милан тукао тог заробљеника они ништа нису радили само су посматрали. Остао је близу врата а поред њега су били Обрад Полуга и Небојша Ранисављевић. Цивила који се бунио војници су ударали у руку, леђа кундаком. Видео је да цивиле удара Шекарић Драган звани Пиве. Видео је Драгану Ђекић када је ударила кундаком једног од заробљеника у ребра са предње стране. Драгана је имала аутоматску пушку на преклоп, са гвозденим кундаком. Када је ушао у салу заробљеници су се свлачили, то им је вероватно неко наредио и остајали у доњем вешу. Већина заробљеника је била боса, неки су имали чарапе. Било је нешто новца, не много, на трећој гомили је био зелени пасош.

После око сат или сат и по чуло се „Доста је, крећемо напоље, идемо напоље“. У камион су ушли Душко, Љубиша и Јово, а церада је била спуштена када су сви ушли. Пут до саљене куће није трајао дуго. Када су се тамо паркирали камион је предњом страном био окренут ка кући, а аутомобили са стране укосо према камиону и куће и сви су имали упаљене фарове. Бобан је тада издао команду да се обезбеди подручје. Сведок наводи да је стајао крај задњег дела камиона. Били су присутни Обрад Полуга, Ранко Дрекало, Пуковник, Митар Четник, и сведок и били су распоређени у шпалир према кући, а Неша је стајао према једном шљивику, јер је било наређено да се обезбеди простор. Изводили су по двојицу, тројицу и водили су их доле Милану Лукићу и Бобану Инђићу, где су их они у потиљак убијали. Било је двадесет цивила. Први цивили су убејени одмах испред куће, њих је убио човек у шубари, Милан Лукић, метком у потиљак. После су их уводили у кућу и ту су убијени, али пошто је кућа била спаљена и то је заправо рушевина све се видело. Последњи су убијени изван куће у дворишту према Дрини. Он је онда отишао на Околишта, не зна да ли аутом или камионом, Неша је једно време био са њим док су се остали вратили у Прелово да поделе плен и негде су отишли. Сутрадан у причи је чуо да се Неша вратио у Прелово.

Тада је био шокиран али иако му је жао и зна да то није у реду што се догодило, сада више ништа то не може променити, и то је најтеже. Не зна ко је колима ишао у

Мушиће, а сви који су били у Прелову ишли су у Мушиће. Драгана је тада била млада са плавом косом. Због овога је осуђен у Босни, а у овом поступку је сведок. Сведочио је и у поступку против Небојше Ранисављевића у Црној Гори, али тада није говорио истину. Као сведок у програму је заштите сведока. У овом поступку срео се неколико пута са тужиоцем, дао и потписао изјаву као сведок, али није знао против кога се води поступак, већ је испричао шта се догодило. Тога дана није примио наредбу од Луке Драгићевића, и не зна да ли су наредбе од Драгићевића добили Бобан Инђић и Милан Лукић. 16.01.1993. године када је дошао у Вишеград отишли су прво у команду, одатле у станицу милиције где су се пријавили, а одатле у Министарство одбране, код референта за одбрану који им је написао позиве за ступање у Војску Републике Српске. Првих десетак дана боравио је у школи па ако је раније рекао 5-6 дана а сада одговарајући на питања браниоца десет објашњава да је то било до десет дана и да увек исто говори.

Милана Лукића је упознао тада када је дошао у Вишеград и био је код њега на слави Свети Јован, и у акцији Дринска која је била када и слава. Зна да су са славе отишли у акцију. Учествовао је и у другим акцијама, на стотину сигурно, на Рудом, Горажду, Жепи, а Санском Мосту, Требињу, и друго. За време рата од 16.01.1993. године па до 27.02.1993. године долазио је у Србију не зна колико пута, ради одмора или ради довођења добровољаца. Приликом једног од тих долазака му је одузет и враћен пиштољ. Познаје и Новицу Лукића брата Милана и Гојка Лукић, који је радио на хидроелектрани где и сведок и кога је убила полиција Републике Српске. Гојка Лукића познаје из Вишеграда, оно мало времена што су имали између акција, између терена, у познавању терена, виђао га је на улици са Миланом, у првом и другом месецу 1993. године. Упознао га је зато што је био са Миланом Лукићем, он је његов брат. Сведок је био са Ранисављевићем и другим борцима у друштву, али не зна колико пута је био са Небојшом када је видео Гојка. Небојша Ранисављевић такође познаје Гојка Лукића, сведок је одговорио да га познаје. Када му је предочено да Небојша каже да не познаје Гојка наводи да то не може да коментарише, то није тачно Небојша је био са њим када су виђали Гојка. Гојко је био јак и набијен, имао је косу средње дужине, носио је „пушчетину“, аутоматску са преклопним кундаком као и остали или пиштољ. Кад год је био слободан шетао је по Вишеграду, и оно мало људи, било је испред кафане Милана Лукића или испред кафане „Стари рибар“. Из Околишта је долазио у Вишеград пешке, то је око 15 минута, низбрдо, или би га неко довезао, за излазак када је слободан није била потребна дозвола. Наводио је да нису тачни наводи сведока Ранисављевића који су му предочени да је само он имао нож јер су нож имали сви борци, нити да су њих двојица ушли у кабину камиона када се ишло на станицу. Са станице су у Прелово стигли у сумрак, још је био дан, „благало је“, па није тачно што Ранисављевић кае да је био мрки мрак. У школи је било струје, у сали су гореле сијалице, а око школе свака пета или шеста. Ранисављевић ни за то не говори истину. Гојка Лукића видео је у фискултурној сали са доње стране према средини, ниже од средине. Војници су били и у ходнику. Неке од њих је први пут видео. Гојко Лукић радио у фискултурној сали није радио ништа, мувао се и тек је касније пред излазак, можда некоме пришао и ударио га пушчаном цеви. То је видео са улаза у салу Сведок за себе наводи да никога од цивила није ударио. Гојко и Драгана су били у Мушићима али не зна како су дошли. Није псовао Небојшу када је пуцао на цивила. Није тачно да се сведок хвалио крвавим ножем, како је то навео Небојша Ранисављевић. У Вишеграду је био до када 27. или 28. Марта када је рањен, односно после извесног времена које је био ту пребачен је у Книн. Браћу Васиљевић је упознао крајем првог месеца, почетком другог 1993. године у Вишеграду у улици Краља Петра Првог и

виђао их углавном у тој улици. У том периоду је упознао доста људи у Вишеграду, око 200, 250 људи, али не може да наброји све. Учесвовао је у рату око три године и за то време упознао доста људи.

У периоду од 16.01.1993. до 27.02.1993. године, свакодневно је силазио у Вишеград, а у Србију је ишао два три пута на по два три дана. Не зна да ли су Васиљевићи били на слави код Милана Лукића. Бобан Инђић, му је био командир чете, а они су били издвојено одељење, чији је старешина Нешо Ранисављевић. Тог 27. фебруара им је Инђић наредио да се попну на камион. Бобан је био испред кухиње на Околиштима, а сведок је био наоружан аутоматском пушком са преклопником „Калашњиков“ и пиштољем. Имао је и муницију у торбици са пет оквира, а пиштољ „Тетејац“ је имао два оквира, као и нож, који је носио за појасом. Нож имао свој, пушку је задужио од Луке Драгичевића, а пиштољ је задужио од човека који се представљао као Станишић, који је био у горажданској бригади, док је сведок био у Вишеградској бригади. Имао је америчку маскирну униформу америчких marinaца и њу је заробио у Славонији, у Ернестинову. У судници је препознао Липовца, а његово име је чуо од људи у Вишеграду. Видео га је упознао као и браћу Васиљевић. Липовца се сетио када су му у Сарајеву показали неке фотографије у у маскирним униформама. Упознао га је када је шетао улицом, Липовац и Васиљевићи су стајали са Миланом, Бобаном, Обрадом Полугом, Мијом Митрашиновићем, стајали су скупа и причали. Липовац је носио маскирну униформу, био је наоружан аутоматском пушком, био је у Жупској чети, старешина је био Микан Илић. На станици Штрпце је стајао поред камиона са Полугом Обрадом и Дрекалом Радом. Аутомобили су били са десне стране станице. Он памти да је била „Лада Нива“ и „Пасат“, а можда је било још возила или је раније другачије рекао у погледу броја возила али то није важно. Зна да је био камион „150“ димензије товарног сандука су отприлике ширина 25-30 сантиметара пута 3 једнако је 75 до 100, а сандука спољни габарити два метра. Унутра је могла да стане и цела чета, а овом приликом око 35 људи, 10 до 15 војника са наоружањем плус 20 цивила. У Добруну био је полицијски пункт, рампа између Руда и Вишеграда, у одласку нису заустављани. Схватио је да су цивили муслимани јер их је неко називао балијама и потурицама. Пре тога то није знао и није знао у коју акцију иде. На станици су рекли да ће скидати Муслимане, то су сви знали, а рекао им је Бобан Инђић. Не зна зашто то није раније рекао. Сам је остао код камиона то му нико није наредио. Са тог места је могао да види тунел у који воз улази и била је гомила прагова до камиона, видео је један правац. Ту је био један војник и он је стајао пред возом. Липовац Јован је вероватно имао фантомку, а сведок црну мараму. Јована није видео због тога или јер је био са друге стране воза, зна да је дошао са њима камионом али га на станици није видео. Не зна тачно време, аи било му је потребно десетак минута да се спреми након наредбе да пође са њима, колико је потребно да узме оружје и опасач. Пут до Штрбаца, чини му се да траје преко сат времена. Удаљеност од улазних метално-стаклених врата кроз која су ушли у ходник, до улазних врата у салу, је три, четири метра. Ту је био један наоружан човек ван школе. У школу је покушавао да уђе Глишић, али му нису дали зна да му је војник рекао: „Глишо, не можеш да уђеш унутра“. Глишић је имао униформу, био је нижег раста, средњих година, имао је неких 40 или 45 година, не сећа се да га је раније видео, ни касније можда га је видео али му није упадао у очи. Он није носио оружје. Божића и Папића није видео. Чуо је да су се Милан Лукић и Крсто Папић нешто свађали. Не сећа се шта је раније о томе говорио. Раду која је дошла са њим из Србије у Вишеград виђао је касније, дружила се са Драганом радила је што и он - обилазила положај. Јована Липовца је видео у шпалиру,

где су се војници постројили према заробљеницима, негде пред крај колоне. Није видео да удара путнике.

Наводио је да се плаши, упућене су му претње од особа које су у Босни. Претили су му Обрад Полука и Бобан Инђић 2017. године. Претње су биле вербалне рекли су „Знаш кад одеш у затвор тамо се може десити да будеш избоден, ако не повучеш исказ, пази шта ти се може десити“ и слично. Окривљених у овом поступку се не плаши.

Не сећа се да му је Милан на станици довео једног путника и рекао „Чувај ми овог малог“ и да је због тога у повратку био у товарном делу камиона наводи да није тачно. Момак кога је Милан малтретирао у сали је јак, и када је неко у сали говорио добио би шамар, киндак, песницу. Било је то и физичко и психичко малтретирање, Драгана је стајала од улаза доле према крају сале, на крају реда заробљеника. Насилно се понашала, ако би неко проговорио она га је ударала кундаком у пределу прса, па пошто је она женско, наводи да то не може баш јако ударити, више је то било нагуривање. Није могао да каже кога је она тако гурала ка мердевинама - рипстолу, јер је „Откуд ја знам ја балијско име“. Насилно су се понашали и други Петар, Љупче и Душко. Додаје и на питања да када је ушао у камион подигао је Новаковић пуковник цераду па постоје неке рупе кроз које се види и препознао је у полумраку Ранка Дрекала, Полука Обрада, Пуковника, Душка Војновића и био је Јово Липовац. У Рујишту, је била локализована полиција Републике Србије. Јединица „Осветници“ 1992. године расформирана по наређењу сада генерала у пензији Пандуревића и сви су се припадници распршили по осталим јединицама. Већина припадника јединице „Осветници“ је ишла у Штрпце и они који су били слободни из интервентне. Небојша Ранисављевић био је припадник интервентне чете. Касније је чуо да су камион на превару узели Шекарић Драган и Милан Лукић. Негде 1993. године сазнао је ко је Митрашин Глишић, видео га је да виче канте и конзерве, сазнао да је помоћни радник. Изјашњавао се да је Липовац висок око 160 цм, да уза друге не може да каже висину у сантиметрима али да су високи као и он, а код Липовца то наводи да би описао да је низак.

Никада није рекао да му је познато постојање наредбе тактичке групе Вишеград од 21.02.1993. године на основу захтева команданта Војске Републике Српске, у циљу обезбеђивања доказа о учешћу Муслимана из Санцака у борбама за територију БиХ, али је свестан да извршење те наредбе доводи до наношења телесног и душевног бола и патње, те убијања цивилног становништва. Свестан је да је ово било кривично дело. Говорио је раније да постоји веза интервентне чете и Милана Лукић, и да су и раније у сличним околностима убијани цивили, да су били уско везани. Вероватно је рекао раније да је био са аутоматском пушком у рукама и стајао и са другима обезбеђивао око воза у циљу омогућавања да, Лукић и Инђић уђу у воз и изврше легитимисање и извођење цивила несрпске националности, да омогуће да Лукић и Инђић несметано уђу без икакве опасности.

Након што је сведок дао исказ, извршено је суочење са окривљенима. Окривљени Гојко Лукић заклињао се да није био ни у Вишеграду ни у Босни, није учествовао у овом догађају, никада није био у Прелову ни у школи, навео „Срамота те брата, никад у Прелову у школи нисам био, стварно нисам био“, и остао код одбране, а сведок код свог исказа и рекао да га је виђао свакодневно у Вишеграду и у рату. Окривљени Душко Васиљевић понављао је одбрану, навео да је сведока видео први

пут на претресу, ни њега ни брата није могао видети тог 27. фебруара, јер је радио, није могао да напусти Обреновац због тога јер му је једно дете имало пет месец, а жена је била трудна. Сведок Јовичић понављао је да је окривљеног упознао у Вишеграду на улици и да је окривљени био у Штрпцима. Окривљени Јован Липовац у лице је рекао сведоку да га никада раније није видео, да га нико сем сведока и тужиоца није звао Јово, и понављао одбрану, а сведок је остао код својих навода. Окривљена Драгана Ђекић постављала је низ питања сведоку о његовом животу после рата у Славонији, где је живео, о ножу који је носио, а сведок јој је у лице поновио да је била у школи и у Мушићима, да је била на крају сале и носила косу везану у реп. Окривљена је наводила да због физичког недостатка никада косу није везивала у реп. Обоје су исто наводили у погледу доласка у Вишеград, и да је сведок био са Небојшом Ранисављевићем, и обоје су остали при својим исказима.

Када су му показане фотографије које се налазе у списима предмета и то у регистратору 2 од стране 271/8 до 280/8 на којима се налазе фотографије оптужених, па је навео да ове фотографије раније није видео.

У исказу на главном претресу дана 15.09.2022. године поновио је све у вези са доласком у Вишеград 16.01.1993. године. Припадао је интервентној чети Друге подрињске бригаде, лаке бригаде Вишеград. Познаје Гојка Лукића и браћу Васиљевиће. Док је боравио у Вишеграду упознао је много људи. Понављао је да су тог 27.02. ишли камионом „150“, који је имао три реда клупа, у један ред може да се смести 12 или 13 људи, а могуће је сместити се и у простор између. На путу ка Штрпцима сви који су били у камиону, браћа Васиљевић, Липовац, Полуге, Ранисављевић Небојша или Нешо, пуковник Дрекало морали су да изађу из товарног сандука и да погурају камион. Тада су мотороле имали он, Обрад Полуга и Ранисављевић Небојша. Његова је била угашена али је преко мотороле чуо разговор и схватио да ће зауставити воз, препознао је глас Милана Лукића, али се не сећа саговорника. На железничкој станици камион је био паркиран тако да је иза била пруга. Стајао је иза са Полугом и још неким војницима. Није имао фантомку, за разлику од осталих који су ставили капе. Ни Милан Лукић није носио фантомку, већ шубару и панталоне налик онима које носи жандармерија. Из камиона су изашли браћа Васиљевићи, Јово Липовац, браћа Полуге, Небојша Ранисављевић, пуковник, извесни Словенац. Милан Лукић, Бобан Инђић и још један човек, мало јачи, набијен су отишли у станицу. Када су путници изведени из камиона, неко их је приводио, не зна ко, јер је имао маску, а он са Небојшом, једним Полугом, укрцавао у камион. На путу ка школи цивили су седели на поду камиона, а сви војници су ушли у камион. Опсивао је засутављање код кафане, долазак, да је разговарао са Небојшом. Пред школом су из камиона изашли сви. Камион је био паркиран пар метара од степеница, од улаза. Цивили су излазили и износили ствари. Бобан Инђић, је наредио да се војници распореде испред камиона, али сведок није послушао. Камион је био окренут задњом страном ка улазу, странице су биле спуштене, било је светло у школи, а када су дошли већ је падао мрак. Били су присутни Липовац, Васиљевићи били су у двореду или шпалиру, који се налазио испред улаза у школу и до ходника, ту је видео све окривљене осим Драгане, коју је чуо унутар школе. Врата од улаза у школу су била железна, не може да се сети да ли су била двокрилна или трокрилна, а у школу се улази прво у ходник, онда се скрене у ходник, мало је кривудавао, не може да се сети да ли је десно. Видео је испред врата Гојка Лукића, док је био у фискултурној сали видео је Милана Лукића да туче једног путника. Видео је и Липовца и Душка Васиљевића да туку цивиле и Гојко Лукић је радио исто што и остали, а био је удаљен од њих највише

десет метара. Не зна колико су тачно цивили били у фискултурној сали можда један сат, деловало му је дуже, јер је схватао да су ти људи били недужни, да их понижавају, па и данас жали што није отишао одатле. Он је прво стајао код камиона и пушио, никога није тукао. Испред школе је било 15-ак војника, а видео је једног са СМБ униформом који их је сачекао код школе, није био војник, већ помоћни радник, видео га је да вуче неке сандуке на Околиштима. У школи испред улазних врата док је пушио напољу приметио је Гојка Лукића и Драгану Ђекић, а када су путнике уводили у школу Драгана је била негде између улаза и ходника у салу. Стајали су као и остали у два реда, гурали су и ударали те отете путнике. Није видео у ходнику да ли је Драгана некога ударила, само је чуо. У сали су затвореници били поред спортских справа, које изгледају као мердевине, били су мало одмакнути од њих, а војници су стајали испред и ударали су их кундаком или пушчаним цевима. Видео је како овде окривљене Љубишу и Душка Васиљевића, Јована Липовца, Драгану Ђекић, тако и ове који су окривљени у Босни Обрада и Новакак Полугу. Цивили су били полуобучени или у доњем вешу, а војници су их малтретирали и ударали рукама, ногама, пушкама. Када су излазили он је изашао међу првима и стајао са леве стране гледано од школе према камиону. Цивили су били везани, жицом и канапом. У камион су ушли сви који су били у Штрпцима. У Мушиће су ишли сви, не може да се сети да ли су Гојко и Драгана ишли камионом до Мушића, али их је видео тамо. Испред куће у Мушићима камион је био паркиран уз Дрину из правца Прелова према Вишеграду, цивили су се спуштали и они су их прихватили, а поред камиона су била још два возила, не може да се сети ко је био у тим возилима. Мисли да је Бобан Инђић рекао да се распореде и стали су ко је где стајао и пре, једни су били у шпалиру, а други иза затвореника, а њему је Нешо рекао да буде крај њега. Мисли да су окривљени били у шпалиру, а претходно су били заједно у камиону. Тај шпалир је водио према запаљеној кући, стајали су иза затвореника с упереним пушкама, не зна колики је био размак између куће и улице. Пушке су држали на готовс. Камион и возила поред камиона су имали упаљене фарове и фарови су били усмерени према кући, јер су маневрисала да би било осветљено. Двојица или тројица су водили по двојицу или тројицу затвореника пред кућу, у кућу или иза куће где је било места и убијани су затвореници у потиљак.

У кући у Мушићима стајао је иза заробљеника, а са десне стране су били Полуга и Ранисављевић. Војници су били распоређени у два реда, приводили су по двојицу или тројицу Милану Лукићи и Бобану Инђићу. Видео је да им је Милан Лукић пуцао у потиљак, јер како је носио шубару то је приметио. Било је око 20-25 војника, видео је и Драгану и Гојка Лукића у Мушићима, нису ништа радили као ни други који су били у позадини. Остало му је урезано у сећању да му је један момак рекао да запише његово име и јави његовом оцу, хтео је то и да запише, али га је Обрад Полуга питао шта то ради, да ли је луд. Наводио је да није никога од заробљеника тукао. Закључио је споразум о признању кривичног дела, јер себе сматра кривим због тога што није ништа предузео. Поводом овог догађаја давао је неколико изјава и као окривљени и као сведок. У изјави коју је дао као сведок 22.11.2016. године није споменуо да је Гојко Лукић био у школи и у Мушићима, јер се водио поступак против Луке Драгичевића, Бобана Инђића, Обрада Полуге, Новака Полуге, Радојице Ристића, Крсмановић Оливера, Шекарић Драгана, Мије Митрашиновића, Вука Расковића и нико га није питао за окривљене против којих се води овде поступак. Говори о догађају по свом сећању, нико га није подсећао и рекао му шта да каже, оно што се сећа, сећа се, био је у затвору сада је на услову. Није се обавезао да ће сведочити када је потписивао споразум са тужилаштвом, али су га питали да ли хоће да сведочи и рекао је да хоће. Сведочио је у поступку који се водио против Неше, био је у Вишеграду и тада није

причао истину. Џермин Пашић је заменик тужиоца у Босни и Херцеговини. Не сећа се када је тачно било, негде пред зиму су га испитивали Џермин Пашић и Миша Виторовић у Сарајеву. Није помешао ликове Митра званог Четник, Васиљевић Љубише и Душана или Душка, јер их је све знао и Митар који се презива Кнежевић, имао је браду и није имао једно око, носио је шубару, умро је. Труди се свих ових година да заборави овај догађај иако је знао да ће једног дана одговарати за то што је учествовао. Мисли да је Душко Васиљевић носио наочаре, не може да се сети, то су два брата, прошло је много времена и касније их није виђао. Тај који је носио наочаре, мисли да је био Љубиша, носио је маскирну униформу, имао је мало дужу косу до рамена, наочаре су биле за сунце са стаклима која рефлектују, као огледало. Обојица Васиљевића су били са њим у камиону, на станици и у школи. Сви су у школи тукли цивиле, једино је он стајао са још двојицом са стране како је објаснио удаљен на три метра од врата. Видео је испред себе разбацану одећу, две - три гомиле драгоцености, пара и документе. Не може да се сети да је Гојко Лукић некога ударао, али је био унутра, Липовац и Љубиша Васиљевић су цивиле ударали кундаком и Душко је радио што су и други, већином су тукли људе у пределу грудног коша кундаком. Касније је Душко пришао војсци, том реду војника који су путнике држали на одстојању од човека у средини којег је Милан тукао.

Када је дошао у Вишеград, Неша му је пренео Миланов позив на славу, Светог Јована, па су отишли по подне. Не сећа се ко је био у гостима. Слава је била у кући преко пута команде Вишеградске бригаде у Пионирској улици и то је једина слава на којој је био те 1993. године у Вишеграду. Те вечери био је напад муслимана. Сећа се Глише коме је стражар рекао да не може да уђе у школу. Глиша је нижи од њега, али да га сада види не би га препознао, у Вишеграду га је само сретао. Милан Лукић није био у присним односима са Глишом па га није ни звао на славу. Сви добровољци су у Војсци Републике Српске добијали су плату и стаж им се уписивао као да раде, а били су на ратишту. У то време није био запослен, дошао је из Аустрије, право у Београд, а из Београда је отишао у Славонију. Сведочио је у поступку против Неше Ранисављевића у Црној Гори, тада није говорио истину, сећа се да су се у ходнику договорили шта ће причати. Сећа се Липовца, јер је био мали, низак и био је агресиван, носио је маскирни комбинезон, имао је аутоматску пушку и мисли да је носио шубару. Липовац је био и код воза, носио је фантомку, стајао је у реду и први пут га је видео када су гурали камион, сви који су били у камиону су после и гурали тај камион. Видео је Липовца и у школи, био је од почетка.

Пре него што су ушли путници, био је напољу а касније је ушао као и сви у школу, видео је да је шутирао једног од путника, не зна због чега то није раније споменуо можда га је једноставно превидео и није му био на памети и нико га није за то питао. Када су дошли у Вишеград према њиховом договору он је био заменик командира одељења, а Неша командир. Некад је било и и њих 50-оро у одељењу у склопу интервентне чете, звали су се „Скакавци“ и сви су добровољно приступили у јединицу. Тих осморо о којима говори били су он и Небојша Ранисављевић, Драгана Ђекић, Рада, не сећа јој се презимена, Милошевић Радиша звани Ханц, Обрадовић Драчке, Душко Петровић, био је и један кога су звали Ђедо, али му не зна име, имао је дужу плаву косу. Између чете и одељења је био вод, припадали су Горажданском воду, командир је био Раде Тановић, који није био упознат са њиховом активношћу дана 27.02., а у оквиру интервентне чете је био и Вишеградски вод.

Драгану Ђекић у овом догађају је први пут видео у физкултурној сали, сала је била осветљена, јер је већ била ноћ. Драгана је била на почетку реда од врата на улазу према крају физкултурне сале. Била је једино женско и врзала се горе-доле, видео је оног тренутка када је била на почетку сале и кретала се с места на место као и остали. Она је ошамарила или ударила једнога пушком кундаком или врхом цеви аутоматске пушке, коју је држала са обе руке. Заробљенике су некад физички, а некад психички малтретирали и шамар је понижење. У Прелову су била два цивилна возила и камион 150, а касније су дошла и друга возила. И раније је био у Прелову, али не у школи и Мушићима. Сећа се као кроз маглу да се Крсто Папић нешто препирао са Миланом Лукићем изван сале. По његовом суду и савести најодговорнији за ово што се десило су Милан Лукић и Бобан Инђић, јер су они наређивали. Што се тиче Драгане, њена улога је била као и улога осталих војника, стајала је у реду који је приводио људе Милану и Бобану да изврше егзекуцију. Уколико је рекао приликом давања исказа у Сарајеву, да је Драгана „летела по ливади“, можда се збунио, немогуће да је летела по ливади, јер је био мрак и била је ноћ. Не сећа се да је Драгану касније тог дана срео у Вишеграду, јер је она спавала на другом месту, а он у школи крај кухиње. У то време Драгана је имала плаву косу до рамена. Када је давао исказ 22.11.2016. године у Сарајеву на суђење је долазио заједно са окривљенима. Није се виђао са Полуга Обрадом од када је склопио споразум па до одласка из Босне и Херцеговине. Не зна тачно до када је био у Сарајеву односно када је прешао у Србију, када је прихваћена његова молба да казну служи у Србији. Нема никога у његовом окружењу ко се презива Липовац и да је малог раста, сигуран је да су у овом догађају учествовала браћа Васиљевић. Сећа се да је испред куће у Мушићима била ливада, док је са стране био неки воћњак са неких десетак воћки. Када је закључивао споразум питали су га само за људе и наводили су иницијале. Испред школе поред њега су стајали тај Глишо, не зна како се зове, један омањи човек у смб униформи, стражар мисли да је Словенац, улазио је унутра, док њих двојица нису улазили, барем их он није видео. Дружио се са Козаком Асом, који није конзумирао алкохол, а он је пио као и сви остали. Имао је рамбо нож, купио га је на пијаци у Београду, није га уопште користио, више му је служио као реквизит, стајао је у транспортној врећи, а имао је и бодеж мађарског калашњикова са кафеним корицама. Сећа се мале Раде, она је отишла пре него што се тај догађај догодио. После догађаја у Мишићима, који је трајао неких два сата и завршио се око осам сати увече свако је отишао на своју страну, а он је са Нешом отишао на Околиште, мисли да је Нешо Ранисављевић ишао код девојке. Не сећа се како су се пребацили до тамо, не сећа се да је икога срео на новом мосту, који су морали да пређу, мисли да је срео Жељка Јоксимовића, који је возио белог „Голфа“, али не и Драгану. Куповао је ракију од грађана, по литру, две, некад и три литре. Не сећа се да је Драгани Ђекић рекао да је све завршено и да нема потребе нигде да иде посебно не у команду и да су они у Дрини. Гојко није носио комплетну униформу већ доњи или горњи део, јер није био војник. Душка Васиљевића је виђао у више наврата у периоду између 16.01. и 27. фебруара у улици која се у време рата звала Краља Петра I ослободиоца Карађорђевића, раније улица Маршала Тита, и то кад год су били слободни и радним данима и викендима обично око поднева.

Сведок Крста Папић у исказу пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине број Т20 0 Ктрз 0008767 14 дана 29.04.2014. године и пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.2/14 дана 30.12.2014. године, навео је да је када је почео рат у Босни и Херцеговини био у месту Прелово где је његова породична кућа и добровољно је учествовао у формирању Прве чете у Прелову, мисли 05. маја 1992. године, која је бројала у то време око 115 војника. Пар дана након формирања чете одређено је да

заузме положај на линији Паочићи, Рујиште, Каменица. Након месец дана одређен је за командира вода. Рањен је 07.08.1992. године на локалитету Видова гора и био је у болници у Ужицу месец дана. Након лечења јавио се у команду, тада је командант бригаде био Винко Пандуревић. Крајем октобра уручено му је решење о постављењу на место команданта Првог батаљона. У том батаљону су биле три чете, прва у Рујишту чији је командир био Микан Илић, друга у Босанској Јагодини где је био командир Љупко Тасић, а мењао га је Раде Тотић, а трећа је била на Дринском, на чијем челу је био Момир Савић звани Војвода. Зона одговорности батаљона којем је он припадао била је негде око 30 до 40 километара од Дринске до Рујишта, најчешће је био на овом локалитету јер су чете биле у расулу. Имали су просторије у основној школи у Прелову у канцеларији директора, где је била базична веза која је покривала део до Жепе и до Вишеграда. Формирањем Вишеградске бригаде први командант је био Драго Гавриловић, одласком Ужичког корпуса је дошао Винко Пандуревић и остао као командант бригаде. Пандуревића је заменио Лука Драгићевић, то се догодило када се окривљени вратио из болнице. У фебруару месеца 1993. године налазио се на подручју општине Вишеград и био је командант батаљона.

Познате су му чињенице у вези са догађајем у Штрпцима од 27.02.1993. године. Тада је свратио са возачем Душком Божићем код Костадина Илића, комшије из Прелова. Док су седели неко је повао Косту. Када се вратио након 15-20 минута, узбуђено је рекао да су Милан и они његови у камиону довели неке цивиле, Муслимане, па су га позвали да трактором извуче камион коме је један точак упао у канал у близини чесме. Тада се чуло шенлучење које је одговарало понашању Миланове екипе, као и поврени пуцњи и вика. Брзо је попио кафу и кренуо ка школи. Доласком пред школу видео је војни камион „150“ СМБ зелене боје са церадом који се налазио испред улаза у школу и поред њега још два возила, „Ладу Нива“ беле боје и „караван“ сивкасте боје. Камион је био празан, око улаза у школу и ходнику било је око седам униформисаних екипа Миланове јединице, мисли да је видео и куварицу Станицу Марковић. Попео се на спрат у канцеларију у којој је била смештена веза команде бригаде и батаљона, где је везиста био Драган Симић, видео је Митра Кнежевића и Обрада Полугу. Сви су били наоружани и у униформама. За њим су ушли Милан Лукић и Бобан Инђић. Питао је Милана шта ради, а он је одговорио да ради велику ствар за коју ће чути цео свет. Рекао је да су у месту Штрпци зауставили воз који је саобраћао на релацији Београд - Бар, легитимисали путнике и по слободном избору покупили 20-ак Муслимана, наводно екстремиста. Бобан Инђић је рекао да су покупили неког Јорданца или Сиријца, пословног човека који је радио у Бару. Мисли да је Бобан с подсмехом рекао како је отпражник возова скинуо железничку шапку и рекао да напушта посао. Милан је рекао да о томе није јавио никоме јер не обавештава „комуњаре“ и „Титове следбенике“, да га није брига шта ће урадити. Рекао је да је путнике сместио у фискултурну салу. Разговор је трајао 10 минута. Сведок је отишао у приземље, али цивиле није видео, па је са возачем Божићем кренуо назад у Рујиште. Милана Лукића, Бобана Инђића и друге припаднике ове групе, није познавао, били су млађи од њега. Бобана је срео у Рујишту, када је дошао са одслужења војног рока из Словеније. Милана је виђао, познавао је његовог оца. Од пре рата је познавао Обрада Полугу и Зорана Новаковића званог Пуковник. Група је била стационирана у бањи Вилина Влас, у граду су их звали „Осветници“, а групу су формирали Милан Лукић, Средоје Лукић и Нико Вујчић. Они су почетком 1993. године формирали Радикалну странку у Вишеграду, а локација им је била у објекту некадашње кафане „Чађава“ . Виђао их је у граду, долазили су у Прелово посебно они који су били родом из Жупе. У школи је видео осим Милана и Бобана и Јову Липовца и његовог брата коме не зна

име, али је мршав и висок, Момира Николића, Обрада Полугу, Новака Полугу, Небојшу Ранисављевића, који је био ожењен у Вишеграду, Гојка Лукића, мада није сигуран, Радојицу Ристића, Оливера Крсмановића, извесног Вука, који је био упадљиво неуредан и прљав, Митра Кнежевића званог Четник, који је био неуредан и није имао око, Миодрага Митрашиновића званог Мијо, Зорана Новаковића званог Пуковник, Шекарића званог Пиве, не зна његово име зна да је Гораждак, Инђић Петка, Лакића коме је отац био месар, и оне који нису били припадници Миланове јединице, Обрада и Новака Полуга. Обрад је био у војсци, Новак у полицији. Мисли да су Пуковник и Петко Илић припадали војсци, не зна како су се ту нашли. Сви су били у различитим униформама и наоружани. Видео је и куварицу Станицу Марковић, и Драгишу Линдо који је био помоћни радник, могуће и Митрашина Глишића, који је радио у кухињи. Сви војници су се понашали театарно, као победници, једино је „као покисао“ био Обрад Полуга, који је и по природи био ћутљив и повучен. Није покушавао да нешто каже Милану, то није била војска, нису били под његовом командом, изгубио би главу. У Рујишту је Микану Илићу испричао шта се догодило и везом су обавестили команду.

Сутрадан је из Рујишта кренуо ка команди у Вишеграду. Приликом проласка кроз село Мушићи, након велике леве кривине где су биле спаљене и срушене куће, испред улаза једне куће видео је два тела. Изашао је из возила и са возачем пришао. Био је то ужасан призор. У кући се налазило још тела, пет или шест, а иза куће група од преко десет, с тим да се једно тело налазило даље, на удаљености од 10 метара у односу на ту групу. На телима није било одеће, неки су били у гаћама или поткошуљи, било је много крви. Приметио је ране на потиљку од ватреног оружја, улазне ране су биле мање од оних излазних, на предњем делу главе, где је било пуно крви. Неки су били везани жицом или канапом, а руке су биле на леђима. Неки нису били везани. Одлучио је да оде до Задруге да организује да се тела дислоцирају ка Дрини. Директора Задруге Славомира Папића је обавестио и тражио да ангажује људе и машине да се лешеви пребаце до Дрине. Ту је био и Драгољуб, Славомиров брат. Имали су један трактор. Заједно су отишли до лешева. Није било лако да се тела пренесу, па је Славољубу рекао да обезбеди да се тела вежу и тако вуку до обале. Био је ту и Илија Папић, али се не сећа да ли је он био ангажован. Дошао је и Драго трактором, па су сви заједно, када се Славо вратио с конопцима, Душко Божић, Славољуб Папић, Драго Чаркић, Илија Папић и он, почели појединачно да везују конпце за руке лешева и за трактор по два тела, јер није могло више, и превлачили их до обале Дрине. Зна да су их довлачили на најближу локацију одмах испод кућа, одвезивали и бацали у Дрину. Пошто је на том делу Дрина била мирна и није носила тела променили су локацију, 50 метара низводно, где се улива неки поточић, па су тела бацали ту. Гурали су их дрвеним моткама. Сви су ћутали, никоме није било пријатно, све је трајало око два сата. Успели су да сва тела баце у Дрину, видео је да их вода носи. Драго Чаркић није хтео да учествује у томе и држао се по страни, и Славо је невољно пристао, али су знали да се то мора одрадити.

Након тога Душко и он су отишли према граду у команду која се налазила у Пионирској, а остали у Задругу, а Драго Чаркић својој кући. У команди је обавестио дежурног официра Вељка Савића, и команданта Луку Драгићевића, о свему. Не сећа се да ли су нешто рекли. Отишао је на положај у Дринско, а након десетак дана од овог догађаја од Бобана Инђића у команди Вишеградске бригаде је чуо да се неко распитивао из МУП Црне Горе о убијеним људима, јер је међу њима било убијених држављана Црне Горе. Инђић је рекао да се не распитује јер је случај завршен, и рекао да су од тих људи узели новац и друге вредне ствари. И иначе је Милан тако радио, а

после је плен делио војницима који су били уз њега. Мисли да му је тада Бобан рекао да су ове људе убили Милан Лукић и он, да је један бежао и да је у бегу убијен, што је повезао са телом које је било удаљено од других.

Пред ТРЗ је наводио да се чесма где се заглавио камион зове Ајдаровац, а да је Костина кућа од школе удаљена 200 метара, када је дошао до школе светло је горело, а и у канцеларији везе изнад улаза било је светло. Лево од улазних врата био је паркиран војни камион „ТАМ 150“ смб боје окренут кабином према зиду лево од улазних врата. Набрајао је иста лица која је видео испред школе и наводио да је видео поред камиона испред улаза и још два путничка аутомобила, караван мисли сиве боје и „Ладу Нива“ светле боје паркирана паралелно са камионом предњим делом према зиду школе. Приликом силаска са спрата у приземљу у ходнику је видео Гојка Лукића како разговара са неким од војника, чуо је и женски глас и препознао Драгану коју је пре тога неколико пута видео у друштву екипе Милана Лукића.

У истрази пред тужиоцем наводио је и да након тога су Душко и он изашли из школе, камион и два аутомобила су била у истом положају као и када је улазио у школу и ушли су у своју „Ладу Ниву“ и кренули ка главном путу. На кривини - раскрсници где се пут за школу спаја са главним путем видео је два војника из Миланове групе који су ту стајали и схватио је да их је Милан ту поставио да би их спречили да крену према Вишеграду. То је био разлог због су се вратили у Рујиште. Још је навео да када је излазио из школе видео је у кабини камиона некога, није сигуран да ли је то био Момир Николић. Сви војници које је видео били су у различитим униформама, комбиноване маскирне и са неким џемперима, нису били једнообразно обучени и махом наоружани аутоматским пушкама. У школи се задржао максимум пола сата, а приликом изласка из школе из правца физкултурне сале чула се вика помешана са јауцима и закључио је да су ти јауци због Милановог испитивања. По доласку у Рујиште одмах је обавестио команду у Вишеграду и радио везом су позвали дежурног официра. Момак који је радио на вези је позвао команду и саопштио им да је Милан Лукић са својом групом у Прелово довезао групу Муслимана цивила, не сећа се да ли су помињали воз. Ту је био командир Прве чете Милан Илић звани Микан. Те ноћи били су на Рујишту. Сећа се да је поред улаза у школу био Мијо Митрашиновић у униформи са оружјем. О уклањању тела убијених цивила говорио је исто као и када је испитан у БиХ.

Сведочио је и о томе како је у команди затекао Вељка Савића и Веселина Вуцељу и обавестио их шта је урадио са телима и питао да ли су синоћ обавештени о поступку Милана Лукића. Мисли да му је Вуцеља одговорио да су обавештени он и командант Лука Драгићевић, не сећа се ко је још био обавештен. Мисли да нису ништа могли нити смели да предузму, јер је Лука Драгићевић већ имао проблема са Миланом Лукићем и његовим оцем, као и са Милановим људима. Неколико дана након овог догађаја у команди Вишеградске бригаде разговарао је са Бобаном Инђићем, био је присутан још неко од дежурних официра не сећа се ко. Бобан му је рекао да је у команду долазио неко из МУП-а Црне Горе и распитивао се за отете путнике, а он му одговорио да их не тражи и да је ствар завршена, да нису живи. Некако у то време Митрашин Глишић му је испричао да је Милан Лукић након што су људи одведени из физкултурне сале наредио да покупи одећу, обућу и ствари цивила и да их спали испред зграде. Из разговора са Бобаном Инђићем је сазнао да је цивиле у Мушићима осим можда једног убио Милан Лукић. Не сећа се када је упознао Драгану, али када се вратио са лечења после рањавања затекао је у Првој чети затекао је, она је тамо била

неких 7 дана, и рекао је командир у чете Милану Илићу да је врати, јер није била на списку бораца, већ је била припадник „Осветника“ Милана Лукића. Више пута је чуо и видео, па је знао њен глас и препознао га. Лукић је имао под својом командом 20-так људи. Припадници „Осветника“ су били Средоје Лукић, Нико Вујичић, добровољци које је Милан довео из Обреновца и то браћа Васиљевић, Душко, другоме не може да се сети имена, мисли да је Душко рањен почетком рата, видео их је два-три пута, а Душка и у Вишеграду на штакама. Припадник „Осветника“ био је и Митар Кнежевић, извесни Вук, Радојица Ристић, који је час био у војсци час са Миланом, Гојко Лукић, Оливер Крسمановић, Ранисављевић и Шекарић. У „Осветницима“ је била и Драгана коју су представљали као медицинску сестру, било је још људи али не може да се сети свих, Милан је људе кад их сретне радо позивао у акције тако да многи нису ни били свесни шта ће се догодити. Милан Лукић манипулисао људима. Ово суђење је прилика да се одвоји злочин од заштите српског народа. Милан Лукић није никоме подносио извештаје. Мисли да је у Вишеград Милан Лукић дошао непосредно након почетка рата, једно време је био одсутан па се вратио, касније је ухапшен па је опет дошао. Био је у Вишеграду и у једном периоду после рата. Милан се хвалио да је наоружање донео из Мађарске, не зна да ли га је неко наоружавао, то није био проблем јер је на том простору било пуно оружја и муниције. Није могао да спречи Милана Лукића да побије те људе, јер нико није желео сукоб са њим, Милан Лукић је био у граду, а војска под његовом командом је била на положајима, Милан је своје акције увек започињао из града када нису имали увид у то шта ради. Сведок је слушао наређења команде и није водио рат против Милана Лукића. Сигуран је да је чуо Драганин глас у школи у Прелову 27. фебруара 1993. године. У војсци нису имали жене на положајима, тако да је сигуран да је глас који је чуо био Драганин, препознао је не зато што је био женски глас него зато што је био Драганин глас. Након догађаја у Штрпцима дошли су припадници ПП да би спречили вршљање паравојних формација и успостављен је контакт између Вишеградске бригаде и МУП-а Србије да би се тај простор обезбедио.

Сведок Крста Папић у исказу на главном претресу дана 09.12.2019. године навео је да је за ове две године са тужиоцем за ратне злочине Републике Србије, Виторовићем и Векарићем разговарао можда 20-ак пута. Не сећа се колико је изјава потписао, сећа се једне изјаве која је била у децембру, не сећа се ни да ли су ти сусрети снимани. Неко из специјалног суда га је одвезао у Амбасаду Републике Босне и Херцеговине, јер је прво био у Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије. Са тужиоцем Џермином Пашићем, видео се можда у згради специјалног суда можда три-четири пута и у амбасади. Џермин Пашић у амбасади Босне и Херцеговине на њега је вршио притисак ради давања изјаве и рекао да би за њега било добро да каже бар десет имена од оних 30 који су на списку који му је дао. Сведочио је видео линком дана 28.10.2016. године у поступку који се водио у Сарајеву. У Београду је било спискова, у згради у Устаничкој, али су га само питали да ли познаје одређене људе, нису га присиљавали. Ипак деловало је да га условљавају. Чини му се да је у овај поступак, поготово Тужилаштво Босне и Херцеговине желело да увуче Војску Републике Српске која није имала никакве везе са тим, Луку Драгићевића, као команданта и њега као команданта батаљона и свих тих војника. Уколико је неко добровољно или кад је био слободан учествовао у томе то је његова лична одговорност.

Опт. Драгану је видео пар пута у Вишеграду, и једном у Рујишту, на линији одговорности Прве чете. Са њом није имао контакт. Први вербални контакт са њом је био пре овог догађаја, када је чуо њен глас. Опт. Драгана у то време „Па била је тамо где није требала да буде, ето то једноставно“. И додаје „За Драгану ми није било

сугерисано, сугерисано ми је било за људе који су били припадници Војске Републике Српске и то не од овог тужилаштва, него од Тужилаштва Босне и Херцеговине, то јест од Цермина Пашића“. Састанцима је осим Виторовића присуствовао и Бруно Векарић.

Наводи даље да је био командант Првог батаљона лаке пешадијске бригаде Вишеграда, коме је припадао и Драган Симић. Веза, где је био Драган Симић, била је у школи у Прелову. Са Драганом Симићем није се суочавао у вези неког предмета. Зна Душана Божића. Душан му је причао да су га тужиоци водили на Устипрачу и сугерисали у вези сведочења. Не сећа се да ли је у сведочењима спомињао Гојка Лукића. Гојко Лукић је био небитна особа и за Војску Републике Српске и за њега, једино што је био брат Милана Лукића. Није га видео и зна од људи да није учествовао у овоме. Гојка није видео у школи у Прелову. Не може да тврди да је Уча био тамо, везисти су се мењали, а било их је тројица. У ходнику је видео доста људи које није познавао. Када му је предочено да је у исказу који је дао пред Тужилаштвом за ратне злочине на записнику децембра месеца 2014. године рекао „Приликом силаска са спрата у приземљу у ходнику сам видео Гојка Лукића како разговара са неким од војника, не сећам се с ким“, одговара „Ја Гојка Лукића нисам видео“, не зна зашто је тако изјавио. Јована Липовца је виђао у разним позицијама и на терену, али не може да гарантује да ли је тада био ту или није. Када му је предочено да је у исказу који је дао пред Тужилаштвом за ратне злочине на записнику децембра месеца 2014. године рекао „Да ли у ходнику или ту испред сам видео Јована Липовца“, наводи да не може да тврди за Липовца, да ли га је то вече видео. Не може да се сети шта је раније рекао, кога је видео, кога не, Гојко Лукић није ишао да ратује. На питање да ли му је сећање било свежије 2014. године или 2019. године наводи „Нити ми је било тад свеже ни сад верујте ми. То је била '93. година, значи разлика је тих пет година“. Евиденција припадника његове јединице се водила у команди у Вишеграду. Припадност његовој јединици је уписана у војну књижицу. Јован Липовац је био у његовом батаљону. Командир чете је био Милан Илић, и он има евиденцију и зна ко је био у његовој чети. Душка Васиљевића не познаје срео га је два пута у граду, неко му је рекао о коме се ради, да су то браћа Васиљевићи дошли. Ово је било у ратним годинама, била је сигурно 1992. година. Опт. Драгану у школи није видео али је чуо женски глас, то је могла да буде Драгана, а и у разговору у ТРЗ су му рекли да би то могла да буде она. Када му је предочено да је у исказу пред ТРЗ 30.12.2014. године изјавио да је чуо женски глас и препознао Драганин глас, наводи „Па не знам стварно“. Чуо је женски глас. Митрашина Глишића је познавао пре рата: „Па човека који није био моје интересовање и дружење и тако даље, знао сам га из неког села, радио је у Фабрици „Варда“, био је алкохоличар и тако даље“. Митрашин је волео да попије, али није смео да пије у његовом присуству јер је као командат забранио алкохол. Зна да се иселио из села јер је то била једина српска кућа у муслиманском селу, па су му дали стан у Прелову где је живео са женом и сином и војска га је запослила да ради као помоћни радник у кухињи. Често га је виђао када је навраћао у Прелово, а кућа му је била на 200 метара од школе. За себе додаје да је био командант батаљона, а школа није била под његовом командом. Прво је био војник, командир вода, па је за одређене ратне заслуге добио чин потпоручника и месец или два после рањавања су га решењем поставили 1992. године за команданта батаљона. Митрашин Глишић никада није био под његовом командом. Мисли да је Митрашин био интелектуални и физички инвалид. Не зна како су га други гледали. Када је носио извештај и био у кући код Косте, је био сумрак. Код Косте, се туширао његов зет Душко Божић, а сведокова и Божићева кућа су једна до друге, граниче се. Седели су сви заједно Душко, Коста и он, мисли да је Душко отишао да се истушира и обрије и онда је неко дошао на врата и тражио Косту, Коста је изашао

и после 15 до 20 минута вратио и рекао им је шта се десило. Додаје да је рањен августа месеца 1992. године. Не сећа се ко му се први обратио у вези са критичним догађајем, мисли да су дошли људи из МУП-а Србије из Београда. То је било крајем априла и то 28.04.2014. године, када су први пут ступили у контакт са њим. Током овог поступка није био равнодушан, није му све једно. Овде није тражио правног саветника јер није ништа урадио, пристаје на полиграф, а у Мушиће је ишао са војском да покаже где су жртве убијене. Са тужиоцима Векарићем и Виторовићем је ишао до границе где се срео са Џермином Пашићем. Није присуствовао увиђајима у школи и Мушићима. После сведочења у Босни нико га није притискао да мења исказ, ни ови тужиоци му нису претили. Питали су га да ли су му позната имена Обрада Полуге, Инђића, Мике, Пере, Лазе и тако даље.

Био је уплашен да га не ухапсе у Босни, а овај тужилац је ишао као гаранција да се то неће десити. Божића није обавештавао да иде на разговор са ТРЗ, нити му то организовао, нити звао на Златибор.

Заменик тужиоца за ратне злочине је прокоментарисао део исказа овог сведока и прочитао је део његовог исказа који је дао пред Тужилаштвом „да ли је сведок сигуран да је чуо њен глас 27. фебруара 1993. године у школи“, сведок је одговорио „да сигуран сам“. Прочитан је део транскрипта и предочио сведоку да је на питања опт. Драгане одговарао да је сигуран да је то њен глас, да других жена није било, а да је чуо и поред буке и жамора и да је сигуран да је то глас оптужене. Бранилац је приметио да је није присуствовао испитивању сведока јер је у то време био штрајк адвоката.

У исказу на главном претресу дана 15.09.2022. године навео је да је био командант батаљона, команда је била у Вишеграду, а школа у Прелову је служила као кухиња и један део везе за прву чету, прва чета је била смештена на локалитету до Жепе и постојала је реална опасност од убачених група. Познавао је Митрашина Глишића од пре рата, живео је у селу Капетановићи и мисли да је једино његова кућа била српска у том селу. Иначе Митрашин је човек који нема два дана основне школе, интелектуални и физички богаљ, једини му је помогао, иселили су га из тог муслиманског села, дао му је стан код неког наставника у Прелову и сместио њега и дете и добио је рад у кухињи. Радио је у „Варди“, па му је машина одсекла прсте, био је војно неспособан, а интелектуално да не говори, алкохоличар од основне школе у коју није ни ишао, увек је био пијан, пио је дневно по једну флашу. Кухињу су са линије пребацили назад баш због тих алкохоличара док су њега оставили, јер су му жена и дете привремено становали у том стану код школе у Прелову и једино што је могао да ради, то је било у кухињи. Нису га слали ни на какве задатке. Митрашин је имао претпостављене и морао је да их слуша. Мисли да Милан Лукић никада не би позвао Митрашина Глишића на своју крсну славу, али не зна. Када се десио догађај био је у школи 20 минута и од оптужених није видео никога, али видео је групу Милана Лукића, оне његове брадате, имао је са Миланом врло непријатан разговор и може рећи да је одатле једва извукао живу главу. Познаје површно Милана Лукића, зна његове родитеље, а Милана је упознао када је дошао у Вишеград, Милан је једанаест година млађи од њега и раније је отишао за Београд, Немачку или Швајцарску. Зна и његовог брата Гојка Лукића, али Гојко није био присутан, нити је био са Миланом, он није ратовао, нити је био учесник у рату, уживао је у лепом Вишеграду. Када је давао исказ 30.12.2014. године изјавио је другачије, али је то образложио, нико му није сугерисао како да даје исказ. Једини ко му је претио је заменик тужиоца за ратне злочине БиХ Џермин Пашић. У Србији му тужиоци нису претили, имао је коректан однос са

тужиоцем господином Виторовићем, а Бруно Векарић је био врло мало присутан. Миољуб Виторовић га је детаљно испитивао, није му ништа сугерисао. Када су га незаконито одвели у Амбасаду Босне и Херцеговине, Џермин Пашић донео је списак од тридесет имена и рекао му је да ће бити добро за њега и његову породицу да барем за десет имена са тог списка каже да су учествовали. Сећање је избледело, рат и рањавање, породица му је била у Београду, док је он са супругом и оцем био тамо, све је то утицало, као и суђења од 2014. године, све је то јако стресно.

Сведок Душан Божич у исказима пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине број Т20 0 Ктрз 0008767 14 од 15.05.2014. године и 15.10.2014. године навео је да је од почетка рата и оснивања чете, па до краја, био ангажован у првој чети првог батаљона Вишеградске бригаде. Командир чете је био Микан Илић, а командир батаљона Крсто Папић. Био је војник, возио је команданта батаљона, а од краја 1992. Године или почетка 1993 године је радио на вези. Када је Крста Папић постављен за команданта батаљона био је његов возач, у почетку је возио један бели камиончић, али су претежно користили „Ладу Ниву“ беле боје. Команда батаљона, команда чете, веза и кухиња биле су у основној школи била на Рујиштима. Команда се преселила ту из Блаца, када је батаљон формиран, мисли да је то било 1992. године. Пре тога кухиња је једно кратко време била у кући Крсте Папића, али идући тамо где је војска преселила се на Блаце, па у Прелово у школу.

Једном приликом је „Ладом Нива“ са командантом Крстом Папићем дошао у Прелово са Рујишта и свратио на кафу код Косте Илића, чија је кућа у Прелово, уз пут. Док су били код Косте не сећа се да ли је Косту неко позивао и да ли је он излазио, остали су само да попију кафу. Одатле су пешке кренули ка школи удаљеној стотинак метара. Испред школе био је паркиран војни СМБ боје камион, „110“ са церадом, окренут предњом страном према улазу у школу. У холу школе, на улазу у кухињу где су радили иначе, затекли су Митрашина Глишића и Станицу Марковић. Крста је остао са њима, а сведок се упутио у канцеларију. Због камиона који је био ту паркиран, а како није било око њега никога закључио је да је неко у физкултурној сали. У канцеларији која је на спрату, се задржао неких 15-так минута, а у међувремену је дошао и Крста, а за њим су се попели Милан Лукић и Бобан Инђић, можда и Обрад Полуга. Разговарали су, Крсто им је рекао да не праве глупости или нешто тако, зна да је разговарао са Миланом и Бобаном. Не сећа се тог разговора ни шта је тачно Крста рекао али видело се да Милан и Бобан не обраћају пажњу на то. Сви су онда сишли. У холу је видео неке људе, обучене до појаса. Видео је да имају повреде на горњем делу тела, по трупу, по леђима, и по глави, углавном модрице, као да су ударани нечим. Некима је глава била крвава. Руке су им биле везане на леђима жицом. Касније је чуо да је међу њима био и неки странац, Арапин или нешто слично. Видео је да је неке од њих везао Милан и да се пењу на камион који је био постављен одмах до врата школе и окренут задњим делом ка вратима. Ови људи су до камиона пролазили кроз шпалир који су направили војници, који су их док пролазе ударали кундацима и на друге начине. Било је ту пуно војске. Када су се сви људи попели на камион, и сви војници су изашли из школе, и сви су заједно негде кренули. Није видео да испред школе има других возила, али био је мрак. Војници су били у војничким шареним униформама, наоружани, детаља се не сећа. Међу војницима осим Милана Лукића и Бобана Инђића, видео је и Добросава Липовца, Зорана Новаковића званог Пуковник, Обрада Полугу, осталих се не сећа. Видео је, како је већ објаснио, да Милан овим људима везује руке, а остали су, претпоставља били у шпалиру и тукли ове људе. Било је ту и војника које није познавао. Са Крстом је отишао до возила које је било паркирано испред Крстине

куће, па су се одvezли на Рујиште, и зна да је Крста одмах везом позвао команду. Уз пут су разговарали о ономе што су видели, претпостављали су да ће убити све те људе, а Крста је рекао да ће обавестити команду. У Рујиштима су затекли Милана Илића, а везиста је био Неђељко Николић. Одмах ујутру су кренули према команди у Вишеграду. У једном тренутку док су се возили ка команди, Крста му је рекао да стане, било је то у селу Мушићи, где се са десне стране налазила једна запаљена кућа од црвене цигле. Видео је два или три тела испред куће. Изашли су из возила, пришли и у кући су видели више тела, поређаних једно до другог. Са десне стране куће, мало даље, било је још једно тело. Сва тела су била потрбушке, руке везане на леђима жицом, било је крви, мисли да је видео ране од метка у пределу главе, али није загледао. Задржали су се кратко и одмах одvezли у Сасе у задругу. Крста је разговарао са директором Славком Папићем и тражио раднике и трактор да се тела уклоне. За тела су касније тракторима дошли Драго Чаркић и Драгољуб Папић, сећа се да се Драго опирао да уради оно што су му тражили. Мисли да су са још два трактора дошли и Славомир и Илија Папић. Тела су везивали за тракторе и одвлачили на обалу Дрине, ту одvezивали и бацали у Дрину. Дрина их није односила, па су променили локацију, отишли даље неких 50 метара, где је вода била бржа. Мисли да је било око 20 тела, видео је и тело оног човека тамније пути кога је видео у школи. Сећа се да је у једном моменту дошао Петко Гавриловић и да га је Крста отерао. Уклањање тела је завршено истога дана, не сећа се колико је сати ово трајало, не сећа се да ли је у међувремену ишао у команду са Крстом Папићем. Када су завршили отишли су свако својој кући.

У исказу од 15.10.2014. године пред Тужилаштвом БиХ сведок је навео да се у међувремену сетио и других војника које је видео у основној школи када и ове људе. Понављао је да када је сишао низ степенице видео је у ходнику већу групу војника и цивила. Видео је ту и Јована Липовца, Небојшу Ранисављевића, Мију Митрашиновића, Милована Виларета, Драгана Шекарића, Драгану, Вука, Сплићу, није сигуран за Петка Инђића и Гојка Лукића. Наводи да све њих познаје јер су Мија Митрашиновић, Милован Виларет, Петко Инђић и Гојко Лукић комшије, они су из суседног села, а Јована Липовца зна још од основне школе. Све их зна од пре рата. Небојши Ранисављевићу тада није знао име и презиме, али га је добро знао као добровољца, а Небојша се касније оженио женом из Вишеграда, па је тада сазнао како се тачно зове и да је из Деспотовца. Вука и Сплићу зна по надимцима као добровољце, не зна одкале су. Драгана Шекарића из Горажда упознао је у рату. Драгана је добровољац, плавиша, имала је око 25 година. Вук је био висок, крупан, црн, стар око 30 година. Додаје да је у ходнику била велика гужва, видео је како цивили долазе из сале и укрцавају их на камион, сећа се шпалира и да војници стоје са обе стране, али се не сећа ко је где стајао јер је била гужва. Мисли да је Крсто био у ходнику док су цивили улазили у камион. Мисли да је војника било више од цивила, и да су сви отишли камионом. Два дана касније преко средстава јавног информисања је сазнао да су ови цивили отети из воза. Војнике зна од раније, виђао их је у школи, били су у јединици Милана Лукића. Драгане се сетио јер је у ходнику чуо женски глас. Гојко је брат Милана Лукића, њега раније није виђао у школи, али је сигуран да је припадао групи војника који су били са Миланом. За Петка Инђића није сигурна, мада га је виђао у школи.

Сведок Душан Божић у исказу пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине дана 27.05.2015. године понављао је исказ и наводио да је међу војницима видео Милана Лукића, Бобана Инђића, Зорана Новаковића, Обрада Полугу, Мију Митрашиновића, Јована Липовца, Сплићу, Вука, једна женска особе за коју претпоставља да је Драгана, Драгана Шекарића за кога претпоставља да је довезао камион на школски улаз, јер га

је видео како стоји поред камиона, Небојшу Ранисављевића, није сигуран да је био Милорад Виларет, а Гојка Лукића није видео. Када су цивили ушли у камион највероватније Драган Шекарић, јер није имао ко други, их је повезао, а војска која је била у ходнику је кренула за њима. Попео се у канцеларију на спрату и ту се кратко задржао, а онда је Крсто Папић дошао по њега и кренули су назад на Рујиште, ишли су „Ладом Нивом“. Видео је да је Крсто Папић у ходнику разговарао са Миланом Лукићем и Бобаном Инђићем, али није чуо о чему. Касније му је у возњи Крста рекао да је тражио од Милана и Бобана да врате те људе. Мисли да ни Крсто није знао ко су ти људи. Ноћ су провели на Рујиштима, а сутрадан са Крстом кренуо у Вишеград. На путу у дворишту једне куће у селу Мушићи. поред пута, су видели једно тело, изашли и у дворишту и кући видели и друге лешеве. Отишли су у Задругу у Сасама где је Крсто Папић тражио од Славомира Папића да се тела превезу до Дрине. Онда су се вратили до коће где су била тела, није бројао и касније је сазнао да је било 19-оро људи. До куће је тада дошао Драго Чаркић трактором, тела су закачена на трактор и Драго их је возио до једног залива на Дрини и ту остављао. Ова кућа је близу реке, на неких 50 до 100 метара и Драго се враћао неколико пута да превезе тела. Све је трајало око сат времена. Нека од тела су била гола до паса и имала видљиве повреде, сви су били потрбушке и са рукама везаним жицом на леђа и имали ране од метка на потиљку. Препознао је да се ради о онима које је претходног дана видео у школи.

Сведок Душан Божич у исказу на главном претресу дана 26.11.2019. године навео је да му је познато да је фебруара месесеца 1993. године у школу дошао камион из кога су изведени неки људи. Био је на Рујиштима, обилазили су терен, и на повратку у Прелово свратили до његовог таста Косте Илића на кафу. Остао је ту да се окупа, а Крста је отишао у школу, не зна због чега, претпоставља да га је неко позвао, у сваком случају када је изашао са прања, Крста више није био ту. Потом га је Крста моторолом позвао да дође по њега пред школу, па је отишао. Видео је камион на улазу, окренут товарним сандуком према улазу у школу, а Крста је сео одмах у кола и вратили су се назад на Рујиште. Ништа друго није видео. Када је сведоку предочен ранији исказ у коме је говорио шта је затекао и кога је видео у школи од цивила и војника, наводи да је тај исказ изнуђен, да су Митрашин и Станица највероватније радили, али да их није видео, да није ни улазио у школу. Није тачно да је затекао испред школе Митрашина Глишића и Станицу Марковић. Ово је рекао под притиском, код њега су упали неки људи њих четворица, петорица, и тужилац, било је кола око куће, потпуни хаос, он се изгубио, био је под стресом. Не зна када је ово било, у сваком случају пре сведочења. У кући и на записнику који му је предочен није спомињао никаква имена, уопште није било речи о Јовану Липовцу када су први пут долазили код њега кући. Није тачно ништа што је унето у записник о његовом испитвању, пре те изјаве звао га је тужилац да дође на пумпу на Златибору, ту су седели и разговарали, па је тужилац извадио неке папире и тада је први пут споменуо Јована Липовца, као и Драгану коју сведок никада није видео. Тада је споменуо и Мију Митрашиновића и друге, па је сведок морао све да запише јер није могао да упамти. После тога су му заказали саслушање у Сарајеву, па се нашао са тужиоцем и осталима на Соколцу, сви су отишли до Сарајева где је дао изјаву коју је претходно написао како је објаснио.

На ово је заменик тужиоца приговарао и наводио да су сведока звали у Београд, али је он тражио да се нађу на пумпи на Златибору и сам тражио да буде испитан у Сарајеву.

Сведок је додао и да је о овом догађају изјаву давао једном у кући у Горажду, па на Златибору, па у суду у Сарајеву, једном или два пута не зна тачно. Не сећа се да је давао исказ на суђењу у Бијелом Пољу, нити 15. октобра 2014. године и пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине. Наводи да је тачно да када је са Крстом ишао колима видео тело и да су онда свратили код Славе у задругу, па је Драго Чаркић дошао трактором, до те куће, али сведок тада није излазио из кола већ је излазио само Крста, а био је ту и Слава. После се са Крстом вратио у команду. Није видео лешеве, само једно тело, мада је у кући видео нека тела, и да су два, три били голи до паса, да их везују у школи, та изјава је написана код њега у кући када су дошли ти људи како је објаснио. Истина је да није ништа видео, није ни улазио у школу. Код њега је пре овог сведочења био Бруно Векарић, кога је знао са телевизије, заменик тужиоца кога није познавао, тужилац из Сарајева, и Крста Папић, били су џипови око куће. Одмах је рекао да ништа не зна, али су почела питања како не зна, како се не сећа. Заменик тужиоца и Бруно Векарић читали су из свеске, нису му претили, али је био уплашен. Отишли су па су га позвали да дође у Горажде где је дао изјаву, тј тужилац је писао ништа га није ни питао. Тај записник није потписивао. Исто тако је у Сарајеву изјаву сачинио сам тужилац Џермин Пашић са својом сарадницом. Тај записник је потписао. И пред Судом за ратне злочине у Босни и Херцеговини сведок је рекао да је Виторовић отворио књигу и рекао ови, ови, ови и ови су били. Тужилац му је рекао да сведочи како се сећа Драгане када је вриснула у ходнику.

Одговарајући на питања наводио је и да у Прелову тога дана о коме сведочи није било струје, ништа се због тога није видело, купао се код таста јер је тамо било топло, таст је ложио. Митрашин је био помоћник у кухињи, јер мисли да није био војно способан, није могао да заврши школу, да је био способан да носи пушку, носио би али је послат у кухињу. Окривљеног Јована Липовца не зна, не сећа да су разговарали и никада га није видео. То име су му дали и записао га је јер није могао да запамти. Зна да је он био у Првој чети, на Рујиштима га је понекад виђао, али не често. Гојка Лукића у то време никада није видео код школе. Наводио је и да је у школи постојала спаваоница, са једним или два кревета, можда су ту спавали кувар или шофер који је возио храну, није му познато да је спавала војска. Тачан је његов исказ са претреса. Ранији исказ је писао тужилац Пашић, а у Горажду ништа није ни причао, већ су га довели у канцеларију Кантоналног суда, Џермин Пашић је диктирао, а једна жена писала. Само су му рекли где да потпише. Нису му претили, али је био под стресом. На сведочење у Сарајево са њим је ишао тужилац Виторовић. Не зна како је изгледала Драгана Ђекић већ су му рекли како је Станица Марковић рекла да је једна жена вриснула на ходнику. Раније исказе није дао, ништа није видео, живи у Вишеграду, не плаши се својих суграђана већ су му рекли да овакву изјаву да и други су диктирали као да он говори. Нико у граду му није претио да ће му запалити кућу. На списку који му је дао тужилац нису била браћа Васиљевић и Гојко Лукић, браћу Полуга не зна добро то су млађи људи, Новак је радио у Ужицу, а за Обрада не зна, Новак је био полицајац у Вишеграду, а радио је и у Ужицу. Не зна где је радио и где је сада Бобан Инђић. Позив за главни претрес за дан 15.09.2022. године је примио али се није одазвао због болести.

Сведок Драгољуб Чаркић у исказу пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине бр. Т20 0 Ктрз 000 8767 14 дана 15.05.2014. године и 27.05.2014. године навео је да је почетком рата у Босни и Херцеговини живео у Прелову, Општина Вишеград, са породицом. Породица је током 1992. године неких 7 до 10 дана избегла у Крагујевац код његовог ујака, али су се убрзо вратили и отишли у село Баранда код Панчева и ту

били у избеглиштву, док су он и жена у рату боравили у породичној кући. Мобилисан је 09. маја 1992. године као војник Прве чете из Прелова коју су чинили углавном војници из целе Жупе, а положај који су заузимали је био у месту Рујиште, док им је непосредно претпостављени био Милан Илић као командир чете, а изнад њега је био Крста Папић. Команда чете је била смештена на Рујишту у једној викендици у власништву породице Липовац, то је био незавршени објекат, а Крста Папић са командом је био у Прелову или у Вишеграду. Команда у Прелову била је у основној школи и ту је била и кухиња. На Рујиштима су имали везу коју су водили Душко Божић и Драган Симић, у школи је у кухињи био главни Васо Војновић, једно време је био Митар Васиљевић, Станица Марковић, Митрашин Глишић, који је нешто тамо радио, а ту се вратио и Драгиша Линдо, мада не зна шта је он радио. Кухиња је пре него што је смештена у основну школу била у дворишту Крсте Папића. Задруга је била смештена у Сасама, а главни је био Славомир Папић. Било је и резервне полиције која је била смештена у Месном уреду, то је зграда у којој се и данас налази Мјесни уред. Није му познато ко је био задужен за полицију, нити је тамо када одлазио. Све време је био на Рујишту, осим што је повремено ангажован у Задрузи на радној обавези и то је сведентирано у његовој радној књижици. Крај рата је дочекао на Горажданском ратишту. Његова задужења су била возња трактора, пољопривредни послови за сетву, кошевину, вуча сена за стоку које је било много. Трактор је имао од 1987. године, и у току рата. Трактор је мобилисан на почетку рата, одвезла га је полиција и када се вратио са Рујишта затекао га је поред старе школе и одвукао кући. Оспособио га је за рад, али када се вратио са положаја сазнао је да је трактор са косачицом у месту Капетановићи и да га је узела Задруга. Након тога је ангажован од стране Задруге да са трактором и косачицом за потребе задруге обавља послове. Био је радно ангажован 7 дана, па онда војно на положајима и тако је било у више наврата. Фебруара месеца, не сећа се тачно датума, 1993. године био је снег и зимско доба, радио је у Сасама у задрузи и директор Славомир Папић га је послао да трактором превезе нешто из Мушића. Возио је задружни трактор црвене боје тип „539“ који је имао кабину и запустео се према Мушићима. Сећа се да је дошао до једне куће са црвеним циглама која се налазила са леве стране, одмах поред пута у односу на Сасе. Кућа је раније изгорела, и приликом приласка поред куће видео је лешеве. Ту је затекао Крсту Папића, Душка Божића и још неке, сада се не сећа кога. Крста Папић му је рекао да се тела морају превући трактором до обале. Када је све то видео, а било је доста крви и снег је био крвав, био је запрепашћен и повраћао је. Рекао је Крсти да не може то да уради, али је Крста рекао да мора. Желео је да се све што пре заврши и да оде одатле. Видео је да су нека тела везана и спремна за вучу, детаља се не сећа. Није излазио из трактора, није ни могао, а присутни су тела везали за трактор и он их је превлачио до обале Дрине, неких 100 метара од куће и ту су их одвезивали. Направио је 2 или 3 туре. Не сећа се ко је тела везао и одвезивао, нити ко је био присутан. Није му познато шта се радило са телима када су их превукли до обале Дрине. Када је завршио са тим вратио се у Сасе. Није му познато да ли су тела негде другде пребачена ни шта се даље десило. Када се вратио у Сасе напао је Славомира Папића и питао га је како је то могао да му уради, јер су се знали од раније, а Славомир се правдао да је морао и да му је наређено из команде. Не сећа се да ли је још неко био присутан и са киме је још причао о томе. О овом догађају никоме више није причао, па чак ни жени, а неколико пута га је неко звао телефоном и претио да ће му побити децу уколико било коме шта каже о овом догађају. Никада ни са ким није причао о томе како су ова тела доспела у Мушиће, избегавао је разговор, сви су знали да он о томе не воли да прича. Ово је урадио јер је морао, доведен је у такву ситуацију да то није могао да избегне. Не сећа се колико је било тела убијених људи, мисли да је било преко десет, у шоку није ни

бројао, а и да јесте не би се могао сада сетити. Након овог догађаја здравље му је нарушено, од тада је дијабетичар.

Сведок Драгољуб Чаркић у исказу пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине на записнику о саслушању свједока дана 27.05.2015. године навео је да је пре рата живео у Прелову, као и данас. За време рата је био војно и радно ангажован у Војсци Републике Србије. Један кратки период био је мобилисан у Основној школи „Желимир Ђурић Жељо“ у Прелову, првих дана, док су још деца ишла у школу, а после тога је био повремено у Војсци Републике Српске у Земљорадничкој задрузи „Жупа - Прелово“ која је имала два радилишта, једно било у Прелову, а друго у месту Сасе. Мобилисан је 09.05.1992. године и био је војник Прве чете из Прелова, а непосредно претпостављени му је био Микан Илић, док је командант батаљона био Крста Папић. Команда чете је била смештена на Рујиштима у једној незавршеној кући власништво породице Липовци. Команда батаљона је била у основној школи у Прелову, мисли да је једно време била и у Клашнику. Центар везе његове чете било је у седишту команде, а центар везе батаљона вероватно у основној школи у Прелову, мада то не зна сигурно. Везисти су се у чети мењали, били су Душко Божић, Драган Симић, као и Недељко Митровић. Кухиња је једно време била у дворишту куће Крсте Папића, а потом у основној школи у Прелову у Блацама, не зна где је тачно била кухиња, нити када је и зашто премештена. На самом почетку у кухињи су радили Васо Војновић, Митар Васиљевић, неки Симић који је био и возач, Драгиша Линдо, Митрашин Глишић и Станица Марковић. Током 1992. године било је полиције у месном уреду, сви полицајци у рату су имали исте униформе резервне полиције. Није му познато ко је био надређени полицајцима. Све време је проводио на Рујишту, најчешће по 7 дана а онда је имао један дан за одлазак кући. Имао је и радну обавезу, део времена је проводио у задрузи, а крај рата је дочекао на Горажданском ратишту. Задруга је била смештена у Прелову и Сасама, у Прелову су били магацини, а у Сасама стока, а његово задужење је било да вози трактор и све пољопривредне машине по потреби. Надређени, док је имао радну обавезу је био Славо Папић, који је пре и током рата био директор задруге. Сведок наводи да је имао трактор још од 1987. године, купио га је у Рајловцу поред Сарајева, имао га је за време рата, а и данас је у његовом власништву. За време рада по радној обавези управљао је пољопривредним машинама које припадају задрузи. Фебруара 1993. године је био у задрузи у Сасама, довлачили су сено и припремали се за сетву кукуруза. Не сећа се ког дана му је Славо Папић дао један ланац и рекао да иде у Мушиће да повуче нешто за војску. Задужио је трактор црвене боје ИМТ Тип 539, са кабином и кренуо је према Мушићима. У Мушићима га је свратио Крсто Папић у двориште једне куће са леве стране пута гледано из правца града, кућа је била од црвеног фасадног зида изгорела и дан данас је та кућа у истом стању. Био је велики снег и у дворишту је затекао пуно крви по снегу, а мртви су људи лежали по дворишту. Не зна колико је мртвих људи било, мисли да их је било више од 10, то га је нагнало да повраћа. У дворишту је затекао Крсту Папића и Душка Божића односно они су га и зауставили на путу испред тог дворишта, било је још неких људи али их се не може сетити и Крста Папић му је рекао да ова тела мора превести до обале Дрине. Тела су била изнад куће и разбацана су била по целом дворишту, не зна у каквом су стању била, јер није обраћао пажњу на то, није ни могао да гледа тај приказ. Мисли да су нека тела у тренутку када је дошао у двориште, већ била везана жицом и припремљена за вучу трактором. Не може да се сети да ли је користио ланац да би закачио тела за трактор, и не може се сетити ко је наставио да везује ова тела и ко их је везао за трактор. Што се њега тиче он је тела трактором превлачио до обале Дрине која је била удаљена од куће неких 100 метара, када би их остали везали за трактор. Зна да је то

било у више наврата, две или три туре али није излазио из кабине, већ су за њим ишли људи који су откачињали тела на обали реке и ту остављали. Мисли да је било после подне. Не може да се изјасни колико времена је то трајало. Када се вратио тог дана у Сасе питао је Славу Папића шта му је то урадио, јер га дуго познаје и пријатељи су, а Папић је рекао да је морао, јер је наредба стигла из команде војске, наводно ради спречавања заразе. Ништа о овоме није рекао жени, а касније су уследиле телефонске претње да уколико проговори било шта у вези превозења тела убиће њега и децу. Када је вукао тела није знао о коме се ради, касније се причало су заробљеници, али нико није знао истину. Познато му је само из медија ко су ти људи и како су страдали, београдски медији су писали о томе. Није му познато шта се дешавало са телима након што их је превезао на обалу реке. Када је ово завршио и вратио се опрао је трактор од повраћања, па су истоварили сено са приколице. Мисли да су сва тела која је вукао била обучена. Никада о овом догађају није разговарао са Митрашином Глишићем, а на Крсту Папића се није смео љутити и није га смео ништа о томе ни питати.

У исказу на главном претресу дана 26.11.2019. године навео је да оптужене познаје, осим Драгане Ђекић, у току рата Јово је био са њим у Првој чети и виђао га је, а остале оптужене није виђао, нити се сретао са њима ни у Вишеградској општини, ни на било којем ратишту у Републици Српској. Иначе био је војник Републике Српске. Постојала је основна школа у Прелову код њега у комшилуку и у њој су биле кухиња и команда Прве чете. У почетку у кухињи су радили Митар Васиљевић, Васо Војновић, Драгиша Линда, после тога Станица, Васо, возили су храну Војновић и Шушњар звани Лалцо. Сведок је повремено возио трактор, када је требало у задрузи да се ради и сеје за војску, да се нешто поправи и за те ствари су га позивали и када би одрадио то што је требало, враћао се у јединицу на Рујишту. Трактор је био у власништву задруге. Фебруара месеца 1993. године, не сећа се ког је тачно датума било, на неколико дана су га пребацили да навуку сено за фарму, тада је задруга имала много стоке, крава, производило се млеко, сиреви за војску и довлачило се сено. Што се тиче догађаја у Мушићима дан пре тога вукао је сено из села Вринска, где им је део продала, а део поклонила нека Госпава Тешевић. Отишли су камионом и трактором, снег је био велики, извлачили су трактором сено на пут и одвезли до фабрике „Терпентин“, где га је требало извагати. Наредног јутра ишли су да измере сено. Само што су довукли сено и дошли у Сасе, директор задруге Славомир Папић му је рекао да иде трактором до села Мушића, да тамо превуче нешто, није му рекао шта. Отишао је до куће како му је Славомир рекао и тамо видео доста мртвих људи, не зна број. Наредно му је да та тела пребаци и превуче до обале Дрине, он је то одбијао, али морао је да изврши наређење. Обала Дрине, је од те куће била удаљена неких 100 метара, тела су везана за трактор а неки људи су откачињали тела на обали. Не зна ко су ти људи. Лешеви су били испред и око куће, снег је био велики и био је доста крви. Када је превукао те лешеве, вратио се у Сасе. Тог дана добио је шећер и нарушило му се здравље. Не зна ко су ти људи ни ко их је убио. Ништа није могао ни да пита, гледао је да што пре све заврши. Тела су била обучена, нека у јакнама, џемперима, није добро видео јер је био снег. Не сећа се да ли је и у кући било тела. Познаје Крсту Папића и Душана Божића и Божића је видео испред на левој страни пута, седео је у „Ниви“ сиве боје и није ни излазио из кола, а Крста је излазио. Не може да се сети колико се пута враћао по тела и да ли се уопште враћао, потпуно се изгубио, то је за њега био стрес, а никога од сада оптужених није видео и изненадио се када је видео позив.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине ко му је наредио да та тела превуче до Дрине, сведок је одговорио да му је директор задруге Славомир Папић

наредио да дође, а на Мушићима га је чекао Крста Папић и он му је наредио. Тада је Крста Папић био командант батаљона, а Душко Божић је био везиста и возач. Не зна кога је возио Душко, није то видео, али је видео да је Душко Божић седео за воланом. Не сећа се колико је тела одвукао. Није качио тела за трактор јер није ни могао да изађе када је видео мртве кржаве људе како су лежали на снегу. Када му је предочено да је у исказу 27.05. навео да не зна да ли су лешеве били обучени, сведок је одговорио да не зна, колико се сада сећа били су обучени, али је много година прошло. Видео је крвав снег и тада се изгубио, тако нешто никада није видео. Славу Папића је питао зашто му је то направио, са њим је ишао у школу, добри су били, али му је Слава рекао да је то морао да уради, јер су и њему наредили. Укућанима није ништа причао, јер се бојао да жена то дуго није знала. Али уследиле су претње телефоном да ако некоме каже убиће њега и децу. Познаје Митрашина Глишића, он је радио у кухињи, нешто је чистио, није био способан да ради друге послове. Митрашин је био код њега у комшилуку, понашао се као да је неурачунљив, вриштао је ноћу, певао, лупао око зграде, све их је на неки начин угрожавао, на крају кад је већ требало да оде, почео је да прети да ће цело село да уништи. Он више не живи у Прелову, њега је неко одвео не зна где. Митрашин Глишић је пио, некада и превише, пио је увек, знао је да направи проблеме кад пије, галами, свађао би се кад има са ким. Митрашин је говорио да ће многи да запамте ко је и шта је он. Претио је кад је пијан, то је било на двадесетак дана пре него што је отишао. Тада су дрва товарили, он је попио, говорио је да ће га запамтити село. Митрашин сведоку није претио били су у добрим односима, али је претио селу, није никога конкретно спомињао. У време када се ово десило не зна где је био Митрашин, и не зна да ли је ноћу вриштао. После овог са телима јесте вриштао, као и после рата. Не зна да ли је Митрашин нормалан човек, није био са њим. Били су у добрим односима, могао је да стане и поприча са њим, он је код сведока некада радио, а сведок је Митрашину довлачио дрва, добро су се слагали. После рата Митрашин се необично понашао, један дан ради други не, оде на посао па га врате, много је пио. Не зна какав је био пре рата јер није живео у његовом селу, а када је дошао тако се понашао, свађао се са женом, истеривао је из стана. Није га виђао 1992. године и фебруара 1993. године. Тада се са њим није дружио па није ни могао ништа да примети.

Сведок Илија Папић у исказу пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине бр. 20 0 Ктрз 000 8767 14 дана 14.05.2014. године и на записнику о саслушању свједока пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине дана 27.05.2015. године навео је да је у току рата од 1992. године био војно ангажован као припадник Војске Републике Српске у Првој чети која је била смештена у Рујиштима. Претпостављени му је био Милан Илић, не зна којем батаљону и бригади је припадао. Био је војник од 1992. године до 1995. а у том периоду је 7 месеци имао радну обавезу која је подразумевала да је ишао у Задругу Сасе, и радио сетве, кошевине и друге пољопривредне послове, а наређење им је давао директор Славомир Папић. Не сећа се где је био ангажован у периоду фебруара 1993. године јер је прошло доста времена. Познато му је село Мушићи, то је село између Прелова и Саса. У наведеном периоду ретко је ту пролазио, само у приликама када се морао одазвати војној обавези. Не зна које су биле војне формације изнад његове чете, али зна да је надређени Милану Илићу био Крста Папић. Не зна који је чин имао Крста, зна да је био је смештен у Прелову у основној школи. Није му познато шта је још било смештено у школи. Основна школа у Прелову се налази са леве стране пута гледајући из правца Саса на удаљености од око 100 метара од пута, а стара школа је срушена. Када је мобилисан у априлу 1992. године, ту је примио команду од Милана Илића да иде на подручје Паочића и Рујишта. У ово време је живео са супругом и четворо деце у месту Тршевине удаљено километар од Прелова. Ништа му није

познато у вези са догађајем Штрпци и судбини цивила који су изведени из воза. Од малих ногу зна Бобана Инђића, а Милана Лукића познаје јер је родом из Рујишта, и све што зна о њима чуо је из медија. Завршио је школу у Прелову, а потом отишао за Београд.

Сведок Ристо Перишић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТО бр. 1/15 дана 30.04.2015. године навео је да се не сећа датума, али је била зима, било је снега. Био је у Ужицу где је отишао да би од Ужичког корпуса обезбедио помоћ, тј. цип за потребе станице Јавне безбедности Вишеград чији је био начелник. Негде око 15-15,30 часова тога дана на паркингу поред његовог аутомобила сачекао га је полицајац и замолио да оде у Станицу полиције јер га тражи начелник Бошко Петрић. Начелник му је рекао да је заустављен воз у Штрпцима, да су отети путници из воза и питао га да ли зна где је Милан Лукић. Рекао је да не зна, па су се договорили да се сведок одмах врати за Вишеград и види шта се догодило. По повратку у Вишеград одмах је питао покојног Милана Јосиповића, командира Станице полиције у Вишеграду шта зна о догађају, то је било штуро, али је рекао ако има сазнања са полицијског пункта у Добруну да су на путу Вишеград - Добрун - Рудо у смеру према Рудом прошла три војна камиона „ТАМ 110“ и „150“ у којима су били наоружани војници, и да су у повратку претили војним полицајцима да подигну рампу или ће пуцати. То су били припадници интервентне чете Вишеградске бригаде чији је командир био Бобан Инђић, а спомињало се да је са њима Милан Лукић. Камioni су припадали Горажданској бригади која је у то време била измештена из Горажда у Вишеград и седиште јој је било у школи у Прелову. Милан Јосиповић обавестио га је да су ова три возила отишла у правцу Прелова. У другом дневнику РТС-а ударна вест је тада била да су отети путници из воза Београд - Бар у месту Штрпци и да су одведени у правцу Вишеграда. Касније те вечери од полицајца са терена Вишеград је чуо да су путници одведени негде код Прелова на неку ливаду, да им је наређено да легну потрбушке и да су убијени пуцањем у потиљак, а тела убијених наводно бачена у Дрину. Те вечери након другог дневника РТС-а Милан Лукић је са војницима прослављао што је успешно завршио посао, а касније се сазнало који је то посао био, да се ради о отмици и ликвидацији путника. Сутрадан је у станицу Јавне безбедности Вишеград дошла четворочлана делегација из Пријепоља, међу њима и свештеник из Рудог Старовлах Василије и хоџа и распитивали су се о судбини отетих из воза. Само што је ова делегација отишла истог дана су дошла два представника Центра јавне безбедности Требиње из Србиња, сада покојни Драган Гаговић и Милун Милановић и још два инспектора из МУП-а Републике Српске, рекли да им је све познато, да су то ствари које ће се решити између министарства две државе, а станица јавне безбедности Вишеград са овим нема ништа. Ово је схватио као упозорење да не прича о догађају. Ту су били присутни сада покојни Милан Јосиповић, Срећко Нинковић шеф крим.службе, Младен Драгићевић, заменик командира и Божидар Тешовић, помоћник командира. Према његовим сазнањима, мада то није видео, у тој отмици и ликвидацији су учествовали Милан Лукић, Бобан Инђић, извесни Вук и осуђени Ранисављевић. Додаје да, када је преузео место начелника полиције у Вишеграду, у полицији је радило само осам професионалаца, остало су били резервисти. Сада покојни Драган Томић именован је за командира станице. На челу једне групе добровољаца био је Милан Лукић, са њим су били Душко и Љубиша Васиљевић, Јово Липовац, Вук, мисли да је Ратковић, Гојко Лукић. Средоје Лукић и Нико Вујичић су у то време радили у полицији и удаљени су из полиције јер су подржавали Милана. Већина ових људи је дошла из Обреновца и других места. У групи Милана Лукића су били Митрашиновић Миодраг, Крсмановић Оливер, Бобан Инђић и други. Мисли да је било негде почетком

јуна или јула 1992. године када је убијен угледни српски домаћин и привредник Станко Пецикоза у Вишеграду, а касније су му рекли да су у возилу које је било власништво Пецикозе „бели мерцедес“ а које је виђено на пункту у Вардишту, били припадници групе Милана Лукића, „Осветници“ и да је из гепека висила рука. По причама из Вишеграда у Пецикозу је први пуцао Гојко Лукић, а остали су га докрајчили. Пецикозин „Мерцедес“ је гурнут у провалију у реку Рзав и тек сутрадан је пронађен. То је сазнао истога дана у повратку са састанка у Центру јавне безбедности у Требињу. Сведоку су рекли да му прети опасност од Милана Лукића, да је следећи. У то време је Винко Пандуровић био на челу Вишеградске бригаде и донео одлуку да се из Вишеграда протерају све паравојне формације. Они су отишли и ствари које су опљачкали однели камионом. Крајем августа или почетком септембра, када је отишао Винко Пандуровић и на његово место дошао Лука Драгићевић, почеле су да круже приче како ће Вишеград пасти и да се град не може спасити без помоћи са стране, па се у град вратио Милан Лукић са неколицином својих другова и припадницима „Осветника“, а онда су им се придружили и домаћи. Наводи да познаје Душка и Љубишу Васиљевиће из виђења, они су били до јула 1992. године у Вишеграду, не зна када су се после враћали. На месту начелника био до је друге половине 1995. године

Сведокиња Станица Марковић у исказу на записнику о саслушању свједока пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине дана 27.05.2015. године навела је да је у периоду од 1992. године до 1995. године као и данас живела у кући у Прелову. У то време је била запослена у Земљорадничкој задрузи у Прелову. Када се заратило та задруга је прешла у Сасе, па како није имала превоз и није било аутобуса директор задруге је пребацио у кухињу у Прелову која се налазила у основној школи „Желимир Ђурић Жељо“. То је било у јесен 1992. године, не зна датум и радила је до краја 1996. године. Поред ње у кухињи је радио Васо. Понекад јој је помагао и Митрашин Глишић, он је чистио у школи и око школе. За доручак и вечеру су војници добијали суви оброк, то су им слали на терен, а ручак су кували. Кухиња је била прево са леве стране улаза, а после је пребачена у једну учионицу у приземљу, која је имала чесму. Није јој ништа познато о отмици путника у станици Штрпце фебруара 1993. Године. Чула је вест да је осуђен Ранисављевић због неких путника из воза. Није познавала Милана Лукића. У школи је само припремана храна која се слала на терен. Храну су превозили Радован Шушњар и Обрен Војиновић комбијем.

Сведок Драган Симић у исказу на записнику о саслушању свједока пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине дана 09.06.2015. године навео је да је у периоду од 1992. године до 1995. године био у првој чети Вишеградске бригаде на пословима везисте и био је стациониран у основној школи у Прелову, селима Рујишту и Клашнику. У току 1993. године највероватније је био у Прелову, али није сигуран. У основној школи „Желимир Ђурић Жељо“ у месту Прелово 1993. године била је смештена команда, не зна које чете или батаљона и његова канцеларија се налазила у канцеларији директора школе. Са њим су били Крсто Папић и Душко Божић. Био је смештен у једној недовршеној викендици у месту Рујиште, а крајем августа или почетком септембра 1992. године у основној школи у Прелову, где је радио као учитељ, матичар и на вези и ту је остао до краја школске 1993/1994. године. Након тога је отишао у Клашник где је радио као везиста до септембра 1994. године, а потом је прешао у школу у Вишеграду где је радио као учитељ. Командир прве чете је био Милан Илић, а једно време командант батаљона је био Крсто Папић, а том батаљону је припадала његова чета. Док је био у Прелову центар везе је био смештен у основној школи, а на Рујиштима је био смештен у једној полуизграђеној викендици у Клашнику.

Центар везе у Прелову био је смештен на спрату у бившој канцеларији директора школе. У канцеларији су се најчешће налазили Крста Папић и Душко Божић, али су долазили и други војници из чете. Док је он тамо био нису долазили припадници војске који не припадају Првој чети и Првом батаљону. У школи је била смештена кухиња, где су радили шеф кухиње Васо Војновић, куvariца Станица Марковић и помоћни радник Митрашин Глишић. Крајем маја 1992. године у кухињи је био 10-15 дана Митар Васиљевић., а маја 1993. године и болничар Стево Грујић. Храна из кухиње на полагаје се возила камионом или комбијем. У кухињи су се хранили само они који су ту били смештени. Познаје Милана Лукића, био је ђак ове школе, никада га после у школи није видео, није га виђао у Прелову и Руишту, некад га је виђао у Вишеграду. Бобан Инђић је био ђак ове школе, родом је из Поздерића, не сећа се да га је виђао у школи, могуће, не зна којој јединици је Бобан припадао. На почетку рата од августа 1992. године веза је имала РУП 12 и више станица РУП 2 или 3, то су радио уређаји и примопредајници који су преносиви. Отприлике августа 1992. године су добили стационарну радио везу и више моторола које су биле у вези са стационарном станицом помоћу и тако су одржавали везу са положајима и командом Вишеградске бригаде. Преласком у Клашник поставили су и пољску телефонску централу и повукли физичку линију до сваког положаја. Као везиста је радио и Душко Божић, ли је он био и возач Крсту Папића. За отмицу у станици Штрпци је сазнао из средстава јавног информисања јер у том периоду је био на викенду код куће. Углавном је док је школа радила био задужен за везу, да би преко викенда могао да оде кући. Када није био ту по договору је неко други преузимао везу, Душко Божић, а могао је то и Крста Папић. Када се вратио са викенда није ништа чуо о овом догађају. Познаје Гојка Лукића и Липовац Јована они су из места Рујишта, а сведок је радио у школи у Клашнику, који еј близу. У једном периоду за време рата, али не зна када, Јован Липовац је био војник у Првој чети Вишеградске бригаде. Никога више не познаје.

Сведок Бобан Инђић у исказу на главном претресу дана 22.01.2021. године навео је да је на позиву који је добио од суда видео име Гојко Лукић и о њему, као човеку, може да каже све најбоље. У време рата имао је интервентну јединицу која је засебно деловала. Гојко Лукић је био у некој другој јединици, не зна којој, па не може о њему да говори из доба рата. Наводи да је и сам оптужен због овог догађаја, па не жели да сведочи, јер није изнео одбрану.

Сведок Оливер Крмановић у исказу на главном претресу дана 22.01.2021. године навео је да је током 1993. године био припадник регуларне формације Треће чете, у селу Дринско чији је командир био Момир Савић. Заборавио је који је био батаљон и бригада. Познато му је име Мића Јовичић, али не зна у којој је јединици био, није био са сведоком. Мића је био добровољац. Никада није извршавао ниједан ратни задатак са Мићом Јовичићем, можда га је видео 2-3 пута на улици ван било каквих војних операција. Не може да се сети да ли је приликом тих виђања Мића Јовичић био обучен у цивилно одело. Познат му је Митрашин Глишић са суђења пред Судом БиХ када је сведочио путем видео линка из Београда. Раније га није познавао. Наводи да његова јединица није никада долазила у Прелово, јер је била удаљена 30 километра. Не зна људе који су били у интервентној чети, нити му је познато ко је био њихов командант. Неколико дана након што је била отмица путника из воза за то је сазнао од неког војника, који је ишао у град и чуо за то. Иначе када се то десило био је на полагају у шуми, неких 20 километра удаљено, где су чували хидроелектрану. У то време није било прича о томе ко је извршио отмицу.

Сведокиња Радмила Стевановић на главном претресу дана 26.10.2022. године навела је да познаје Драгану, Мићу Јовичића званог Сплића и Небојшу Ранисављевића званог Неша, два пута је у Вишеграду на Околишту видела Милана Лукића, а не познаје Јована Липовца, Душка и Љубишу Васиљевића. Не може да се сети да ли је било крајем 1992. или почетком 1993. године када је једне вечери заједно са Нешом, Сплићом и још неколико њих кренула возом за Ужице, где су провели неких два, три сата и после тога су ишли аутобусом за Вишеград. Стигли су у Вишеград у јутарњим сатима и одмах су послати на Околиште, где је боравила до 1993. године када се вратила кући за Београд. Када се враћала из Вишеграда исто је путовала цео дан, јер није било директне аутобуске линије и ишла је аутобусом до Ужица па од Ужица до Београда. Био је гранични прелаз на уласку и изласку из Србије на којем се показивала лична карта. Не може да се сети у којој је јединици била, а имала је униформу и аутоматску пушку, коју је задужила одмах по доласку иако никада није имала обуку за руковање оружјем, Драгана и она су биле задужене да помажу у извлачењу рањеника, а нешто мало обуке за прву помоћ је завршила у касарни „Топчидер“. Док су боравили у Вишеграду били су смештени у објекту који је некада био Дом за децу ометену у развоју, ту су се и хранили и спавали, купатило је било заједничко, али се знало када иду мушкарци, а када жене на туширање, храну су кувале куварице. Не зна где је војска била смештена, само је пар пута ишла до полигона и гледала их је како вежбају, а била је пар пута и на Рујишту. Чула је за отмицу Муслимана из воза, то је све било на нивоу „рекла- казала“, а то се десило сутрадан у односу на акцију пробијања кроз снег, која је њој остала упечатљива, јер су тада Драгану једва ишчупали из снега. Иначе када су ишли у ту акцију, ишли су камионом, не сећа се ко је возио, седели су у задњем делу камиона, било је њих 10 или 12 који су тада ишли. Тај цео дан је Драгана била са њом и када су дошли на Околиште пресвукли су се, вечерали, мало поседели и легли су да спавају. Након ове акције када су пртили снег задржала се још кратко тамо, можда неких три или четири месеца, до пролећа, а Драгана је три или четири дана након тога прешла у ту другу групу. Није видела те заробљене Муслимане, нити зна шта се са њима десило. После овог догађаја Драгана је приступила једној групи, која је била на Рујишту и више није била са њима, када каже са њима поред себе мисли на Сплићу, и Нешу. Групу којој се Драгана придружила мисли да јој је командант био неки Давор није сигурна да ли се презива Суботић. Биле су заједно од доласка на Околиште па до Драганиног преласка код Давора, виђале су се и после тога, али не тако често. Не сећа се коју је униформу Драгана дужила, сви су имали маскирне комбинеzone, носила је чизме. У то време је Драгана изледала исто као и сада и никада није носила косу везану у реп, то јој је познато јер су стално биле заједно и у истој су соби спавале, не сећа се да је нешто носила на глави. Што се тиче датума 27.02.1993. године, не може ничег другог да се сети осим да је била зима и да је био снег. Док је тамо боравила никада није видела убијене људе, видела је рањене, али им није она указивала помоћ, јер је са њима ишао санитет, видела је једног дечка рањеног у раме када су га носили на ћебету до санитета. Имала је коректан однос са саборцима и тамо је отишла јер воли своју земљу. Не зна колико су удаљени Околиште и Рујиште. Не зна да ли је Мића Јовичић учествовао у догађају у Штрпцима, а причало се да је нека група била негде и да су нешто направили и чула је да је било нешто битно, али она не зна шта је то.

Сведок Митрашин Глишић у исказу пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине бр. Т20 0 Ктрз 000 8767 14 дана 12.05.2014. године и 20.05.2014. године навео је пре избијања ратних сукоба живео у селу Капетановићи Општина Вишеград са маћехом, било је 18 кућа све су биле муслиманске једина је његова била српска, слагали су се добро до задњег дана и није било проблема. Село Капетановићи припада месној

заједници Клашник и налази се у саставу Жупе, удаљено је од Прелова 10 километара. На почетку рата је дошао у село Прелово и тражио оружје од Крсте Папића који га је упутио на Душка Божића, али му је Душко рекао да он нема право на оружје. У Прелову је прво отишао код Стојана Папића јер се у његовом подруму делило оружје. У тој кући су у подруму на палетама и душецима спавали углавном стари људи и жене који су живели близу муслиманских кућа. Остао је и он ту, задужио пушку, и прво је био курир јер нису постојала средства везе. Више се није враћао у Капетановиће осим што је повремено обилазио маћеху. Све ово било је маја 1992. године. Било је 20-так наоружаних људи, углавном у шуми. Били су ту Илија Папић, Драгиша Папић, Драго Папић, његов брат Зоран Папић, Стојанов син, Божидар Видаковић који је умро и Митар звани „Четник“, Миодраг Мијо Митрашиновић и други. У то време Крста је већ био командир чете која се тада формирала. Провео је око месец дана у кући Стојана Папића, и када су се Крсто и Стојан посвађали сви су отишли у Прелово и поставили заставу на зграду месног уреда, а војска се сместила у школу „Желимир Ђурић Жељо“. Накнадно се ту сместила и команда. У Месном уреду је била смештена команда на спрату друге зграде Месног уреда, ту су били Крста и Драган Симић који је радио на вези која је тада успостављена. Сведок је ту стражарио. Када се основала кухиња она је била смештена у дворишту куће Крсте Папића, око 200 метара од школе и тада му је Крста наредио да ради у кухињи као помоћник куvara. Тада је у кухињи радио Васо Војиновић као главни кувар. Ту су били свега 10 дана, а након тога су прешли у Блаце у двориште куће Васе Војиновића и ту су били два месеца. Док је кухиња била у Крстиној кући први пут је видео Милана Лукића о коме се причало навелико. Био је у белој дугачкој „Лади“. Виђао је и Бобана Инђића кога је познавао од раније јер је живео у Подачићима, близу села Капетановићи. Када су прешли у школу Крсто је у кухињу запослио и Станицу Марковић, а ту су били и Васо Војиновић, а Радомир Шушњар и Обрен Војиновић су возили храну. Када је кухиња из Блаца премештена у школу у Прелово, виђао је Милана Лукића и његове, а са њим су били Бобан Инђић и Митар Кнежевић, Мија Митрашиновић, Обрад Полуга, Петко Инђић из Паочића, рођак Бобана Инђића, Љубиша и Душко Васиљевић, Тодор Ристић, његов брат Радојица и још неки којих се сада не сећа, Средоје Лукић, Гојко Лукић, извесни пијани Словенац, Зоран Митрашиновић, Горан Божић, Оливер Крсмановић, Николић Момир звани Мошо, који је пре рата радио у Земљорадничкој задрузи код Славе Папића, Јова Липовац од оца Радета из Рујишта за кога зна да сада живи у Београду, његов брат Цане који ради у Комуналној, и покојни Новаковић Зоран звани Пуковник, извесни Лакић коме не зна име, а живи код зграде СУП-а у Вишеграду, чији је покојни отац био месар и имао кафану код пијаце у Вишеграду, Нико Вујчић који је пре рата био у милицији у Вишеграду сада је чуо да живи у Русији, Драгољуб Папић, Илија Папић, који су касније прешли код Крсте односно код Милана Илића у чету. После је видео са њима и женску, Драгану, која је имала плаву косу и онда је дошао извени Вук. У том периоду их је виђао како кроз Прелово предвече и увече иду „Ладом“ према Хртар граду. Док је боравио у школи није видео да су неке цивиле доводили у школу и да су долазили у школу. Они су били посебна јединица и звали су је Интервентна.

Фебруара месеца 1993. године у школи је била смештена кухиња, команда и веза. Једном приликом се сећа да је био зимски дан, падао је снег, не може да се сети датума, био је у школи на вратима око пола 6 предвече, сећа се да није било струје тог дана. У школи је био везиста Драган Симић на спрату, Станица и он су били на улазним вратима. Видели су један камион војни „110“ или „150“ са СМБ церадом да са главног пута да скреће у правцу Ајдаровца према школи. Видео је то са удаљености неких 100-200 метара. Видео је да светле фарови камиона, а уз камион видео је и

фарове још два аута. Када је камион стигао и зауставио се дошли су и Радомир Шушњар и Обрен Војновић, отишли на спрат, нешто су причали и брзо су отишли. Пришао је камиону и иза њега је видео два возила „Ладу караван“ беле боје и „Ладу Ниву“ белу. Поред камиона је видео Мију Митрашиновића, познао га је по гласу и Петка Инђића, Доду Ристића. Видео их је када им је пришао, стајали су иза камиона. Видео је да се у камиону налазе људи, тада није могао да види да су цивили јер је био сумрак, а они испод цераде у камиону. Тада му је пришао Милан Лукић и наредио му да зове Косту Илића да дође са трактором и извуче камион. Отишао је до Косте који је био удаљен неких 30 до 50 метара од тог места где је камион слетео и Кости рекао да треба да извуче камион. Код Косте су седели и пили кафу Душко Божић и Крста Папић. Коста одмах изашао, трактором кренуо према Ајдаровцу где се камион заглавио, а сведок се вратио пешке. Видео је док је прилазио да је Коста успео да извуче камион, јер се враћао кући, а камион се кретао према школи. Видео је када су излазили из возила да је једну „Ладу“ возио Јово Липовац, у другој је био Бобан Инђић и видео је да у камиону седи Момир звани Моша Николић. Док су се кретали почели су пуцати и чуо је галаму, почеле су псовке „јебали су мајку усташку“ и шенлучили. Ови што су пуцали били су на хауби, ту је седела Драгана и распоредило се њих троје, Митар Кнежевић, Оливер Крсмановић, а Дода Ристић је био на хауби друге „Ладе“, био је ту и Лука, Словенац и Мића звани „Пијано“. Видео је да се камион паркирао поред улаза као и возила и да су угасили моторе, али су светла оставили упаљена и усмерили их на улаз школе како би се видело и паркирали су се око камиона. Док је прилазио школи видео је да су већ изводили људе из камиона, цирада је била отворена и људе су изводили са задње стране, по тројицу, четворицу. Када је пришао чуо је како им говоре да понесу торбе. Тада је видео да се ради о цивилима, били су различито обучени. Када су их изводили били су окружени војницима, у групама су их одводили у салу. Мисли да му је Гојко Лукић и још неко ко је био са њим рекао да не улази. Улаз школе је био осветљен фаровима аута, а фарови камиона били су окренути према Ајдаровцу. Видео је да је половина цивила везана. Међу њима је видео и човека који је имао шапку железничку и био је у униформи, а видео је и неког војника у СМБ униформи ЈНА који је носио ранац и високог човека у дугом црном капуту који је носио неку торбу као да је био службеник. Видео је и човека тамније пути као да је Ром. Док су ишли тај високи човек кога је приметио почео се са њима свађати и војници су га тукли по бубрезима и глави и добио је много батина на улазу. Остале које су водили су гурали и ударали кундацима. Видео је да високог човека туку Петко Инђић, Бобан Инђић, Мијо Митрашиновић и Милан Лукић, а тукли су и друге. Ударали су где ко стигне. Неко од тих људи је питао где их воде, па је био одговор да ће у размену. Све су их увели у физкултурну салу која се налазила на улазу са леве стране. Један војник је остао у малом ходнику, Горан Божић и стајао на вратима. Са улаза када су увели ове људе чуо је глас Крсте Папића са спрата команде да се расправљао са Драганом Симићем и чуо је како говори „Шта је ово урадио, шта је довео ове људе овде“. Чуо је како Крста виче на Драгана, па зове Дамњана Митрашиновића. На улазу школе је препознао Петка Инђића, Бобана Инђића, Мију Митрашиновића, Милана Лукића, његовог брата Гојка Лукића, Средоја Лукића, Драгану, Обрада Полугу, Зорана Митрашиновића, Словенца Пијано, Липовац Јову, брата му Цанета, Вука, браћу Љубишу и Душка Васиљевића, Доду Ристића, његовог брата Радојицу, Оливера Крсмановића, Митра Кнежевића, Шекарић зв. Пиве, Лакић коме не зна име и који је имао дугу косу, Нику Вујичића и још једног којег тада није знао, али зна да је осуђен у Црној Гори и касније је видео његову слику и препознао га. Тај војник га је гурнуо уназад и рекао му да се склони одатле. Видео је још неколико којих се не може сетити или их не познаје. Сећа се да су највише тукли тог високог

човека. Драгана је ишла са леђа ових људи ударала их ногама у леђа ниско, и кундаком пушке по леђима, Бобан Инђић је викао и истицао се у ударању. Сећа се да је Средоје Лукић неким који су били везани одвезивао руке. Мисли да је било негде око 20 људи који су изведени из камиона, а касније је чуо да је био 21 цивил. Сви су ушли са њима у фискултурну салу, осим Горана Божића који је остао на вратима, а у камиону је остао Моша. У фискултурној сали задржали су се неких 20-так минута, чуо је само кукњаву и запомагање, а војнике да пеују и вичу. Излазила је једино Драгана, одлазила до чесме која се налазила у ходнику школе, пунила канту водом и враћала се. Сећа се да је Митар звани „Четник“ излазио и он је доносио канту, пунио и враћао се. Сведок наводи да је повремено улазио у ходник па је то видео. Након двадесет минута видео је да их терају из сале, изашли су, а он се мало склонио у ћошак да га не виде. Видео је су цивили били само у вешу, а двојица су били потпуно голи, онај тамније пути као Ром и други који је био као неки војник. По њиховом телу видео је да су тучени, трагове ударца, били су испребијани, неки цивили су били крвавих глава. Највише је пребијен био високи који се са војницима свађао на улазу и човек у железничкој униформи, били су крвави, испребијани по читавом телу и глави и сви су их гурали, као и кад су их уводили. Гурали су их као овце да иду напред, када су их гурали да улазе у школу ударали су их кундацима, а када су прилазили до камиона сваког од њих су ударали. Сви које је набројао учествовали су у ударању ових људи, стајали су у редовима око њих са десне и леве стране да не би побегли а када су пролазили поред поређаних војника ударали су их кундацима и чизмама. Примио је да су сви цивили били боси, неки од њих су имали гаћице, стари људи су имали дуге а момци кратке и тако су их све потрпали у исти камион који је возио Момир Николић. За време док су још били у сали док се чула вриска из сале, у једном тренутку је Моша окренуо камион и наместио га тако да задњи крај камиона паркира на самом улазу и тако се из школе није могло изаћи, са излаза се могло само ући у камион. Ни са друге стране није било простора да било ко прође или побегне. То су Моши, пре него што ће извести цивиле наредили Бобан Инђић и Мијо, Миодраг Митрашиновић. Они су први изашли из сале. Док су људе уводили у камион сведок је стајао у ћошку и у једном тренутку пришли су му Милан Лукић, Бобан Инђић и Оливер Крсмановић и наредили да очисти салу. Када су потрпали људе у камион, камион се упалио и помакао једно 10 метара, Бобан је отишао до једног аута, не може да се сети ког, извадио канистер од 10 литара нафте или бензина, дао му и рекао да запали оне ствари из сале и све да очисти, да ништа не остане. Онда су сели у аутомобиле, камион и отишли. Када су дошли до Ајдароваца где су се претходно заглавили камионом, поново су пуцали они који су седели на хауби. Мисли да је било око 8 сати увече када су кренули. Након тога је ушао у салу како су му наредили и ту је имао шта да види, јер је сала била сва крвава. Било је крви на дрвеним летвама за физичко где су се деца пењала и много крви на патосу. Видео је и разбацану одећу по сали, крваве поткошуље. Видео је да су и ствари из кофера и ранчева разбацане. Требало му је пуно времена да све ово очисти, јер је било много крви и у салу се враћао четири пута. Чисто је до 10 увече, ствари је покупио, износио испред школе у близини котларнице и остављао на једном месту. Када је све то покупио полио је горивом из канистера који му је Бобан Инђић дао и све је запалио. У ходнику је видео и личне карте и пасоше, све је износио у шаторском крилу и пошто је био мрак није сигуран да је све изгорело. Док је био на улазу када су људи уведени у фискултурну салу је пристигао Крста Папић заједно са Душком Божићем, дошли су пешке, одмах се попели на спрат одакле је чуо галаму, Крста је викао на Драгана Симића и чуо је њихов разговор. Крста и Душко су били у војним униформама, за пасом су имали пиштоље и обојица су држали радио станице, Крста је углавном носио пиштољ, а некад и закачену бомбу. Све време су они били на спрату и били су ту када

су се ови поново окупили и вратили. Та расправа је трајала неких 15-так минута, након чега су сви сишли са спрата и скупили се поново по колима. Када су са цивилима кренули камионом, неки војници су ушли у белу „Ладу Ниву“, на месту возача је био Јово Липовац, а на месту сувозача сели су Душко и Љубиша Васиљевић, а на хаубу неког од возила је села Драгана, Митар „Четник“, Митрашиновић. Колико се сећа у део каросерије камиона са цивилима који су претежно седели на патосу камиона ушли су и на клупе сели Гојко Лукић, Оливер Крсмановић, Средоје Лукић и Нико Вујичић, а последњи који су изашли из школе су били Милан и његов брат Гојко Лукић. Гојко је ушао у камион, док је Милан сео у друго возило у којем се налазио Бобан Инђић. Мисли да су се вратили у школу када је већ био са чишћењем при крају, ствари су још увек гореле и морало је бити негде између 10 и 11 сати увече. Заборавио је да спомене да је камион остао у Ајдаровцу, да је у међувремену док су се налазили на спрату дошао Моша Николић, узео канту да опере камион и одмах на Ајдаровацу га прао. Камионом се спустио у раван, али није прилазио кроз школе и ту се паркирао пре него што су из школе изашла сва четворица које је чекао. Када су сишли у ходник чуо је да је неко поставио питање у вези пара, мисли да је то била Драгана, као да нису добро поделили. Иако су се одмакли чуо је да се свађају и да се спомиње неко злато и део злата које су делили, и нешто су давали Драгани. Више је чуо њихов разговор, него што је видео али видео је да ваде из џепова нешто и да деле. Иначе у физкултурној сали није било струје, а у осталим деловима школе је било светла и када је чистио салу он је користио свеће. Не може да се сети како је сала била осветљена када су са људима војници ушли у салу, мисли да су један део простора осветљивали фаровима возила. Наредног јутра је однео Крсти и његовом возачу Душку у 7,30 кафу, био је код њих неких 10 минута и чуо је како Крста Папић преко везе зове командира у Курталићима и наређује му да хитно склони оно на Мушићима и чуо је како говори да се пошаљу сви војници који нису на стражи. Такође је чуо да спомињу да су ови цивили отети у Штрпцима. Сишао је у кухињу, а одмах за њим је дошао Крста и позвао га у ходник и послао код Драге Чаркића да му пренесе наредбу да са трактором пође и сачека Крсту код ораха на главној цести у Прелову која води према месту Мушићи и Сасама према Вишеграду. Посебно му је нагласио да Драгу не говори шта треба да ради, а мислио је на уклањање тела. Из разговора које је Крста водио преко везе могао је да закључи да су људи убијени, а посебно када му је рекао да то не говори Драги. Пренео је наредбу и вратио се. Ту је видео да у белу „Ладу Ниву“ којом се возио Крста Папић улазе Илија Папић, Драгољуб Папић и Божидар Видаковић који је после рата умро. У колима се налазио већ возач Душко Божић и на сувозачево место је сео Крста Папић. Пре него што је сео питао га је да ли ће Драго доћи. Рекао је да већ пали трактор и да долази. Тада је Крсто са овом четворицом отишао према ораху, где га је чекао Драго и отишли су према Мушићима. Недуго након што су Крста и ова четворица отишли према Мушићима дошли су Милан Лукић и Бобан Инђић и не може да се сети ко је био трећи, попео се на спрат, а када је видео да нема Крсте сишао је и викао на сведока јер је видео да су остали чарапа и дугме од кошуље.их није видео. Милан га је ошамарио и рекао да све скупи и попали што је и учинио. Милан је ходао по ходницима и сали, али није био задовољан како је очишћено, па га је ошамарио. Када се сведок вратио у салу приметио је да је остала једна патика или чизма и још нешто од ствари што није видео, тамо где је остало крви поново је чистио, а Милан је све време ишао за њим. Видео је да је Милан пронашао неки чек и запалио га упаљачем. Нису чекали Крсту већ су Милан и Бобан отишли. Истог дана у време ручка видео је да се Драго Чаркић тактором вратио и отишао према својој кући. Тог дана није долазио на ручак у школу као што је то ради претходних дана. На ручку су били Илија Папић и покојни Божидар Видаковић, као и Драгољуб Папић. Крсто Папић и Душко Божић су се

вратили тек касније, не може да се сети које доба дана је то било. Сећа се да су у време ручка Драгољуб, Илија и Божидар се подсмевали Драгу Чаркићу што је повраћао кад је видео лешеве, хтео да напусти Мушиће али га је Крста пред свима изгрдио и наредио му да остане и заврши посао. Причали су да су по Крстином наређењу трактором возили тела која су затекли у кући у Мушићима, да се не виде са пута, да су их одвезли на обалу Дрине и бацили у реку, али да је на том месту Дрина била плитка, није односила тела, па су морали да их превезу неких 60 метара удесно где је река дубља. Након овога Драго Чаркић се наљутио на њега, није разговарао с њим пет дана. Наљутио се и на Крсту Папића и више није хтео да долази у школу.

У исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ 2/14 дана 16.01.2015. године навео је да је пре избијања рата живео у Капетановићима и радио у предузећу „Варда“. Након што је Ужички корпус напустио Вишеград, Прелово и околину у кући Стојана Папића је формирана чета, а командант чете је био Крста Папић. Сведок је имао задатак да буде стражар испред врата команде. После десетак дана које су провели у кући Стојана Папића команда се преселила у Прелово у школу. Крста му је наредио да ради у кухињи, а главни кувар је био Васо Војновић. Што се тиче доведених цивила у основну школу у Прелову, сећа се да је био снег, фебруар месец, Станица Марковић куварица и он су тог дана били у школи, а храну из школе у којој се кувало су на положај развозили Радомир Шушњар и Обрен Војиновић. Тог дана њих двојица су „тамићем“ довели празне судове око 16,30 часова, Обрен му је помогао да изнесе судове, Радомир је отишао на спрат у собу команде код Драгана Симића Уче који је радио на систему везе да заједно иду кући. Сведок је стајао испред улазних врата у школу када је „тамић“ отишао и видео је да из правца Вишеграда према школи скрећу војни камион и два путничка аутомобила, мисли да су била возила „Нива“. Камион се заглавио поред чесме Ајдаровац, па је пошао да види шта се догодило. Ту је био Милан Лукић који му је наредио да оде код Косте Илића да би он трактором извукао камион. Око камиона је било пуно војске, на камиону је церада била спуштена тако да није видео шта је у камиону. Поред камиона је видео Гојка Лукића, Средоја Лукића, Бобана Инђића, Петка Инђића, Кнежевић Митра, Зорана Митрашиновића званог Мијо, Оливера Крсмановића, Драгану Ђекић, Јову Липовца, Новака Полуга. Камион је возио возач Момир Моша Николић. Отишао је код Косте Илића, то је била друга кућа од скретања за школу и рекао му шта се догодило, и он је одмах отишао по трактор и трактором извукао камион из јарка. Испред куће Косте Илића видео је „Ладу Ниву“ коју је препознао по поломљеном мигавцу, знао је да је то возило које је користио Крста Папић. Возач Крсте Папића је био Душко Божић и њих двојицу је видео с леђа у кући Косте Илића. Након што је камион извучен, једно путничко возило стало је иза камиона, а друго испред школе. Камион је Момир Николић довезао до испред школе, и тада су отворили задњу страну камиона, подигли цираду и први пут је видео да су у камиону цивили. Некима су биле везане руке жицом. Бобан Инђић, Милан Лукић, Гојко Лукић, Средоје Лукић и Нико Вујчић су викали и наредили да сиђу са камиона. Неко од цивила је питао где их воде, највише се бунио један високи млађи човек, кога је онда неко од присутних ударио кундаком у леђа, мисли да је то био Митар Четник. Милан, Средоје, Гојко и Нико су говорили цивилима да иду у размену, да изнесу и своје ствари из камиона. Некима су одвезали руке да би могли да понесу ствари. Војници су били распоређени унутар школе у ходнику лево, десно, као неки шпалир, тако да нико од цивила није могао да побегне. Цивили су излазили из камиона, неки су носили ствари, улазили су у ходник школе и пролазили су између поређаних војника, а ови су их тукли кундацима и ногама, нарочито оне који би нешто питали и бунили се. Међу цивилима је био и један тамнопут, као Ром, у црној јакни, није говорио, и један

Било је јако хладно, неки од тих људи су тражили ћебад. Цивилима су се обраћали и одговарали само Милан Лукић, Бобан Инђић, Митар Четник, мисли да је Митар рекао да им не треба ћебад. Колико се сећа дно сандука камиона је било од лима, мисли да су биле две клупе. Нико од цивила није имао одећу ни обућу, можда је неко био у чарапама. Када су кренули прва у колони је била „Нива“, па војни камион, а у другом путничком аутомобилу, иза, били су Милан Лукић, Бобан Инђић и Нико Вујичић. Пре него што је Милан сео у ауто, пришао је сведоку и наредио да очисти салу док се врате, а да ствари које су остале спали и дао му је канистер са горивом, а неко и упаљач. Милан је сео у ауто, сустигли су камион који је скренуо према Вишеграду. Отишао је у салу да уради оно што му је Милан наредио јер га се плашио. На сред сале су биле две гомиле ствари, а крв по целој сали, као и на шипкама за вежбање. Помоћу шаторског крила је износио ствари из три, четири пута, носио у близину котларнице, полио горивом и запалио. Било је пуно крви, па иако је чисто није успео све да обрише. У ходнику је пронашао личне карте и пасоше, неке папире, личили су му на чекове, шапку која је личила на поштарску или железничарску капу, мисли да је она спала с главе једном од цивила кога су тукли док је улазио у салу. Не зна колико је времена прошло, али те ноћи у школу су поново дошли Милан Лукић, Гојко Лукић, Средоје Лукић, Мијо Митрашиновић, Митар Четник, Јово Липовац, Драгана, Бобан Инђић, можда још неко. У том моменту је чистио широки ходник и чуо их да се расправљају око пара. Видео је да је камион био код чесме Ајдаровац на месту где се пре тога заглавио и да га Момир Николић пере. Када се Милан вратио са овим људима пришао му је, загрлио га и повео да обућу све и виде како је очистио. У сали му је рекао да све поново чисти јер је било још трагова крви. Наставио је са чишћењем и када је завршио они су већ отишли. Остао је ту ноћ у спаваоници у једној учioniци, а сутрадан око 8 сати ујутру дошао је у команду Крста Панић, са њим и Душко Божић. Однео им је кафу и Крста га је послао да зове Драга Чаркића, каже му да седне у трактор и иде у Мушиће, село удаљено око 6 километара од Прелова према Вишеграду. Мисли да му је Уча пре тога рекао да су цивили побијени у Мушићима. Претпоставља да је то он чуо преко система веза као што је чуо да су отети цивили из воза у Штрпцима и то му је рекао. Крста је рекао да Драги не говори због чега је потребан трактор. Отишао је код Драга Чаркића и рекао му да га зове Крста Папић да трактором оде у Мушиће, а Крста и Душко су „Ладом Нивом“ кренули испред Драга и отишли су сви заједно према Мушићима. Не сећа се да ли је још неко пошао за њима. Убрзо након што су они отишли, аутомобилом је дошао Милан Лукић, са њим су били Митар Четник и Гојко Лукић, Милан и он су поново отишли да обиђу салу и ходнике. На десном зиду фискултурне сале видео је крв коју није могао да спере и Милан се много наљутио. Милан је у ходнику пронашао дугме, окренуо се према сведоку, ударио му је шамар и питао зашто то није покупио. Бранио се да је урадио све што је могао. Милан је отишао и није се враћао тога дана. Тог јутра била је ту и Станица, а претходног дана је њу неко послао кући, још док се камион са цивилима спуштао ка школи. Мисли да је било око 14 часова када се Драго вратио у Прелово, а некако истовремено и Душко Божић и док су ручали Станица их је питала шта је било, а Душко је рекао да је будала довукла цивиле у Прелово и у Мушићима их побио, да је Драго Чаркић повраћао када је видео лешеве и рекао је да су тела бачена у Дрину. Додаје и да је Моша прао претходно вече камион и тражио канту да спере крв, али није рекао шта је било са цивилима. Када су се вратили из Мушића на улазу у школу чуо је коментаре Јове Липовца, Митра Челика, Мије Митрашиновића, Драгана и Оливера Крсмановића, као и Гојка Лукића који су се љутили на Милана што је за себе задржао већи део новца и злата који су узели од цивила. Милан је за то време био на спрату у соби команде код Уче. Познаје Милана Лукића, заједно су ишли у основну школу, једно време није био у Прелову, а вратио се

човек који је рекао да иде сину у посету у војсци, и који је имао пакет. Било је око 20 цивила, а војника око 30. Од тих 30-оро Миланових војника видео је то вече Милана Лукића, Средоја Лукића, Гојка Лукића, Петка Инђића, Бобана Инђића, Јову Липовца, Драгану, Љубишу, Душка, Обрада Полугу, Новака Полугу, Оливера Крсмановића, Драгана Лакића, Разоноду, Ника Вујчића, Зорана Новаковића, Мију Митрашиновића, Зорана Митрашиновића, Горана Божића, Момира Николића, Нешу тај што је био у Црној Гори због отмице у Штрпцима, Мићо звани „Пијано“, Радојицу Ристића, Доду Ристића, Митра Четника, и друге којима не може да се сети имена. Драгана је била жута, везивала је реп позади, млада, знао је и пре овог дана јер је долазила у школу у Прелово. Разонода је радио у милицији пре рата, а Душко и Љубиша су од првог дана били са Миланом, они су добровољци из Обреновца, родом из Ђуревића. Мићо звани Пијано радио је на централи као бравар и он је добровољац, од почетка рата, оженио се и зна да му се таст зове Радован. Потпуно је сигуран да су сви које је набројао тога дана били у школи. Видео је када је Милан Лукић ударао цивиле који су излазили из камиона, на улазним вратима у школу, ударао их кундаком углавном по леђима, псовао им „усташку мајку“. Гојко Лукић је кундаком ударао цивиле да би брже ушли у ходник и у салу, и нешто је викао. Средоје Лукић је псовао, ударао их кундаком у ходнику, а Петко Инђић је био мало даље од улаза, видео како је гурнуо једног цивила. Једног човека приликом изласка из камиона Бобан Инђић је ухватио за врат и гурнуо га у ходник. Није видео шта ради Оливер Крсмановић јер је био унутар ходника, Нико Вујчић није никога тукао. Видео је када је Јово Липовац шутирао људе, а једног цивила је ударио кундаком. Драгана је кундаком ударала оне који су излазили из камиона. Душко и Љубиша су били унутар ходника у шпалору, па није видео да ли су некога тукли. Сви цивили су одведени у физкултурну салу основне школе у Прелову, до које се долази тако што се из главног ходника иде лево у ужи ходник који води до сале. Возач Момир Моша Николић је остао у камиону, а Горан Божић је по наређењу остао испред улаза у школу. Сви остали су са цивилима отишли у физкултурну салу. Након што су цивили утерани у салу одатле су се чули јауци и кукање. Хтео је да оде до кихуиће, до које се долазило главним ходником на врата десно у близини чесме у ходнику, али му Горан Божић није дозволио. Зато је био напољу поред школе. Није видео када су у школу дошли Крста Папић и Душко Божић, али док је био напољу испред улаза у школу изнад кога је соба команде чуо је Крсту Папића како виче на Драгана Симића Учу што је морао да их овде доведе. Након тога је чуо гласове Милана Лукића, Бобана Инђића, Митра Четника, Петка Инђића и Обрада Полуге, сви су се попели у собу команде на првом спрату, свађали се са Крстом Папићем. Чуо је када је Крста негодовао што су цивили доведени, а Милан му је одговорио шта га брига, викали су и свађали се десетак минута. Сведок наводи да је био уплашен, толико наоружаних људи који туку цивиле, толико људи који плаче, па се померио мало иза школе, и није видео ни када су отишли Божић и Папић. Мисли да је ове цивиле Милан Лукић довео у школу око 17,30 часова, још се видело и био је сумрак. Око 19 часова из сале, кроз ходник према улазу - излазу из школе је видео да иду Петко Инђић, Дода Ристић, Бобан Инђић, Обрад Полуга, Нико Вујчић, Разонода, Оливер Крсмановић, Радојица Ристић и остали и да су опет направили шпалор са леве и десне стране у ходнику између врата и улаза у камион који је задњом страницом био окренут према улазу у школу и пришао тако близу да је скоро додиривао шток. За њима су ишли цивили само у гаћама, боси, видео је да је један имао атлетску мајицу, поткошуљу, сви су били крвави највише по лицу око носа, уста и по глави. По телу им се сливала крв, јаукали су, било му је тешко то да гледа. Војници су их ударали и тако пожуривали да уђу у камион. Није сигуран да ли су били везани. Тројица или четворица војника су се попели на задњу страну камиона и вукли цивиле у камион да би могли да се попну.

када је почео рат у Босни. Не сећа се да је неко од људи из екипе Милана Лукића био на штакама. Тог дана када су цивили одведени у кухињи су били Станица Марковић и он, пре подне и Васо Војновић, који је око 12 сати отишао кући.

Одговарао је на питања и рекао да је Драгана носила комбинезон, то је она коју сада види и која га испитује. Милан Лукић је био опасан, нико није смео да му се супротстави. Драгану је видео на почетку рата када је са осталима довео Рики који је био командир у војсци. Они су били на Рујиштима. Били су смештени у кући поред пута код Липовца где је Микан Илић био главни.

На главним претресима дана 08.07.2020. године и 19.10.2020. године навео је да се сећа догађаја који се десио у Основној школи „Желимир Ђурић Жеља“, јер је тада био у кухињи већ четири године. Звали су их „Отрови“ јер су набављали, вукли храну, долазили су у пола један и око пет сати навече. Фебруара месеца док су прали судове, дошао је Радомир Шушњар и рекао је куварици Станици Марковић да иде кући, јер Милан Лукић довлачи цивиле у школу. Она је желела да помогне око прања судова, али је Радомир рекао да одмах оде да не гледа шта ће се десити. Станица је пошла, али застала и запалила цигарету, а и њега је нешто га је вукло да иде да види шта се дешава и зашто је неки камион слетео на Ајдровац код чесме. Мислио је да је у том камиону муниција. Пришао је и видео у камиону војску, видео је Милана Лукића и са друге стране иза камиона Гојка Лукића, Јову Липовца, Љубишу и Душка, Драгану Ђекић, Петка Инђића, Бобана Инђића, видео је и све остале што су били са њима. Тада му је Милан наредио да иде да позове Косту Илића да дође са трактором да извуку камион. Отишао је код Косте и рекао му зашто га Милан зове. Видео је кроз прозор да су у кући код Косте седели Крста и Костин зет, Душко и да су пили кафу. Крста је иначе био команднат Жупљанске чете и када је чуо ово, ухватио се за главу, питао шта је било и коментарисао као да је мало то што су радили у Сјеверину. Док се враћао од Костине куће, он је већ отишао трактором и извукао камион, Милан му је бацио гориво, Коста је узео и отишао. Камион је отишао наниже. Сведок наводи да је ишао полако, стао у ћошак са десне стране, нису му дали да уђе у кухињу, да пере судове. Поставили су стражу, Горан Божић је био на улазу и није дао никоме да уђе, видео је да су подигли цираду и да је страница већ отворена, Милан је држао у вис пушку, а Бобан Инђић и Јово Липовац су стајали са леве стране, распоредили су се и наређивали цивилима да силазе са камиона. Мислио је да је муниција у питању, али када је видео да су ту цивили, знао је „колико је сати“. Цивилима је речено да сиђу и понесу торбе. Сећа се једног високог човека, имао је белу кошуљу и кравату, чуо је када је питао где ће их, и да неки вичу у размену. Цивили су ушли у салу. Не зна шта су у сали радили са њима, да ли су их тукли. Видео је када су Милан, Митар Четник и Обрад Полуга отишли на спрат код Крсте Папића, не може да се сети да ли је још неко отишао, јер је прошло 27 година. Чуо је пред улазом да су се нешто расправљали са Крстом. Чуо је Крсту како виче и пита што их је довлачио овде, на шта га је Милан опсовао. Онда су сви сишли у салу, њих петорица. Чуо је да су цивиле у сали тукли јер се чуло кукање, вриштање, неке летве које су служиле за вежбање биле су раније поломљене у тој сали. У сали су били Нико Вујчић, Миодраг Митрашиновић, Зоран Митрашиновић, Лиле Крسمановић, Нешо, Мићо, кога су прозвали „пјано Мићо“, сви су имали неки надимак и нису имали права именована, Бобан Инђић, Горан Божић, његов брат Гордан, Обрад Полуга, Новак Полуга, Средоје Лукић, Разонода, Неша који је осуђен у Црној Гори, Петко Инђић, мисли да је их је било двадесет, није сигуран. Били су ту и Велер, Бобан, Драгана Ђекић, пуковник Зоран, Цане Липовац, браћа Стеван Виларет и Милан Виларет. Божић га није пуштао, па је остао испред и слушао кукњаву и плач. Шетао је

тротоаром и чуо да их туку „као волове“. Изашао је Петко Инђић из сале, и још тројица или петорица, учионице су биле отворене. Међу цивилима није познавао никога, један је био тамнопут као ром, бил су сви крвави, модри, очи кржаве, није могао нико да се види. Један од тих људи, високи што се највише бунео, њему су крст направили на леђима. Видео је када су их натерали у камион и отишли су камионом, не зна у ком правцу. Цивили су били и голи, без одеће, само веш, ни чарапе, све су скинули. Било је зимско доба фебруар, сви су отишли у камион и камион је већ кренуо, као и један ауто. Милан му је рекао да оно у сали попали и дао му нафту или бензин и шибицу па отишао другим аутом. Извлачио је једно три или четири туре одеће, палио и када је дошао по четврту туру, за неке папире и документа који су остали, већ су се вратили ови камионом. Када је ушао за те папире, један је рекао да сачека, јер су имали злато или новац, па је сачекао да поделе. Када су изашли Петко Инђић и још неки са њим, чуо је како шапућу колико је пара остало, да им је Милан мало пара поделио и да је требало да им да више пара. Део војника је отишао горе на пут, а један део је отишао на спрат да кажу Крсти где су ти људи побијени. Чуо је да се расправљају са Крстом. Чуо је када је Милан наредио Крсти да иде сутрадан са војском да покупи оно доле и да ради шта зна са њима, а Крста је викао, питао где су бачени, побијени. Милан му је рекао да су побијени у Расминој кући, у једној гаражи, да ће их ту наћи. Онда су отишли. После тога је било расправе око Дамљана Митрашиновића, јер је Крста Папић звао главног командата у Вишеграду и питао је ко је наредио да Милан узме камион, командант му је одговорио да он није наредио, па је Крста је ушао у камион, упалио и отишао, не зна где, узео је војску, и не зна куда су отишли. Два, три дана је било расправе са Дамљаном и другима. Други дан је дошла Станица да спремају ручак и причала му је шта је чула на телевизији, да је видела да ти људи из Штрбаца нису отишли у Прелово већ у непознатом правцу. Међутим, када је однео кафу и чај Крсти и Учи у канцеларију где су била средства везе, Крста му је рекао на ходнику да зове Драгу Чарку да иде на Мушиће, што је Драго и послушао, упалио трактор, бадио ланце и кренуо је доле. У међувремену пред школом је видео Илију Папића и Илију и Божидара Видаковића, да седе у „Ниву“ и иду доле у Коталиће на то „чишћење“. Отишли су Крста, његов возач Душко, ова тројица и Драго. Негде око осам сати дошао је Милан Лукић, разбацао се, „не зна од беса шта ће више“, питао га је да ли је дошао Крста, одговорио му је да јесте и да је негде отишао. И Уча је Милану рекао да је Крста давно отишао. Тада је Милан пришао сведоку загрлио га и рекао да хоће да види шта је радио ноћас. У уском ходнику остала је једна чарапа и у широком ходнику дугме, које је Милан пронашао, ћутао је док није дошао на широк ходник и сведоку онда ударио шамар, тако јак да га је болело два дана. Поново је чистио и рибао, очистио је летве, зид али су они већ упили крв, Ишли су заједно и до смећа, јер је Милан хтео да види шта је урадио, вилом је подигао оно што је горело, букнула је ватра, па је сведоку рекао да и он тако све запали до мрака. Сведок наводи да је и он тако палио све и очистио. У међувремену вратили су се Крсто и Драго, који је ишао за њим, свратили су у команду у школи у Прелову и Душко и Крста су отишли на спрат код Уче. Негде око пола један или један, када је био ручак, дошли су да ручају, а дошао је и Душко и Драган Симић. Стигао је тада и Милан коме је рекао да је очистио колико је могао. Милан му је показао где је склопка да може да упали светло и рекао да поново све добро очисти. Наводи да је те прве вечери био уплашен јер су сви били наоружани, могли су да га убију за нешто погрешно изречено. Док је био ручак вратио се Драго Папић, Драго Чарка и Коста Илић, Крста Папић, Душко Божић, Божидар Видаковић и Илија Папић, па су Душко и Учо су сишли, а Душко се смејао и Станици на питање шта је било рекао „па, Драго, каже, повраћао, каже, хтео Крста да га туче доле што је повраћао, када види оне лешеве“. Када су завршили ручак разишли су се, он је остао,

све је средно, и више није видео Милана. Милан и ови на спрату су рекли да су цивили побјени, а пре тога су били претучени, толико су били кржави да се некимма ни очи нису виделе.

Понављао је одговарајући на питања да је био прво курир, а 1993. године у кухињи која се налазила у основној школи у Прелову. „Отрови“ су припадали Жупљанској чети и то су били Радомир Шушњар и Обрен Војновић, њихов посао је био да вуку храну „Тамићем“ на линију и од три obroка ручак је био кувани оброк. У школи су осим кухиње била и средства везе на спрату у канцеларији која је некада припадала директору школе Меди Зубану. Прозор те просторије је гледао више према десној страни, а с леве стране Рујишта, на пут којим се долази до школе, који је био асфалтни, њиме су ишли аутобуси, пут је раван, али када се силази до школе мало је брдашце, није велики пад. Ајдеровац је чесма, налази се са десне стране када се иде из Вишеграда према школи. Милана Лукића познаје из школе, заједно су ишли иако је Милан мало млађи од њега, родитељи му се зову Миле и Ката. Милан и Гојко су рођена браћа. Милан је ту завршио основну школу, чуо је да је после тога отишао негде преко границе. Милан је убио директора школе Меду и учитеља Шефкета у Косову Пољу у једној српској кући. Сведок је са Миланом ишао у четврти разред у Клашнику. Познаје Јову Липовца и његову породицу, он је са Рујишта а отац му је радио у шумарству.

Познаје Душка и Љубишу Васиљевића, они су из Ђуревића. Драгану је упознао када је дошла са Рикијем из Ужица, била је са њим 10-15 дана, када га је напустила и он је отишао. То је било за време рата. Драгана, је била мала, мршава као глиста и сада је не би могао препознати. У вези у школи радио је Драган Симић звани Учо и њега је мењао Душко Божић, који је био возач командира Крсте Папића. Крста Папић је био командант те Жупљанске чете, имао је заменика Микана Илића. Имали су право на одсуство по седам дана, па је тада Божић мењао везисту. „Отрови“ су око дванаест, пола један, возили ручак, а судове су враћали око пет сати, а тако је било и дана када се ово догодило. Тога дана није успео још увек да унесе све судове када су ови с камионом дошли. Радомир Шушњар који је возио храну је својој снаји Станици рекао да иде кући. Камион мањи који се заглавио је отишао, и мимоишао са овим камионом где су били цивили. Милан је њега послао за Косту да извуче камион јер ту није било никог другог. То је било зимско време мрак већ у четири сата. Када је дошао код Косте видео је кроз прозор Папића и Божића и њихов ауто напољу, горело је светло и споља и унутра. Ка школи је ишао навише главним путем и спуштао се доле према Ајдеровцу и Коста је стигао пре њега до камиона и трактором је камион извукао на пут, узбрдо, према Вишеграду, тако што је задњи део закачио на трактор. Није успео из прве да га извуче, почео је шлафовати, па су четворица или петорица стали на трактор да би извукли камион, да би били тежи. Видео је када је Милан бацио неку канту Кости не зна да ли је у њој била нафта или гориво, па је Коста отишао. Камион је онда отишао наниже према школи и дошао до врата задњом страном. Двоја кола су стајала напред, испред кабине камиона и нису прилазили ближе. Не сећа се које су боје били ти аутомобили. Са Миланом је тада видео Бобана Инђића, Милана Лукића, Гојка Лукића, Јову Липовца, који је стајао са леве стране, његови из чете су звали „мали човек“, Нику Вујчића, Разоноду, Обрада Полугу, Новака Полугу, Митра Четника, Нешу што је био у Црној Гори, Мићо, Пијано, Вларет Милована и Вларет Стева, Вилера Крсмановић, Драгана Лакића, пуковника Зорана, Цанета Липовца, Петка Инђића, Горана Божића, Гордана Овна, браћу Додара Ристића и Радојицу Ристића, Драгану Ђекић, Средоја Лукића, Душка и Љубишу. Сви су они били испред школе. Сведок наводи да је он

стајао са десне задње стране камиона до возача, гледано према школи, поред врата. Јово Липовац, је стајао преко пута њега, шутао је ногама и гађао кундаком цивиле. Наредба је била да се направи шпалир, да цивили иду брже и да се затворе врата. Гојка Лукића је видео у школи, шутирао је некога ногама, гађао кундаком. Душко и Љубиша, су стајали негде у средини и није могао да види да ли су они нешто радили, јер није било светла у ходнику. Драгана Ђекић је галамила и псовала усташку мајку, скичала је не зна да изрази то како је говорила. Видео је да је ударала цивиле кундаком, није видео у који део тела их је ударала. Мићу Пјана је упознао прво вече, чуо је од Митра Четника ко је он. После рата видео се са њим попили би пиће. Мићо је после рата живео у Вишеграду, оженио се ћерком Радована Шушњара, био је бравар, радио је на Централни. Душко и Крста су вероватно дошли пречицом, од Косте Илића има травњак од штала, па су вероватно сишли доле тим путем. Дошли су касније, чуо је кроз прозор да Крста говори, као и Душко, док је стајао испред, кроз прозор који је стално био отворен јер Драган Симић Учо није дозвољавао никоме да пуши у канцеларији. Била је ту велика пећ за грејање. Мића Пјано за време док су цивили излазили био је за његовим леђима, видео га је, јер се окренуо горе према насељу, према путу горе. Пушио је, и када је испушио цигару, када су ови ушли горе до пола он је отишао за њима. На спрат, где су се чули гласови Крсте и Божића одлазили су Бобан Инђић, Обрад Полућа, Лукић Милан, видео је када су пролазили одозго из сале и када су пролазили степеништем и ишли горе. Највише се чуло да је причао Крста Папић са Миланом. Чуо је када му је рекао „Што си их довео овде у Прелово, што ниси негде на друго место побио те које си хтео“, а Милан га је опсовао. После су се вратили поново у салу. Из сале су се чуло јауци. Цивили су око сат времена били у сали или мало дуже. Када су излазили голи и боси ћутали су, само су оборили главе. Видео је да имају повреде по леђима, неки по лицу, били су кржави нису могли да се препознају. На камиону су била два војника који су прихватили цивили, давали су им руке да се попну, то је наредио Милан. Цивили су поседали на под камиона. Један је тражио ћебе да се покрије, али су му рекли да му ћебе више не треба и избацили ћебе испред камиона. Последњи су остали ту Милан, Вилер Крсмановић и Бобан Инђић и наредили му да чисти. Сви су отишли ка Вишеграду, а ту се налазе Мушићи. Милан му је рекао да очисти салу и спали ствари. У сали није било светла па је радио под великом свећом, није знао где је склопка, то му је Милан после показао. После се Милан поново пењао и када га је Крста питао „Ће си их одвукао“, Милан му је одговорио „Ено их у Расимовој кући доле побијени, ујутру да их очистиш“. Даље је наводио да је Драгу Чаркића нашао у дворишту где је нешто радио и рекао му је да га зове Крста да иде на Мушиће, Драго га је питао зашто и како да иде и рекао му је да пали трактор и сишао је са њим. Тада су већ аутом из школе кренули „Нивом“ Душко, Крста, Драгољуб Папић, Илија Папић и покојни Божидар Видаковић. Драго је повраћао када је видео лешеве. Тела су трактором вучена на Дрину, Драго се љутио што су људи кржави и исечени. Драго са њим после двадесет дана није говорио јер му није рекао зашто га зове. Тела су бачена у Дрину вукли су их тракторима, трпали су их на трактор, закачили ноге, вукли у Дрину, на стене. Дрина није могла да одвуче и Крста је викао: „Шта је ово, што нисте одвукли дубље на једну стену, на једну плочу“. Недељу дана се о томе после причало. Сва тела нису могла да оду, то је чуо трећег дана. Тада је Миле Локсимовић који је био командир неких десет, петнаест, двадесет војника и они су чували Дрину, они су били припадници Жупљанске чете. Чуо је када је Милоје звао Драгана Симића, само је рекао да има неких цивила који леже, за жиле запели, за бор, за јошике, врбе и то. Сведок је тада био код Уче и пио кафу. Уча је рекао да ће звати Крсту, а Петко Ристић и Љубиша, су избегавали, али су на крају Драган Симић и Крста договорили и кренули чамцима и са моткама из Ђурђевића да погурају тела до

места где је Дрина дубока. Онда је Петко Ристић звао Крсту и Драгана Симића и рекао им је да је све завршено, да су добили гориво од Крсте Папића. Нико више ништа није о томе причао. Док је те четири године био у кухињи имао је униформу, био је и стражар на улазу, по потреби“. Са Миланом је ишао у први разред, али је сведок понављао. Школу није завршио. Мајка му је умрла, отац га је исписао јер је био нешто болсетан сведок. Служио је војску. Задатак у кухињи је био да ујутру пали шпорет, да помогне куварици, кувару да скину лонце са шпорета и да спреме храну на линију на Рујишта, он није кувао, већ је прао војне казане, радио је све послове, рибао чистио, гулио кромпир и није нигде ишао из те школе. Ту је био четири године, у школи, спавао у чизмама. Нешу је упознао у пролазу, чуо је од Митра Четника да је осуђен у Црној Гори и слушао је на телевизији. Не може да га опише нити би га сада препознао. У то време је Неша био мало млађи од њега, мрко је гледао, имао мало косе, дошао је као добровољац. Право Нешино име сазнао је од Митра Четника, пет, шест дана касније. Митар му је рекао да су војници добровољци, они раније нису долазили у школу. Пре овог догађаја војници нису долазили у школу. Тада су били у шареним униформама и комбинезонима као кафа. Милан Лукић је имао шубару и Бобан Инђић и Митар Четник. Не зна да ли су се намазали по лицу. Сваког је видео добро те вечери. Гојко је имао комбинезон комплет и официрске чизме или већ чизме које су носили. Нешо је имао чизме мало мање од колена, као и Мића, не зна одакле су набављали чизме. Код Миће није видео нож. Станица му је прва рекла ко су ти цивили, и да су отети из воза, а да су убијени чуо је од Крсте. Следећег јутра када га је послало за Чаркића, чуо је и да се Милан и Крста се расправљају, „ђе си их побио, ено их на Мушићима“. „Отрови“ су били 10-15 минута ту и Шушњар је рекао да му је пукла гума и задржао се заправо да види шта се дешава.

Наводио је и да је било зимско доба, почео је снег падати јако. Гојка Лукића је видео око средине, близу брата. Ходник је дуг 10 или 20 метара, а пре рата у школи су се правиле игранке и држале приредбе. Гојко је био два корака од Јове и ту је била гужва, то је два корака од улаза, а не на средини ходника. Сведок наводи да је био стално поред камиона. Отац и мајка Гојка Лукића били су тамне пути. Те вечери су се вратили Бобан Инђић, Милан Лукић, Обрад Полуга и Митар Четник, а остали нису, били су на путу. Сведок је сам инсистирао да понови како су то вече скупљали и делили паре и злато, а сутрадан су у осам сати ујутру дошли Милан Лукић и Гојко Лукић. Давао је изјаву у БиХ у суду и исто је говорио. Када се ово десило наводи да је имао тридесет и две године. Цивили су били у школи када је дошао Крста Папић. Школа је имала велика улазна врата. Ни он раније није ишао у салу, у сали није било струје. Дан после овога су долазили „Отрови“, Крста Папић, Драган Симић и Душко Божић. Када га је Милан Лукић ударио било је то толико да му је остао траг прстију и образ се црвенео. Никада није причао да ће се осветити породици Лукић. Опт. Душка и пок. Љубишу Васиљевића познаје, они су из Ђурђевића. Када је отишао у војску 1982. године, они су отишли да живе у Обреновац 1983. или 1984. године. Није се дружио ни са ким из села где су живели и одакле су Душко и Љубиша Васиљевић, нити је ту пролазио на путу за посао. Некада је са друштвом одлазио у то село. Душко Васиљевић је био мало пунији када га је поседњи пут видео, а Душко је и виши од сведока. Душко је био ожењен. Зна да је кућа Васиљевића била у Ђуревићима, до Ристића.

Није знао да наброји пет шест другова из разреда. Неписмен је, сналази се са сатом. Био је ометен јер је рано остао без мајке, имао је три месеца када је умрла и маћеха га је одгајила и уписала га је у школу, јер њена кћер није смела сама да иде у школу кроз шуму, али га је директор исписао. Био је болестан, али је служио војску,

цео војни рок у Мостару, касарна Тита Маршала. Зна да је рат у Босни почео маја месеца али не зна годину ни када је дошао Ужички корпус. Оптужене је видео чим је дошао Ужички корпус, они су „вијали“ по фирмама. Виђао је по граду Милана Лукића, Гојка Лукића, Јову Липовца, Митра Четника, Нику Вујчића, Разоноду, Средоја Лукића, „ходали су по Прелову“. Он је живео пар година пре доласка Ужичког корпуса у Капетановићима и радио је у фирми намештаја „Варта“ у месту Душће. До посла је ишао пешке 20 километра од куће до посла или је аутобусом долазио до града, до цамије и одлазио је у фирму. У фирми је радио док корпус није отишао за Ужице, пролазио је кроз Вишеград. Радио је као помоћни мајстор, а у школу је отишао тек када је отишао Ужички корпус. Онда су се „обукли“ мештани, мислећи на придруживање војсци. Као помоћник у кухињи је провео рат и за то време је можда три пута ишао у преко Дрине у Вишеград у набавку хлеба, са њим су камионом ишли Радомир Шушњар и Обрад Војновић. Набављали би шта треба, хлеб, месо, у Сасама су набављали поврће и враћали су се назад у школу. Помагао је куварици и водио рачуна о школи, а после је ишао на линију, на Рујишта, где је делио храну у Курталиће. То је било након годину дана. Сува храна је почела одмах, након 15,20 дана да се носи на линије. Он је носио месец, два дана, па му је Крста наредио да више не иде, и од тада је у кухињи. Од тада је само помоћни кувар, скидао је шерпе, палио шпорет и сличне ствари које се раде у кухињи. До те вечери није видео оптужене, а тада јесте каже „не могу да грешим душу своју“. У школу код Крсте су сви долазили ту су и спавали док их Крста није „помакао“. Сви Миланови су прво спавали у школи, а после прешли на Вилину влас. Миланови који су били у школи су Јово, Гојко, Љубиша, Душко, Разонода, Мико Лучић, Јово, Мијо Митрашиновић, цела Миланова група је долазила у школу и спавала, све док их Крста и Дамљан Митрашиновић нису отерали. Они су ту били када је отишао ужички корпус, све укупно можда два три месеца. Главни и претпостављени су били Милан Лукић и Бобан Инђић. У то време преко дана није виђао никога. Виђао је ту и женске, једном га је Драгиша Линда водио доле да види шта доле има „женскиња“, отворио је само врата и изашао. Тада су их Крста и Дамњан одатле отерали и отишли су на Вилину влас да спавају. Љубиша је носио капу, никада му се лице није видело. Остали су били намазани и Миодраг Митрашиновић је био намазан, Зоран Митрашиновић је био ћелав, имао је мало косе, али је носио браду и Митар Четник је имао браду, али се никада није купао и када му приђеш на километар се осећао. У ходнику је било струје, а чесма је у ходнику и ту је мала сијалица, а у остатку ходника није било струје, јер Крста није дао да се открива команда. Ни у другим просторијама није било струје. Ни те ноћи се нису палила светла када су дошли цивили. Сала је велика ту се играла кошарка, то је била основна школа, ишло је ту хиљаду љака. Унутра су били и војници и цивили, а он је био напољу све време. Мањерке су се прале код чесме, нема ни десет корака одатле према бини где су се давале приредбе, од главне улице, право се улази у ходник и има једна бина горе и са леве стране је сала. Од главног улаза школе постоје две чесме једна у којој су се прали судови, јер је кухиња била близу чесме, и то је далеко од главног улаза јер је ходник велики. То је право у односу на главни улаз, не зна колико метара. Иза те чесме је престајао ходник и са леве стране се ишло даље у салу. Они који су били са Миланом су имали списак и убијали људе по фирмама, његов пословођа би позвао два радника по имену и презимену на капију и тако су били добровољци. Милан је био на Вилиној власи, тамо су имали акције и само је ово вече био у школи. У школи су били матраци и кревети у учионицама, и он је био у једној учионици. Оптуженог Јована Липовца познаје одавно још пре рата, и његову породицу они воде порекло са Рујишта. Зна да он има једну сестру у Прелову, а једну у Блацима, познаје и његовог брата који ради у комуналном и зове се Цане. И Цане је мали и видео га је негде око средине ходника, и

ово је тврдио чак и када му је бранилац Дозет рекао да Цане није био у Босни. Чуо је да Липовца зову Јово, а зна да се зове Јован. Камион је био уз школу уз сама врата, сведок са десне стране. Видео је да су се војници распоредили у ходнику, а оптужени Јован је био преко, са десне стране камиона, унутра у ходнику. Било је двоје врата, једна са десне стране и друга са леве стране су се отварала, а шток је био два метра. Јово Липовац је тукао ногама цивиле и кундаком да што пре изађу из камиона. Поред њега за леђима био је Мића Пјано и пушио. Не зна какву је пушку имао Липовац није смео да гледа. Био је ближе згради од Божића када су почели избацивати цивиле. Ауто „Нива“ је видео код куће Косте Илића. Рики је из Ужица и довео је десет добовољаца у Прелово, не зна да ли је његово име Даворин Суботић, јер му је о Рикију причао Митар четник. Рики је био командир, нека специјална јединица, а Драгана је била са њим на Рујишту од првог дана, војску је доводила с Рујишта у Прелово, 15 километара до Прелова, терала их да трче под ратном опремом до споменика, а она је улазила у управу само да попије чај, а Рики је горе чекао на споменику, па је та војска морала стићи за два до три сата до ручка, трчали су, а све су били стари људи. То је била Жупљанска чета. Драгана је те вечери у школи када су били цивили била једина женска особа, била је у ходнику, галамила, била је код пете учионице од улаза, тукла је и она кундаком. Имала је аутоматску пушку као и остали. Драгану је виђао са Миланом Лукићем, када су долазили на Рујишта, када је Миланова група обилазила линију. Кад је Милан отерао дошла је у управу и три дана је спавала у једној учионици. То је било после овог догађаја. Највише су тукли тог високог у белој кошуљи који се бунио, тукли су и тог тамније пути. Тог у белој кошуљи тукао је ко год стигне. Он је викао где их воде, али тукли су и остале. Тог високог су извели Јово и Бообан, а тукли су га Бобан Инђић, Милан Лукић, Јово Липовац ко је стигао, па и Драгана, видео је. Цивили су ишли у групама, улазили у мрачну салу Драгану је чуо да скичи скаче и удара и да људе да кукају због ње. На камиону су била два војника, они су задњи сишли и бацили су ћебе. И ушли даље с њим, и после их није видео. Видо је да су овоме у белом исцепали кошуљу. Бобан му је исцепао.

Сви оптужени су рекли да није тачно оно што је сведок говорио, а сведок да су сви били у школи. Било је осам учионица у школи. Камион је ударио горе у шток прошао испод надстрешнице. Јова их је ударао кад су силазили пролазили су кроз шпалир, а војници за њима. У Ђурђевоу постоји још један Душко Васиљевић и бранилац је тврдио да сведок њега описује. Тај је дебљи од окирвљеног Сведок Митрашин Глишић након давања исказа је навео да хоће да направи приговор и жалбу за ове људе што сад причају да нису били у Прелову.

Бранилац опт. Гојка Лукића, адв. Жељко Санковић је након исказа сведока Митрашина Глишића ставио примедбу на изјаву сведока коју је дао на главном претресу, имајућу у виду чињеницу да је различито причао у истрази у Тужилаштву у Србији и у Босни и Херцеговини. Такође и у погледу чињенице ко је дошао тог јутра након критичног догађаја, сведок је различито причао у Тужилаштву Републике Србије дана 16.01.2015. године па на главном претресу, као и у исказу од 03.02.2017. године. Примедба би била у томе да овај сведок данас у погледу само једне чињенице, а то је да су наводно неки од војника спавали у тој школи, дао три различите изјаве. Прву изјаву кроз питања, другу изјаву је дао кад га је питао адвокат Дозет, рекао је да остаје код изјаве коју је дао у Босни и Херцеговини да нико од војника пре те вечери није био у школи, а на питање тужиоца је дао трећу изјаву.

Сведок Митрашин Глишић у исказу на главном претресу дана 12.12.2022. године наводи да је био у кухињи кад је видео камион да иде из правца града и када је „слетео“ у чесму на Ајдаровац, то је било негде око пет, пола шест. Чуо је када је Милан викао да зове Косту да се извуче камион. Нашао је команданта Крсту Папића и његовог возача Душка Божића, рекао им је да их Милан зове да извуку камион, чуо је када је питао да ли је некога довукао. Још два возила су дошла кад и камион. Видео је и када Коста Илић трактором извукао камион. Није видео цивиле у камиону док нису дошли доле код школе. Стајао је наспрам настрешице напољу са десне стране, када је камион дошао до њега, задњом страном, а кабина му је била окренута према насељу. Возило које је било поред камиона је имало упаљене фарове. Између задњег краја камиона и улаза у школу је било само толико простора да је могао човек да прође. Поред њега је стајао Мићо, пушио је цигару, и отишао је када је попушио. Видео је када су сишли цивили с камиона, чуо је Милана и Бобана када су им викали да иду мало брже и да понесу ствари. Ишао је само до ћошка камиона, јер му Божић није дозвољавао да иде даље. Чуо је цивиле како кукају и плачу. Када су цивили изашли из сале, били су у доњем вешу, неки од њих су били боси и ушли су у камион. Неки су питали где их воде, неко је одговорио у размену. Када су отишли, Бобан је остао и дао му је гориво да све запали, па је чистио салу, по поду сале је било крви, било је локви крви и било је обуће и ствари и то је палио. Жао му је само што није оставио личне карте тих цивила. Било је светло у великом ходнику којим се иде у салу, а напољу није било светла. Познаје Гојка и Јову Липовца, Душка и Драгану Ђекић, знао је и Љубишу, он је умро. Познаје Липовца, виђали су се по игранкама, познаје му и оца, не може да се сети како се зове. Познаје и Гојковог оца, он се зове Миле, а Гојка зна од кад зна за себе. Познаје Драгану Ђекић, дошла је као добровољац са Милом, мисли да је било 1993. године. Не зна датум када је био догађај о коме сведочи. Те вечери је видео Драгану, стајала је код Јове Липовца, а Липовац је стајао са леве стране камиона и гурао је цивиле и гађао кундаком, док је Драгана била на половини ходника. Зна где је Драгана стајала, јер је улазио тамо по мало и гледао. Једино женско је била Драгана и она је исто тукла цивиле, није видео да их шутира. Она је више пута излазила да донесе воду. Познаје и Гојковог брата Милана, његовог рођака Средоја, Гојко је био стално са њима, био је добровољац, носио је униформу и оружје и спавао је где и Милан. Они су спавали на другом месту, не у школи. Те вечери је и Гојко тукао цивиле кундаком, а стајао је неколико корака од Јове. Цивиле су тукли и Обрад и Новак Полуга, није видео да их је тукао Мића Пјано. Био је ту и Бобан Инђић, стајао је са Миланом, били су удаљени два, три корака од врата. Небојша Ранисављевић је био присутан, али не зна где је стајао. Чуо је Гојка и остале док су галамили, препознао је Гојка по гласу када је пожуривао цивиле да уђу, мада Гојко и браћа имају сличан глас. Душко и Љубиша су били на половини ходника и тукли су цивиле. Познаје Љубишу и Душка Васиљевића, нису се разликовали по изгледу, један од њих двојице је имао дугу косу, отац им је радио у шумарству, живели су у Ђуревићима све док нису направили кућу у Обреновцу, не зна када су тамо отишли. Били су све време на ратишту. Не зна да ли је неко од њих двојице рањен. Није видео да је неко од њих двојице носио наочаре. Иначе Душко је био добровољац у Милановој војсци, свакодневно је био са Миланом. Када су доведени цивиле сведок је био у кухињи и прао је судове. Није знао да ће те људе одвући доле на Мушиће и када су отишли чистио је салу, јер му је тако Милан рекао. Када су се вратили из Мушића причали су команданту Крсти Папићу шта се десило. Били су у униформама које је војска носила и имали су кокарде на капама, међу њима Милан је носио таукву капу. Носио је Митар Четник капу, он је највише тукао цивиле и био је у ходнику. Иначе Митар је умро пре неких осам година. У то време је био добровољац, зна да се презивао Кнежевић. Сви војници су носили војничке чизме, а

Драгана је имала официрске чизме. Сви су тукли цивиле, било их је доста само што није све запамтио већ само оне које мало боље познаје. Није улазио у салу, али је успевао мало да приђе па је видео оно о чему сведочи. Изнад улазних врата школе се налази веза и ту је био главни Драган Симић звани Уча. Чуо је Крсту Папића када је звао Дамјана Митрашиновића, команданта Жупљанске чете, тој чети је и он припадао, Крста је био командант Жупљанског батаљона, а командир чете је био Микан Илић. Чуо је када је Крста питао што га је послао у Штрпце, мислећи на Милана и одговор да је сам узео камион. Овај разговор се водио преко средстава везе и могао је да га чује јер је стајао испод прозора, напољу, јер је прозор на тој просторији велики и све је отворено и зими и лети. У тој просторији су били Душко Божић и Драган Учо. Чуо је плач из сале, али није улазио у салу. Зна да су тукли цивиле, јер када су излазили били су крвави, голи, наредили су им да уђу у камион. Не зна колико је све трајало, а када су цивили отишли са њима су камионом отишли и Гојко Лукић, Драгана Ђекић и Јово Липовац. Остали су Бобан, Милан и Оливер Крсамновић, и Милан му је рекао да очисти салу и да све попали. Док је чистио користио је свећу. Поред гардеробе у сали је пронашао и личне карте и пасоше. Чуо је Јову Липовца и Драгану Ђекић када су разговарали око неког плена. После је чуо да су цивили одвучени на Мушиће и да су побијени доле у кући. Служио је војску 1982. године у Мостару у касарни „Маршал Тито“. Није пријављен у матичној књизи рођених када је рођен већ га је отац пријавио касније. Позвали су га да сведочи у овом поступку и једном или двапут је био са тужиоцем Мишом. Није у завади ни са једним од оптужених. Када је почео рат био је у Прелову, спавао је у школи, војска је улазила где је хтела. Распоредио га је Крста да ради у кухињи, дужио је оружје и то стару војничку пушку М-48, носио је униформу коју му је Крста дао и чизме. Била је у кухињи и Станица Марковић, њу је довео Крста да буде куварица, она није имала униформу, као ни Васа Војнић кувар, који је носио мантил. Познаје Цанета Липовца, он је Јовин брат, није га видео критичне вечери. Раније је изјавио да га је видео, али је то погрешно. Те вечери је било 50 до 80 Миланових људи и сви су се натрпали у војни камион и отишли. Било је светло у ходнику код чесме, код бине. Зна да су сви ушли у салу, јер никога није било у ходнику. О догађају му је причао Милан Четник. Видео је све када су изашли из камиона. Видео је Драгану у ходнику, када је тукла цивиле дрвеним кундаком. Имала је краћу косу, носила је везан реп, комбинезон, није имала капу. Виђао је и раније неколико пута је долазила у управу, не зна због чега, није се мешао у то. Иначе је њу Крста отерао из Прелова. Био је ту и Рики добровољац из Србије, и њега је Крста отерао. Драгана је била код Рикија у јединици, па је прешла код Милана. Обучавала је војску, не зна какву им је обуку држала. Није видео да је неко те вечери од војника био маскиран. Наредног јутра га је Милан тукао, јер је у сали остало једно дугме. Није рекао у Вишеграду да ће се светити Милановој породици због тога што га је Милан ишамарао. У то време Јово Липовац је имао надимак „мали човек“. Сећа се да су те вечери у школи били Новак Полуга, Обрад Полуга, Стева Виларет, Бобан Инђић, Милан Лукић, Гојко Лукић, Петко Инђић, Митар Кнежевић, Оливер Крсмановић, Нико Вујачић. Становници Прелова су знали шта се десило у школи и причало се о томе касније.

На предлог бранилаца свих оптужених, да би се проверили кредибилитет и веродостојност исказа сведока који су саслушани у овом поступку и пред судом БиХ, прибављени су списи и извршен увид у исказе који су сведоци Јовичић и Глишић дали пред Судом Босне и Херцеговине у предмету тог суда S1 1K 018711 15 Krl на рочиштима одржаним дана 23.12.2016. године, 16.01.2017. године, 03.02.2017. године, 17.02.2017. године, 06.03.2017. године и 27.03.2017. године. У том поступку Митрашин

Глишић имао је статус заштићеног сведока под именом ST-1 и у својим исказима сведоци су се изјашњавали о догађају у Штрпцима и отмици путника из воза, на скоро идентичан начин на који су се изјашњавали и пред овим судом. Суд је имао у виду и чињеницу да су се ови сведоци пред Судом Босне и Херцеговине изјашњавали о лицима која су оптужена у том предмету, али су у својим исказима спомињали и лица која су оптужена у овом кривичном поступку. Сведок Мићо Јовичић на рочишту одржаном дана 23.12.2016. године се изјашњавао о оптуженој Драгани Ђекић и то да је пореклом из Београда, да га је заједно са Нешом Ранисављевићем наговарала да крене са њима на ратиште у у Босну и Херцеговину, да је он на њен наговор и кренуо у Босну, да је њих двоје познавао од раније, јер су заједно ратовали у Славонији, да је заједно са Драганом и Нешом био позван на славу код Милана Лукића. Даље је у свом исказу пред Судом БиХ навео да је Душко или Дуле Васиљевић, није сигуран како му је име, био један од војника који је донео кабл, за који кабл је објашњавао да га је дао Милану Лукићу којим је он тукао цивиле, да је по граду сретао Милана Лукића са Гојком Лукићем, који му је брат. Када су камионом кренули у акцију био је присутан неки Липовац, у фискултурној сали осим војника који су били на станици били су још Драгана Ђекић и Гојко Лукић, али да њих двоје није видео на станици, познато му је да је Драгана Ђекић напустила интервентну чету и да се придружила јединици Милана Лукића. Сведок ST-1- Митрашин Глишић се изјашњавао о Крсти Папићу, за кога је навео да је био главни у Жупљанској чети и сваки дан је боравио у канцеларији на спрату у оквиру школе, а да је Крстин возач био Душко Божић. Навео је да познаје и Станицу Марковић да је она четири године радила са њим у кухињи, познавао је и добровољца Мићу Јовичића, виђао га је по школи и граду, као и Небојшу Ранисављевића, који је ишао са Миланом и сретали су се на ходнику. Познато му је да је Драгана Ђекић „ходала“ са Миланом, да је била једно време у школи, али да је Крста отерао, зна да је била добровољац, али му није познато одакле је родом. Такође у свом исказу је навео да је оптужене Гојка Лукића, Душка и Љубишу Васиљевића, Јову Липовца и Драгану Ђекић видео дана 27.02.1993. године да су стајали поред камиона на улазу у школу, којим су довезени цивили испред школе (транскрипт од 03.02.2017. године сведок се изјашњава о догађају од 27.02.1993. године), да су Крста Папић и Душко Божић били на спрату школе када су цивили одвезени, да је видео две камаре одела цивилних и торби, видео је пасоше и личне карте, да је то све попалио и да му је жао што то није оставио да докаже свим људима да су то урадили ти људи, и да је након тога чистио патос, јер је било крви по поду, да му Милан Лукић ударио шамар, јер није добро очистио салу, где су били цивили, да је чуо од Драге Чаркића, Душка Божића и Крсте Папића да су ишли у Мушиће, вукли цивиле у Дрину и да је Чаркић повраћао. Такође је навео да је од Душка Божића и Драгана Симића сазнао да је Милан Лукић одвукао доле цивиле на Мушићима, да је увече чуо да их је тамо и побио. Сведоци Митрашин Глишић и Душан Божић су се изјашњавали да је војни камион испред школе у Прелову био паркиран задњим делом на улазу у школу.

Сведок Небојша Васић у исказу на главном претресу дана 10.12.2019. године навео је да је запослен у МУП-у, као оперативни техничар. Године 2012. по налогу Дирекције односно министра унутрашњих послова формирана је радна група са називом „Радна група за тактичку примену сферном фотографијом МУП“, и са задатком да овај метод сликања простора стави у употребу, кроз све линије рада МУП, између осталог кроз форензику и друге. Савладали су технику и већ 2013. године је метод био спреман за оперативну употребу. Објашњава да код сферног фотографисања изгледа као да је направљено хиљаду фотографија сваког сегмента, које су повезане. Вероватноћа да се било шта овде интервенише практично не постоји. На основу ових

фотографија не може да се мери раздаљина, односно за то постоји изузетно скупа технологија које у МУП нема.

Године 2014. добио је налог преко Дирекције полиције, да присуствује увиђају као овлашћено службено лице и примени технологију ВР 360, тј. да фотографише простор. Увиђај се вршио по захтеву Тужилаштва за ратне злочине, у другој држави, а осим њега на увиђају су били полицајци из Службе за откривање ратних злочина, полицајци те друге државе, наши тужиоци, тужиоци из БиХ. Сачињене су класичне фотографије Основне школе у Прелову, има их осам у низу и спојене су у једну фотографију. Свака је снимана са једне позиције, из тачке посматрача који на том месту стоји и посматра, са висине од око 165цм, и тако спојене оне у оку посматрача дају слику простора од 360 степени. Потом је приказан пут према Вишеграду, а на другој страни пут према Прелову. Овакав приказ се зове презентација, јер су све те слике међусобно повезане и црвена тачкица на фотографији је у ствари линк да се дође до транзиције на следећу стајну тачку, где је направљена следећа сферна фотографија. Када се пређе на њу пролази се кроз цео тај простор, од ширег ка ужем, везано за школу у Прелову. На фотографијама је приказана блага низбрдица, то је фактичко стање. На фотографији је написано „извор воде са чесмом и бетонско корито са десне стране пута у смеру према школи“, то је он писао и информативног је карактера, да се зна та тачка, ради боље оријентације. Објашњава и да када се дође до улаза у школу и пење на спрат, наилази се на канцеларију са натписом директор, секретар. Са прозора те просторије види се простор непосредно испред школе из ког правца се и улази у школу. Има још просторија. Једну од њих је означио као помоћна просторија, везано за директор - секретар. Друге просторије није фотографисао, речено је да нема потребе јер у њима није било активности када се овај догађај одиграо. На средини ходника је бетонско корито, са две чесме и мрачно је, па да би било реално, слику није осветлио, иако је то могуће. Фотографисање су обавили пред крај лета, по дану, око 12.00, 13.00 часова, без вештачког светла и трајало је око два и по сата. Од улаза у школу па до фискултурне сале су три учионице и сама оптика сабија простор, тако да је у једном делу нешто збијеније, па на основу слика не могу да се дају прецизне мере раздаљине. До доласка у фискултурну салу постоји први дугачак ходник, скретање лево код чесме и скретање десно, без икаквих врата, па је лево улаз у салу, а излаз је у двориште. Не зна да ли ова фискултурна сала задовољава стандарде једног кошаркашког игралишта, можда за школу, али вероватно не за такмичење.

Школа се налази када се крене од Прелова с десне стране, а од Вишеграда с леве стране. Црвена кућа у Мушићима је са десне стране пута Прелово – Вишеград, када се иде ка Вишеграду. У тој кући био је други део увиђаја, и са стајних тачака које су му речене направио је фотографије. Позиције које су фотографисане су фактички између пута и куће и бочна страна куће. Задња страна куће, која се види на једној фотографији, је окренута ка Дрини и приказан је поглед са доње стране. Кућа није близу Дрине, иза куће је пут, а са друге стране доле је Дрина. Фотографисана је отприлике и нека средина између растојања куће и Дрине. Није прилазио реци Дрини ни фотографисао одређене локалитете уз саму реку.

Док је сведочио сведок Небојша Васић приказивао је на главном претресу документацију која се састоји од ВР презентације места догађаја „Прелево и Мушићи“ и садржи 31 фотографију у формату Флеш ВР 360, а фотографије се налазе на ЦД-у. На наведеним фотографијама је приказано: 01-раскрсница путева у месту Прелово. Скретање лево, смер према школи; 02- Пут Омерагићи-Вишеград; 03- Извор воде са

чесмом и бетонско корито са десне стране пута, у смеру према школи; 04- Пут који води од чесме према школи; 05- Пут према школи; 06- Улаз у школу; 07- Улаз у приземље школе, ходник; 08- Ходник у приземљу школе; 09- Ходник у приземљу школе. Десно степенице које воде до ходника на спрату школе; 10- Ходник у приземљу школе; 11- Ходник у приземљу. Десно бетонско корито за воду са две чесме. Лево улаз у ходник који води према фискултурној сали; 12- Ходник у приземљу према фискултурној сали; 13- Ходник у приземљу према фискултурној сали; 14- Ходник у приземљу. Улаз у фискултурну салу; 15- Ходник у приземљу. Туш кабине; 16- Фискултурна сала; 17- Фискултурна сала. Централна позиција; 18- Степенице од приземља до спрата; 19- Ходник на спрату, испред канцеларије са натписима „директор“ и „секретар“; 20- Фотографија просторије на спрату између степеница и канцеларије са натписима „директор и секретар“; 21- Просторија-канцеларија са натписима „директор и секретар“; 22- Помоћна просторија канцеларије са натписима „директор и секретар“; 23- Канцеларија са натписом „директор и секретар“. Прозор са погледом на простор испред улаза у школу; 24- Школско игралиште; 25- Стаза између школског и бочног улаза у фискултурну салу.

Презентација „Мушићи“ се састоји од међусобно повезаних 6 сферних фотографија и то: 26- Пут Вишеград-Прелово; 27- Кућа у месту Мушићи. Предња страна куће која гледа на пут Вишеград-Прелово; 28- Бочна страна куће; 29- Задња страна куће која гледа на реку Дрину; 30- Задња страна куће која гледа на реку Дрину; 31- Простор између куће и реке Дрине. На овај начин на претресу је изведен доказ преглед фотодокументације.

Писани докази:

Из записника о увиђају Државне агенције за истраге и заштиту Министарства безбедности БиХ бр. П-16-04/2-3-04-2-387/14 произилази да је дана 07.08.2014. године сачињен записник о увиђају у месту Прелово Општина Вишеград односно шири и ужи локалитет основне школе у Прелову, као и локалитету разрушене куће у месту Мушићи Општина Вишеград, који према прикупљеним доказима представљају лице места извршења појединих радњи кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, извршена је криминалистичко-техничка обрада лица места која је започета са локалног асфалтног пута који води из Вишеграда према месту Омерагић у месту Прелово, извршено је фотографисање лица места те основне школе. Након тога је урађена криминалистичко-техничка обрада лица места разрушене куће у Мушићима где се на зидинама куће виде остаци сиве фасаде и црвене фасадне цигле, кућа се састојала од приземља и једног спрата са бетонском плочом који их раздваја, према оперативним сазнањима кућа је власништво оца извесног Мухамеда Шехића. Кућа се налази унутар ограђеног дворишта које је зарасло у ниско растиње ограђено према асфалтном путу бодљикавом жицом док је остатак ограде израђен од дрвених летви. Извршено је фотографисање лица места.

Из извода из Матичне књиге умрлих за матично подручје Савски венац утврђено је да је под редним бројем 4570 за 2021. годину извршен упис смрти за опт. Љубишу Васиљевића од оца Видоја и мајке Драгиње, дана 06.07.2021. године.

Решењем Вишег суда у Београду К.По2 бр.4/17 од 16.08.2021. године поступак према опт. Љубиши Васиљевићу, услед смрти је обустављен на основу чл. 20 ЗКП, а

изјављена жалба против овог решења одбијена је решењем Апелационог суда у Београду Кж2 По2 19/21 од 01.09.2021. године.

Из пресуде Вишег суда у Бијелом Пољу К.бр.5/98 од 09.09.2002. године утврђено је да је оптужени Небојша Ранисављевић оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 15 година, а због догађаја који се десио 27.02.1993. године, када је на железничкој станици Штрпци, наоружана група, 20 људи, зауставила брзи воз „Југословенске железнице“ број 671, који је саобраћао на релацији Београд - Бар и неовлашћено из воза насилно извела 20 путника. Ова пресуда је потврђена пресудом Врховног суда Републике Црне Горе Кж бр. 102/2003 од 19.11.2013. године.

Читањем дописа Републике Српске Ресор борачко-инвалидске заштите и заштите ЦЖР, Одјељење за војне евиденције учесника, Одбрамбено-отаџбинског рата број:16-03/3.2-1-835-350/20 од 08.04.2020. године произилази да овај орган не располаже документацијом која се односи на ратни дневник Вишеградске бригаде за мјесец фебруар 1993. године. На основу Уредбе о преношењу евиденција о лицима која су регулисала војну обавезу (Службени гласник Републике Српске бр. 17/06, 62/06 и 72/06), од команди и јединица бивше Војске Републике Српске, преузели су евиденцију о лицима која су регулисала војну обавезу, а уписана су на Образац-Воб-8, документацију о погибији, нестанку, смрти, рањавању, повређивању и озлеђивању, те медицинску документацију о лијечењу и рехабилитацији лица која су умрла, погинула или рањена у току Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске, као и евиденцију припадника МУП Републике Српске, а да је из наведеног видљиво да не располажу траженом документацијом.

Из извештаја из казнене евиденције МУП-а, Сектор за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, Одељење за аналитику за ПУ Београд за оптужене и то: И бр. 235.2.1/16545 од 10.11.2018. године за опт. Гојка Лукића, И бр. 235.2.1/16547 од 10.11.2018. године за опт. Душка Васиљевића, МУП-а, И бр. 235.2.1/16548 од 10.11.2018. године за опт. Јована Липовца, И бр. 235.2.1/16549 од 10.11.2018. године за опт. Драгану Ђекић произилази да нису осуђивани.

Уз допис ЈП ТЕНТ доставио је суду дана 01.02.2021. године месечну књигу личних доходака Термоелектране „Обреновац“ за месец мај, јун и јул 1992. године и фебруар и март 1993. године за Душка Васиљевића. Из овога је утврђено да се у Термоелектрани „Обреновац“ водила евиденција о присуству на послу, да је уписано у које је дане опт. Душко Васиљевић радио, да је био на послу 26.02. и 01.03.1993. године, и марта 1993. године, да није радио у суботу 27.02.1993. године и недељу 28.02.1993. године, а да је у 1992. години радио - био присутан на послу маја, јуна и јула 1993. године. Достављени су и обрачуни личног дохотка за то време, обрачуни радних сати, евидентирано да нема боловања ни годишњих одмора у наведеном периоду. Уз допис ЈП Електропривреда Србије, Огранак ТЕНТ бр. 0.30.1.617854/4-2020 од 14.12.2020. године суду је достављена документација и то лични картон за 1993. годину за бившег радника Душка Васиљевића, мат. број 2421 у коме је евидентирано време које је Душко Васиљевић провео на раду у току 1993. године, годишњи одмор, боловање, као и слободни дани које је имао за тих годину дана.

Читањем фотокопије месечне књиге личних доходака за фебруар и март месец 1993. године за бившег запосленог Душка Васиљевића ЈП ЕПС, Огранак ТЕНТ Обреновац, која је достављена до стране Електропривреде Србија Огранак ТЕНТ бр. 5302-Е03012-145604/1-2021 од 15.03.2021. године произилази да су у књизи односно личном картону запосленог Душка Васиљевића уписани дани које је провео на послу, као и да је дан 27.02.1993. године била субота и да тог дана није уписано да је Душко Васиљевић био на послу, као ни наредни дан 28.02.1993. године када је била недеља. У месечној књизи личних доходака за март месец је уписано када је био на послу, као и да дана 24. и 25. марта није био на послу.

Извршен је увид у фотографије које је доставио опт. Душко Васиљевић са браниоцем на којима се он налази и на којима је забележен његов изглед у периоду који је када је означен као време извршења дела.

Читањем медицинске документације за опт. Јована Липовца и то извештаја Градског завода за хитну медицинску помоћ-Амбуланта ургентне медицине од 18.04.2022. године произилази да је Јован Липовац прегледан због тога што му је дана 18.04.2022. године у току суђења позлило и био је дезорјентисан у простору због хипогликемије, након прегледа дата му је терапија и здравствено стање му је стабилизовано. Из извештаја Дома здравља Нови Београд од 12.05.2022. године произилази да је Јован Липовац прегледан због дозволе за ОП Ца желуца, отпусну листу са епикризом КБЦ Бежанијска коса, Клиника за онкологију-Одељење онколошке хирургије од 17.05.2022. године (период лечења 16.05-27-05.2022. године), решење о раздвајању поступка у предмету К. По2 бр. 4/17 од 17.05.2022. године у односу на опт. Јована Липовца, решење о спајању поступка К. По2 бр. 6/22 са предметом К. По2 бр. 4/17 од 13.06.2022. године у односу на опт. Јована Липовца.

Уз допис бр. 04-876 од 28.01.2020. ЈП „Службени гласник“, као правни следбеник НИУ „Службени лист СРЈ“, доставио је извештај да је Гојко Лукић био запослен у НИУ „Службени лист СРЈ“ на пословима експедитора, да је у периоду од 23.02. до 28.02.1993. године био упућен на плаћено одсуство док трају економске санкције почев од 01.02.1993. године до 30.04.1993. године, решењем послодавца број 7/93 од 27.01.1993. године. Уз наведени допис доставили су суду копију решења бр. 7/93 од 27.01.1993. године, ликвидациони картон за 12 месеци 93. године за Гојка Лукића и пријаву података о утврђеном личном доходу. Из решења бр. 7/93 од 27.01.1993. године произилази да је радник Гојко Лукић распоређен на радно место експедитор упућен на плаћено одсуство почев од 01.02.1993. године док трају економске санкције односно до 30.04.1993. године, а решење је уручено Гојку Лукићу 01.02.1993. године.

Читањем дописа „Инфраструктура железнице Србије“ ад бр. 1/2022-2449 од 28.11.2022. године произилази да не располажу подацима о реализацији реда вожње из којих се може видети да ли су возови саобраћали у неком периоду и колико је трајало стварно време путовања, јер се не чувају трајно. Обрасци за саобраћајне послове, који садрже податке о реализацији реда вожње, чувају се у складу са прописима који регулишу ову материју и то најчешће период од једне године са изузетком графика стварног кретања возова који се чува две године. Постоји ред вожње за возове који су саобраћали на прузи Београд-Бијело Поље (Бар) у периоду од 31.05.1992. године до 25.05.1993. године. Уз наведени допис достављен је и ред вожње који је важио за наведени период, а из којег произилази да је путовање возом на релацији Београд

Бијело Поље износило од 04.05 часова до 06.17 сати у зависности да ли је пословни воз или брзи воз, а по сатницама и станицама како је наведено у реду вожње.

Из другог дописа под истим бројем и од истог датума Инфраструктура железнице произилази да у складу са прописима о чувању и архивирању располажу са комплетима материјала реда вожње који представљају планирани саобраћај возова за период важења реда вожње и трајно се чувају. Из материјала реда вожње може се видети релација саобраћаја воза и планирано време путовања. Подацима о реализацији реда вожње из којих се може видети да ли су возови саобраћали у неком периоду и колико је трајало стварно време путовања, не располажу, јер се не чувају трајно. У материјалу реда вожње који је важио у периоду од 31.05.1992. године до 25.05.1993. године не налазе се возови који саобраћају на релацији Београд-Вишеград-Београд. Железничка веза Београд-Вишеград-Сарајево престала је да постоји 1974. године укидањем пруге уског колосека Ужице-Стапари-Врутци-Кремна-Шарган Витас-Вишеград. Постоји ред вожње за возове који су саобраћали на прузи Београд-Бијело Поље(Бар) у периоду од 31.05.1992. године до 25.05.1993. године. Уз наведени допис достављен је и ред вожње Југословенске железнице ЖТП Београд Београд-Бијело Поље (Бар) са важењем од 31.05.1992. године до 22.05.1993. године из којих произилази да је вожња од Бијелог Поља до Београда била од 16.45 до 21.29 часова, а из Београда до Бијелог Поља од 14.00 до 18.55 часова односно најкраће трајање путовања 3 сата 48 минута и најдуже трајање 5 сати 6 минута.

Решењем Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кп.По2 бр.2/2014 према окривљенима Гојку Лукићу, Душку Васиљевићу, Јовану Липовцу и Драгани Бекић одређен је притвор који им се рачуна од 05.12.2014. године, који им је укинут решењем Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 3/2015 - Кв.По2 18/2015 па од 19.03.2015. године.

Прочитани су докази који се односе на пронађене посмртне остатке:

У односу на Ђорић Расима:

Из записника о идентификацији посмртних остатака од 27.03.2012. године за Ђорић Расима произилази да је након прибављања резултата извршене ДНК анализе, приступљено коначној идентификацији посмртних остатака несталог лица о чему је сачињен записник, а након што је констатована подударност коштаних и крвних узорака утврђено је да се ради о идентитету Ђорић Расим. Резултати ДНК анализе саопштени су члановима породице и омогућен им је увид у целокупну писану и фотодокументацију везану за случај, након чега су чланови породице изјавили да прихватају утврђени идентитет посмртних остатака.

Читањем потврде о смрти издате на Институту за судску медицину у Београду дана 27.03.2012. године произилази да је издата потврда о смрти за лице Ђорић Расим чији су посмртни остаци (кости) нађени у периоду од 10.-15.09.2010. године у језеру Перућац и идентификација је извршена на основу ДНА анализе ИЦМП.

Читањем дописа Тужилаштва за ратне злочине бр. 203-00-01/2010-01/2013 од 27.03.2012. године произилази да је од стране Комисије за нестала лица Тужилаштво за ратне злочине обавештено да су посмртни остаци НН лица, који су пронађени приликом претраге терена 2010. године у реону језера Перућац, локација од

места Цанићи до Брусничког потока, и обрађени на Институту за судску медицинску Медицинског факултета у Београду где су узети узорци за ДНК анализу. Посмртни остаци су идентификовани методом анализе ДНК, а коначна идентификација је обављена на Институту за судску медицинску Медицинског факултета дана 27.03.2012. године уз присуство породице. Ради се о посмртним остацима лица под бројем обдукције С-928/10 идентификован као Ћорић Расим.

Читањем одлуке Комисије о предаји посмртних остатака бр. 203-00-08/2012-01-1 од 27.03.2012. године и ДНК извештаја произилази да је од стране Комисије Владе Републике Србије за нестала лица донета одлука да се изврши предаја посмртних остатака једног лица породици ради сахране. Посмртни остаци наведеног лица су пронађени приликом претраге терена 2010. године у реону језера Перућац локација од места Цанићи до Брусничког потока и обрађени на Институту за судску медицину Медицинског факултета у Београду где су узети узорци за ДНК анализу, идентификовани методом анализе ДНК и утврђено да се ради о посмртним остацима лица под бројем обдукције С-928/10 идентификован као Ћорић (Мусо) Расим. Из ДНА извештаја произилази да су коштани узорци који су достављени на анализу анализирани и поређени са узорцима крви узетим од чланова породице и да је о томе сачињен извештај.

За Јусуфа Растодера

Читањем записника о примопредаји посмртних остатака бр. 203-00-01/2011-01/05 од 23.03.2011. године, дописа Комисије за нестала лица Црне Горе бр. 203-00-01/2011-01/03 од 21.03.2011. године, Одлуке Комисије о предаји посмртних остатка бр. 203-00-01/2011-01/1 од 17.03.2011. године, ДНК извештаја S-932/10 1 X/1, S-923/10 1 X/2, S-932/10 1 X/3, обдукционог записника Института за судску медицину у Београду С.бр.932/2010 од 14.12.2010. године, потврде или лекарског извештаја о смрти од 05.04.2011. године за лице Јусуф Растодер произилази да је од стране Комисије за нестала лица сачињен записник о примопредаји посмртних остатака Јусуф (Хакија) Растодер, чији су посмртни остаци пронађени приликом претраге терена 2010. године у реону језера Перућац локација од места Цанићи до Брусничког потока и обрађени на Институту за судску медицину Медицинског факултета у Београду, где су узети узорци за ДНК анализу, и идентификовани методом анализе ДНК. Након завршене идентификације утврђено је да се ради о посмртним остацима лица под бројем обдукције S-932/2010 који је идентификован као Растодер (Хакија) Јусуф. Из дописа Комисије за нестала лица произилази да је дана 23.03.2011. године у 12 часова у Бијелом Пољу Комисија Владе Републике Србије за нестала лица извршила предају посмртних остатака једног лица Комисији Владе Републике Црне Горе за нестала лица. Из Одлуке Комисије за нестала лица произилази да је од стране Комисије за нестала лица Републике Србије донета одлука да се изврши предаја посмртних остатака једног лица Комисији Владе Републике Црне Горе за нестала лица на граничном прелазу Бродарево дана 23.03.2011. године у 10 часова. Посмртни остаци лица су идентификовани методом анализе ДНК и ради се о посмртним остацима лица под бројем обдукције S-932/2010 идентификован као Растодер (Хакија) Јусуф. Даном 22.03.2011. године извршиће се преузимање посмртних остатака са Института за судску медицину Медицинског факултета у Београду. Из ДНК извештаја произилази да су узети узорци ДНК за анализу од ћерке Манић Исмете и сина Растодер Мисина и утврђено је да се ради о лицу Растодер Јусуфу.

Зупчевић Халил

Из дописа Института за нестале особе Уреда у Тузли бр. 07/08 од 13.02.2008. године произилази да је Институт за нестале особе затражио од Кантоналног тужилаштва Тузла да се нареди обављање ексхумације на два локалитета у Општини Сребреница и то насеље Сједаче, у кући Сулејмановић Ислама и на другој локацији у непосредној близини ове локације, па је Кантонално Тужилаштво Тузланског кантона поднело захтев за издавање наредбе за ексхумацију КТА-РЗ-14/08 од 27.03.2008. године, за ексхумацију на наведеним локацијама. Кантонални суд у Тузли донео је наредбу за обављање ексхумације број 003-0-Крр-08-000059 од 02.04.2008. године на локалитету насеља Сједаче, Општина Сребреница, на месту порушене и запаљене куће Сулејмановић Ислама и на локалитету насеља Сједаче, Општина Сребреница, где је у потоку поред куће Сулејмановић Ислама пронађена људска лобања, а претпоставка је да се други део људског скелета налази у потоку. Одређено је да се ексхумација обави дана 11.04.2008. године.

Читањем записника о ексхумацији Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр. КТА-РЗ-14/08 од 11.04.2008. године, ДНК извештаја 12558/09, извештаја о судско-медицинској експертизи Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона бр. КТА-РЗ-14/08 од 11.04.2008. године, дописа Института за нестале особе Уреда у Тузли бр. 07/08 од 13.02.2008. године, наредбе за обављање ексхумације Кантоналног суда у Тузли бр. 003-0-Крр-08-000059 од 02.04.2008. године, захтева Кантоналног тужилаштва Тузланског кантона за издавање наредбе за ексхумацију КТА-РЗ-14/08 од 27.03.2008. године, фотодокументација Министарства унутрашњих послова Тузла, скица лица места 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 29.07.2008. године, фотодокументације 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 15.10.2008. године са објашњењем, фотодокументације 08-02/3-5-04.6-1539/08 од 02.04.2009. године са објашњењем, записника о утврђивању идентитета експертског тима Тузла за лице Зупчевић Халил бр. 237/10 од 19.03.2010. године, произилази да је дана 11.04.2008. године по наредби суда обављена ексхумација од стране Кантоналног тужитеља Тузланског кантона скелетних остатака људског порекла на подручју Општине Сребреница. Ексхумација се врши на локалитету насеља Сједаче Општина Сребреница где се поред остатака - темеља помоћног објекта у близини куће Сулејмановић Селмана сина Мује проналази једна лобања на посеченом пању шљиве. Радницима комеморативног центра наложено је да претраже комплетан локалитет ради евентуалног проналаска осталих костију који припадају наведеној лобањи, али и поред детаљног претраживања нису пронађени други скелетни остаци, па је пронађена лобања смештена у пвц врећу са ознаком „СДЧ01 Срб01“. Уз саму обалу језера Перућац на њиви Бегановић Мехмеда према казивању представника Института за нестале требало би да се налази једно НН лице закопано 1992. године но и након дуготрајног прекопавања на наведеној локацији нису пронађени скелетни остаци људског порекла. На њиви Хасановић Химзе у саму обалу језере Перућац пронађена је једна лобања, по налогу тужиоца комплетан локалитет је претражен и прекопан али нису пронађени други скелетни остаци људског порекла. Лобања је смештена у пвц врећу са ознаком „СДЧ03 Срб01“. На свим локалитетима лице места је фотографисано, сачињена је скица лица места који представљају саставни део записника. Из извештаја о судско-медицинској експертизи произилази да је извршена експертиза од стране експертског тима, да је у материјалу над којим је вршена експертиза и то лобања и горња вилица утврђено да припадају одраслој особи мушког пола. Из записника о утврђивању идентитета експертског тима Тузла за лице Зупчевић Халил бр. 237/10 од 19.03.2010. године произилази да је утврђен идентитет посмртних

остатака регистрован под бројем „СДЧ02 Срб001“ и да се ради о Зупчевић Халилу, рођеном 29.12.1944. године који идентитет је потврдио Зупчевић Сулејман брат.

Личина Илијаз

Читањем записника о утврђивању идентитета експертског тима Тузла од 14.05.2013. године и ДНК извештаја бр. 14319/13 и 14319/13Р, извештаја о судско-медицинској експертизи од 14.05.2013. године, записника о увиђају Државне агенције за истрагу и заштиту, Министарства безбедности БиХ бр. П-16-04/2-3-04-2-387/14 од 07.08.2014. године и увидом у ЦД Министарства унутрашњих послова Републике Србије VR360 EXE fail произилази да је према записнику о утврђивању идентитета дана 14.05.2013. године утврђен идентитет посмртних остатака који су ексхумирани на локалитету Црни поток Општина Сребреница 15.09.2010. године. Утврђено је да се ради о Личина Илијазу од оца Ђазима, идентитет је потврдио брат Личина Рагиб. Из извештаја о судско-медицинској експертизи др Веди Тоцо произилази да је дана 14.05.2013. године извршена експертиза и утврђено да скелетни посмртни остаци по својим антрополошко-морфолошким карактеристикама припадају одраслој особи мушкој пола и утврђено је да посмртни остаци на основу ДНК налаза припадају Личина (Ђазим) Илијазу.

Налаз и мишљење вештака

У току поступка је одређено низ вештачења и вештаци су испитани на претресу. ТРЗ одредио је стручног саветника Снежану Ђорђевић, а одбрана је заједнички ангажовала стручног саветника др Зорана Ђурића.

Из налаза и мишљења комисије вештака у саставу проф. др Зоран Станковић и дипл. физ. хем. Милан Куњадић од 20.02.2020. године произилази да је комисија вештака на основу расположиве медицинске документације мишљења да у вези са документацијом за Ђорић Расима, у списима предмета не постоји обдукциони записник, ни фотодокументација снимљена током вршења аутопсије посмртних остатака, па комисија вештака није у могућности да се изјасни о евентуалном постојању стрелних и других повреда, као ни о могућем узроку смрти.

Из медицинске и друге документације на име Растодер Јусуф обдукцијом посмртних остатака, утврђено је да су достављене следеће кости: лева голењача људског порекла којој недостају и горњи и доњи крајак; лишњача којој недостају оба крајка, тако да се не може одредити да ли је лева или десна; десна голењача људског порекла, без горњег и доњег крајка. Достављене кости су биле лагане, одмашћене, суве, крте, местимично запрљане површине сивкастим и сасушеним песковитим садржајем налик на муљ. На присутним костима, од стране обдуцената нису регистроване повреде нанете пројектилама из ватреног оружја, као ни повреде другим механичким оруђима, а недостајући делови описани на костима су највероватније последица њиховог вишегодишњег незаштићеног боравка у земљи. Само обдукцијом посмртних остатака узрок смрти није могуће утврдити, с обзиром да су достављене напред наведене три кости људског порекла, без мекоткивих структура, других делова људског тела, одеће и обуће.

Из медицинске и друге документације на име Зупчевић Халил ангажовани обдуцент и антрополози, нису детаљније описали карактеристике пронађених костију,

док је стручно и професионално описано стање зуба у горњој вилици. На присутним костима само је уопштено, без икаквог описа карактеристика, регистрован недостатак одломљене леве јагодичне кости, а поступајући обдуценти нису навели ни један могући узрок описаног оштећења, као ни да ли је то последица дејства неког механичког оруђа или не. На преосталом делу лобање нису описане повреде нанете пројектиlima из ватреног оружја, као ни повреде другим механичким оруђима, што је уочљиво и видљиво на две фотографије, које се налазе у списима предмета, а снимљене су од стране Сектора криминалистичке полиције Одељења криминалистичке технике из Тузле приликом обраде посмртних остатака. Комисија вештака, због недостајућег, а потребног описа и фотографисања изгледа и карактеристика коштаног дефекта на лобањи, није у могућности да се изјасни о начину његовог настанка. Само обдукцијом посмртних остатака узрок смрти није могуће утврдити, с обзиром да су достављене напред наведене кости лобање и горње вилице без мекоткивих структура и других делова људског тела, одеће и обуће.

Из медицинске и друге документације на име Личина Илијаз обдукцијом посмртних остатака утврђено је да су достављене следеће кости: лева и десна кључна кост, лева и десна рамена кост, десна лопатица, лева подлактица, лева и десна бутна кост, десна потколеница и десна голеница. поред костију достављени су и делови следеће одеће: војна шарена јакна, плаве панталоне, остаци мајице зелене боје, остаци гаћа плаве боје. Међутим, ангажовани обдуценти и антрополози, осим наведеног нису, а требали су, детаљније да опишу карактеристике порнађених костију и делова одеће. На присутним костима су регистрована следећа оштећења и дефекти: дефект већег дела костију леве лопатице, одлом и недостајање главице обе рамене кости, оштећење спољашњег крајка обе кључне кости, одламање – недостајање дела горњег крајка обе кости леве подлактице, те горњег крајка леве лакатне кости, оштећење горњег крајка леве бутне кости, одламање - недостајање горњег крајка леве голењаче, горњег крајка десне голењаче, те доњег крајка леве голенице, одламање - недостатак горњег крајка десне лисне кости, те прелом доњег дела тела десне лисне кости. Обдуценти који су прегледали достављене кости, нису навели ни један могући узрок описаних оштећења на костима, као ни да ли је то последица дејства пројектила испалиених из ручног ватреног оружја или неког другог механичког оруђа. Комисија вештака, због недостајућег, а потребног описа и фотографисања коштаног дефекта на пронађеним костима, није у могућности да се изјасни о начину њиховог настанка.

Само обдукцијом посмртних остатака узрок смрти није могуће утврдити, с обзиром да су достављене напред наведене кости, без мекоткивих структура и других делова људског тела одеће и обуће.

На исти начин као у вештачењу мишење и закључке је образлагао др Зоран Станковић на претресу.

У судско-психијатријском вештачењу које је израдила комисија у саставу проф. др Ратко Ковачевић, специјалиста форензичке психијатрије, психијатар др Милена Станковић, специјалиста судске психијатрије и Звезданка Савић, специјалиста мед. психологије од 10.12.2020. године, које је одређено ради давања налаза и мишљења о процесној способности сведока Митрашина Глишића наведено је да је након клиничког прегледа и испитивања сведока Митрашина Глишића, мишљење комисије да се ради о особи са једноставном структуром личности и са интелектуалним способностима у подручју доњег просека, практично без едукативне надградње и са

врло уским социјалним комуникацијама. На плану личности поред једноставне структуре и интелигенције у подручју доњег просека евидентира се наглашена емоционална лабилност која иде до вулнерабилности (рањивости), са ниским прагом на стресове. Актуелно је присутно субдепресивно расположење праћено анксиозношћу (напетост и стрепњом) променљивог интензитета коју испитаник успева да држи под контролом. Когнитивне функције су скромне, али углавном уједначене. Нема елемената који би указивали на редукцију когнитивних функција по органском типу тј. нема симптома деменције. Код сведока се не евидентирају поремећаји који би указивали на постојање душевне болести. Кључне психичке функције одговроне за функцију сведочења су: опажање, упамћивање и репродукцију. Ове функције код сведока у време испитивања су очуване. Имајући у виду да се критични догађај о коме сведочи десио пре 26 година, вештаци би требали да процене стање ових функција у време критичног догађаја. У данашње време комисија може да се изјасни да не располажу анамнестичким подацима да је сведок у време критичног догађаја био душевно болестан, нити постоји медицинска документација која би указивала на душевни поремећај у критичном периоду. То би значило да су функције опажања, упамћивања и касније репродукције код сведока у време критичног догађаја биле очуване. Питање на које треба вештаци да се изјасне јесте постојање конфабулација или склоност ка конфабулацијама, које представљају измишљене догађаје који се јављају код особа код којих постоји унапредовала психоорганска разградња, тј. постоје празнине у сећању током живота, које психооргански измењене особе попуњавају измишљеним догађајима. Сведок није психооргански разграђена особа односно нема симптоме деменције. Према томе код њега не постоје услови за продукцију конфабулација нити су оне код сведока утврђене. Понашање сведока произилази из напред описаних особина личности и из актуелне ситуације у којој се налази. Оно је у основи једноставно, конкретно и регресивно. Лонгитудиналном анализом живота сведока не откривају се психотични поремећаји па комисија закључује да он функционише као душевно здрава особа. Закључак комисије је да је Митрашин Глишић особа са једноставном структуром личности, са интелектуалним способностима у подручју доњег просека без едукативне надградње и са уским социјалним комуникацијама. Код сведока није утврђено постојање душевне болести, душевне заосталости, привремене душевне поремећености нити друге тешке душевне поремећености. У време испитивања способности опажања, упамћивања и репродукције упамћених догађаја су очуване. Сведок не болује од деменције, он не продукује конфабулације нити показује склоност ка патолошком измишљању догађаја. Нема анамнестичких података нити медицинске документације који би указивали на постојање душевне болести или неке друге болести код сведока у време критичног догађаја, а који би му реметила функције опажања, упамћивања и репродукције. Комисија је дана 31.08.2021. године доставила допунски налаз и мишљење, по наредби суда након што је прибављена копија здравственог картона Медицине рада Дома здравља Вишеград за сведока Митрашина Глишића. Вештаци су испитивани више дана на више рочишта за главни претрес.

Након што је на главном претресу дана 21.12.2021. године установљено да је на месту психолог члана комисије потписао проф др Ратко Ковачевић, суд је као незаконит издвојио налаз и мишљење, а решење је укинато решењем Апелационог суда. Суд овај налаз и мишљење није прихватио налазећи да је компромитован до те мере да се не може ценити и узети као релевантан због тога што је вештак проф др Ковачевић потписао и себе и психолога, наводно због хитности у поступању, али је тиме створио такву сумњу у тачност, стручност и објективност да је суд одредио да се

обави ново вештачење и поверио га Комисији специјалиста Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“.

У извештају Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ од 06.07.2022. године који је сачинила комисија у саставу др Ивана Сташевић Карличић, др Јелена Средановић и спец. мед. Психологије Зорана Филиповић, је наведено да на основу медицинске документације и непосредног прегледа, узимајући животну историју Митрашина Глишића који је током живота успео да се реализује у већини животних улога, упркос примарно скромним когнитивним капацитетима, дужину трајања судског процеса, али и његово актуелно интелектуално функционисање, односно клиничку и тестовну опсервацију, као и НМР ендокранијума, комисија се не може прецизно изјаснити на питања суда, па предлажу да комисија више компетенције односно Судско-психијатријски одбор Медицинског факултета изврши додатну експлорацију и дати одговор на постављена питања.

При датом извештају члан комисије психијатар др Јелена Средановић на главном претресу дана 14.09.2022. године је остала у свему и додала да је комисија обавила разговор са Митрашином Глишићем и извршила увид у медицинску документацију, која је указала на то да он до сада није лечен, у смислу неког хроничног психијатријског оболења. Члан комисије психолог Зорана Филиповић је покушала тестирање, али с обзиром да је он неписмен, није успела да примени планирану батерију тестова и самим тим његове интелектуалне способности нису могли прецизно нумерички да изразе. У извештају је наведено да је сведок примарно једноставна структура личности, а да секундарно има изражене кортикалне и субкортикалне редуktivне промене централног нервног система. Његово мишљење приликом прегледа је досезало ниво функционалног, али се одржавало на конкретном нивоу, његово памћење, упамћивање, репродуковање су редуковани, што се уклапа у урађену дијагностику. Закључак је да се ради о једноставној структури личности, веома скромних интелектуалних способности, не само примарно, већ и услед комбинације одређених нестимулативних услова развоја, те као последица верификованих органских измена. Остала је при предлогу да се из разлога који су у извештају наведени вештачење повери Судско психијатријском одбору Медицинског факултета који ће извршити додатну експлорацију. Приликом прегледа код испитаника је утврђено присуство тремора односно дрхтање горњих екстремитета, мишљење на конкретном нивоу, неконзистентност у изношењу објашњења и репродукцији догађаја. Његово мишљење је практично на нивоу конкретног. Комисија није могла тестовно да му приђе, јер се изјаснио да је неписмен и да не зна да гледа на сат, па ниједна батерија тестова није могла да се примени. Предложен је НМР, јер тремор указује на могући паркинсонизам односно супкортикалне редуktivне промене централног нервног система, а испитаник им је рекао да пије терапију за ту болест, али није знао који лек, а комисија није имала никакав медицински извештај о томе. Испитаник има редуktivне промене и кортикалне и субкортикалне за које се не зна када су започеле и којом брзином ће се развијати. Оно што се зна то је да су те промене и реверзибилне односно трајне и да се јављају у оквиру хроничног органског можданог синдрома. Све те промене које су трајне, утичу на основне психичке функције, пре свега утичу на памћење јер су код Митрашина првенствено редуktivне промене изражене у оба темпорална режња, што свакако јесте показатељ да је његово памћење компромитовано. Комисија не може да каже када су те промене почеле, нити којом брзином ће оне напредовати, јер је то индивидуално, а не постоје снимци на основу којих би се вршило упоређивање, то је индивидуално код свакога, јер некада болест

крене са психичким проблемима, некад са неким другим симптомима, а што се тиче тремора и дрхтања то не мора да буде присутно. Стрес може утицати на тремор, то је увек индивидуална реакција и зависи која је врста стреса. Промене које има свакако доводе до оштећења памћења и попуњавање рупа у памћењу, могу бити и ради одржавања његовог самопоштовања. Клиничка слика је увек врло индивидуална и доста зависи од примарних потенцијала личности, које су код Митрашина врло лимитиране. Он није завршио школу, не зна да пише, његов целокупни живот, по рођењу и због нестимулативних услова у којима је одрастао, указује да су његови потенцијали за функционисање јако скромни. Без обзира на то је он некако ипак успео да се реализује у неким или у већини животних улога. Његове изјаве током разговора са комисијом нису биле конзистентне, на питања која му је постављала комисија одговарао је да се не сећа, док је некад давао опис неког догађаја, давао је различите одговоре када су биле присутне све три чланице као комисија, и касније када је психолог покушала да га тестира, а излагање испитаника комисија је видела као преопширно и уз поврмени губитак циљне представе. У здравственом картону из Вишеграда на једном месту се спомиње алкохолизам, али он није лечен од алкохолизма, а од њега је добијен податак да је веома ретко пио поготово у ово критично време.

Стручни саветник др Зоран Ђурић је након постављања питања судском вештаку навео да је конкретно мишљење опажајно мишљење, које значи да особа која тако опажа није у стању да изводи закључке и може да каже оно што види, али то не може да повеже са нечим што је пре тога видела и не може да прави везе.

У налазу и мишљењу Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета од 10.10.2022. године наведено је да након неуролошког, психијатријског прегледа и психолошко-психијатријске експлорације Митрашина Глишића, као и медицинске документације, спроведено психолошко тестирање указује на базично ниске интелектуалне потенцијале, редукцију виших интегративних функција, дефицит конструкционих и спацијалних способности, што је значајним делом резултат развојних оштећења и раних траума, афективне депривације и едукативне запуштености - али уз складно усвојене и развијене социјалне норме и обрасце понашања, што је испитанику омогућавало адаптирано и адекватно функционисање у оквиру наведених околности. Он поседује очувану просторну и временску оријентацију, као и памћење превасходно старијих али и нових догађаја, без елемената конфабулација. Адаптираног је понашајног стила и социјалне уклопљености којом је овладао, која је и даље на истом нивоу очувана, те је његова процесна способност у склопу актуелне психолошке процене очувана. На основу свега дато је мишљење да је Митрашин Глишић особа са једноставном структуром личности, базично ниских интелектуалних потенцијала, у опсегу испод просечних. У садашње време код сведока Глишића комисија није нашла постојање било каквог тежег поремећаја душевног здравља, привременог или трајног менталног поремећаја или менталне заосталости, који би његове способности учиниле непримереним да схвати природу и сврху поступка, разуме поједине процесне радње и њихове последице. Способан је да да свој исказ као сведок, тј. у садашње време је процесно способан. Болује од Паркинсонове болести, хроничног неуродегенеративног обољења што има за последицу успорење моторике, повишење мишићног тонуса и тремора у миру који се губи при извођењу покрета. Његово здравствено стање, због нарушене моторике и заморљивости, приликом давања исказа захтева посебан третман у виду временски ограниченог трајања давања исказа и то у седећем положају у трајању до 45 мин.

На главном претресу дана 25.11.2022. године испитани су чланови комисије судских вештака проф. др Никола Војводић и др Срђан Миловановић.

Проф.др Срђан Миловановић је навео да је судско психијатријски одбор поступао по налогу суда који се односио на утврђивање процесних способности сведока Митрашина Глишића, његових менталних способности, памћење, интелигенције, могућности репродуковања упамћеног и склоности конфабулацијама. Код сведока је констатована Паркинсонова болест, али та болест не утиче на његову способност да да свој исказ као сведок и у садашње време је процесно способан, али је комисија у налазу навела да, с обзиром на његово соматско стање има одређена ограничења при давању исказа пред судом. Објаснио је да је судско-психијатријски одбор тело састављено од професора Медицинског факултета који по потреби ангажују спољне сараднике што је у конкретном случају и урађено. Ангажована је др Јасмина Баришић, која има звање вишег научног саветника, то је врло високо звање у рангу ванредног професора факултета, специјалиста је медицинске психологије, није у радном односу, али хонорарно као ментор обавља наставу у домену специјалистичке и субспецијалистичке наставе на Медицинском факултету. Психолози су завршили Филозофски факултет, јер психологија није грана медицине и као такви они нису запослени на Медицинском факултету. Клинички психолози су сарадници у раду и у настави, поред тога психолози служе у терапијском и дијагностичком процесу, а у овом вештачењу је обављено и психолошко тестирање. Психолошко и неуропсихолошко тестирање у домену неурологије су комплементарне дијагностичке методе које спроводе, а Медицински факултет у склопу своје организације не може да има стално запосленог психолога. На Медицинском факултету постоји специјализација из медицинске психологије које траје 3 године и др Баришић је водећи ментор у том домену. Докторка Ана Опанковић је запослена на Клиници за психијатрију Клиничког центра Србије и субспецијалиста је судске психијатрије. Председник одбора је у пензији од 01.10.2022. године, док је он секретар Одбора већ 10 година има овлашћење да мења председника и на налазу се и потписао као секретар Одбора. Погледао је документацију која је достављена од стране суда и исту је представио члановима одбора и позвали су сведока на преглед. Преглед је урађен по свим протоколима, а урађено је и медицинско тестирање. Пре тога су сви чланови одбора обавили консултацију и након тога је обављен преглед и тестирање психолога. То је уобичајен и врло озбиљан протокол. Одбор се бави форензичком психијатријом. У налазу је наведено да је одбор извршио увид и у решење Апелационог суда у Београду од 26.01.2022.године, али у ближу конотацију тог решења нису улазили, јер то није ни био задатак вештачења. То што је наведено да постоји то решење то је један факат који стоји у материјалу, а одбор је дао налаз и мишљење само на основу прегледа. У налазу су навели и цитат из медицинске документације и дијагнозе - чир на дванаестопалачном цреву и хронични алкохолизам. Комисија је питала Митрашина Глишића да ли је користио алкохол или евентуално неку психоактивну супстанцу, нешто од психофармака, јер то спада у домен психијатрије, а сведок је децидно одговорио да је својевремено конзумирао алкохол, да га активно не конзумира и да нема никакав проблем с тим што сада не конзумира алкохол. Негирао је озбиљнија пијанства. Фотокопија картона Медицине рада за Одбор је била релативно неупотребљива, рукопис лекара који се бавио овим пацијентом је крајње нечитак, нејасан, а подаци су изузетно штурни. Међутим, сведоку није одређена терапија, није предложено лечење, нити је постојао било какав други податак који би за комисију био релевантан да разматрају даље ову околност. Све што је било по питању алкохолизма,

злоупотребе или зависности практично су прегледом искључили и увидом на основу чињеница које су имали. Нема недвосмислене медицинске чињенице да је Митрашин боловао од хроничног алкохолизма и вештацима без детаљнијег описа, тока болести, компликација ове околности, тај податак је само само унет као медицински податак, али није чињеница која говори о хроничном алкохолизму. Одговарајући даље на питања у вези са употребом алкохола наводи да је сведок особа са симплификованом или једноставном структуром личности и како ће реаговати нека особа то је до саме личности. У зависности од степена алкохолемије мењаће се и перцепција и сви други елементи психичког апарата код сваке особе. Уколико је критичном приликом био у стању тешког пијанства његова перцепција је била измењена, његов разум је био помућен, могао је да буде или је био врло несвестан акција које је чинио. Вербализација у пијанству је оштећена, људи не умеју да говоре и мумлају и неко ће пиће поднети добро пиће, а неко лоше. Нису имали податак, да је сведок критичном приликом био у алкохолисаном стању ни медицинску чињеницу на основу чега се то базира и о ком степену алкохолемије се ради. Здравствени картон који је достављен је крајње нечитак и потпуно или врло тешко разумљив. Дијагноза која стоји у том картону је наведена и у налазу, али није постављена од стране психијатра, него вероватно од стране специјалисте медицине рада или специјалисте опште медицине, без ближег описа овог стања. Проблем са алкохолизмом настаје када човек који конзумира алкохол има проблем са својом социјалном средином, породичном средином, радном средином и друге врсте проблема. У картону постоји само податак о дијагнози хронични алкохолизам, а да је та особа хронични алкохоличар лекар би морао да препоручи терапију конкретно аверзивну супстанцу. Није постојала значајнија медицинска документација која је комисију уверила да се ради о неком проблему, ни у време прегледа, ни у време критичног догађаја, а на основу онога што је у картону руком написано без икакве терапије комисија није могла да изведе никакав квалитетнији закључак. Комисија није нашла поремећај у сфери памћења за раније догађаје и скорије догађаје код сведока. Комисија није имала задатак, нити овлашћење да цени исказе сведока као истините или неистините. Судско психијатријски одбор исказе сведока није дужан да користи у свом налазу и не оцењују их. Исказ Митрашина Глишића су цитирали и његов исказ је био део њиховог прегледа. У налазу је наведено да је памћење сведока очувано за старије догађаје, то не значи да он памти све од свог рођења до данашњег дана и да зна таксативно све датуме, али има очувано памћење за сваки период свог живота. Сведок је базично ниских интелектуалних потенцијала, у опсегу испод просечних. То је такође ствар која апсолутно може да се уклопи у личност Митрашина Глишића. Склоност ка конфабулацијама комисија није нашла ни на основу једне медицинске релевантне чињенице, нити на основу прегледа. Конфабулације су када особа има рупе у свом сећању и онда их попуњава неким измишљеним догађајима. Што се тиче аутопсихичке оријентације битно је да сведок зна ко је он и да може да се оријентише у времену и простору. Живот је показатељ интелигенције једне особе, сведок није завршио школу, слабијих је интелектуалних способности, једноставне структуре личности, али је завршио војни рок, радио је у некој фабрици, оженио се и добио дете о коме се бринуо. На основу документације из картона Медицине рада Вишеград не може ништа да се каже о његовој личности. Комисија је утврдила на основу спроведеног психолошког тестирања да Митрашин Глишић има базично ниске интелектуалне потенцијале. Редукцију виших интегративних функција, дефицит конструкционих и специјалних способности, што је значајним делом резултат развојних оштећења и раних траума афективне депривације и едукативне запуштености, али у складно усвојене и развијене социјалне норме и обрасце понашања што му је омогућавало адаптирано и адекватно функционисање у

оквиру наведених околности, поседује очувану просторну и временску оријентацију, као и памћење превасходно старијих али и нових догађаја, без елемената конфабулација, адаптираног је понашајног стила и социјалне уклопљености којима је овладао, која је и даље на истом нивоу очувана, те је његова процесна способност у склопу актуелне психолошке процене очувана. Није могао да буде квантификован како се квантификује интелигенција код здравих људи, због ових свих околности. Сведок је изложен великом стресу и излазак пред суд је стрес за све који су пред судом и који треба нешто да кажу, док је за професионалце то мањи стрес. Форма мишљења Митрашина Глишића је очувана кроз реченице и неку логичност одговора што значи да он уме да одговори и да каже једну мисао. Особе које размишљају на конкретном нивоу немају способност закључивања и да изводе логичне закључке имају дечји начин мишљења, прелогичан. Сведок је служио војни рок, а особе које су служиле војни рок у бившој СФРЈ пролазиле су озбиљну здравствену проверу да би се утврдило да ли је та особа подобра за служење војног рока. Према томе, здравствено стање ово је чињеница, није претпоставка, говори да је Митрашин Глишић у то време кад је служио војни рок био војник бивше СФРЈ, војник ЈНА, а у то време ЈНА није примала болесне људе у своје редове.

Проф.др Никола Војводић, неуролог, наводи да је прегледао сведока и констатовао да болује од Паркинсонове болести, али да су његове когнитивне способности које су неопходне да учествује у судском процесу и да даје исказ као сведок у потпуности очуване. Ограничења се углавном односе на његове моторне функције, да може да да исказ у седећем положају, да се давање исказа ограничи на 45 минута, али што се тиче аутентичности његовог исказа, односно очуваних семантичних способности, когнитивних способности, оне су потпуно очуване и Паркинсонова болест коју он има не нарушава његову процесну способност. Податак да сведоку подрхтавају руке у последњих годину и по дана су добили од самог сведока, као и да се од пре годину дана лечи од Паркинса, а на прегледу је вештак приметио да сведоку руке подрхтавају. Објаснио је да подрхтавање може да буде узроковано различитим болестима. Први симптоми Паркинсонове болести најчешће спадају у домен неких општих симптома које човек осећа, па је објашњавао и набрајао који то симптоми могу бити. Код Паркинсонове болести већи је проблем успореност моторике од тремора, који је естетски проблем јер руке дрхте и у мировању. Комисија је код сведока утврдила да је лако брадипсихичан, то је успореност говора и блага успореност мишљења, али то никако не значи нарушење когнитивних способности. Установљен је и неуромоторни поремећај због оштећења неуромишићног преноса импулса, то је лако дизартричан говор и уобичајено се виђа код пацијената који имају успорену моторику. Дизартрија је по правилу стечени поремећај, није развојни поремећај, који настаје услед оштећења моторичких, а не менталних функција. Сведок болује од Паркинсонове болести што је обољење структура мозга које нису одговорне за когнитивне функције, већ за брзо обављање комплексних аутоматских радњи. Човек који болује од ове болести губи могућност да компликоване аутоматске радње обавља брзо и лако, али не губи менталне способности, његове менталне способности су потпуно очуване већ има проблем са аутоматским радњама и зато је он брадипсихичан, јер када треба да прича неке ствари које би причао потпуно лежерно, он мора да се сконцентрише и то иде успореније. И најобичније моторне радње такође су успорене, мора да се фокусира на њих и после 45 минута њега би то јако исцрпело и уморило. Базалне ганглије су одговорне за извођење аутоматских компликованих радњи и Паркинсонова болест је управо болест тих структура мозга, док кортекс и све оно што је задужено за интелектуалне функције, за процесне способности, за семантичка знања,

апсолутно нема никакве везе са Паркинсономом болешћу. Суштина онога што је неуролог требало да сагледа је то да је сведок особа нижег едукативног нивоа, која у овом тренутку има Паркинсонову болест која је хроничног карактера, прогресивног тока и доживотна и у фази у којој се сада налази, пошто се ради о болести која захвата структуре мозга које не учествују у когнитивним функцијама, односно памћењу, говору не нарушава његову процесну способност на било који начин Сведок има способност да се насмеје на шалу и на тај начин адекватно реагује и то је један вид вишег когнитивног функционисања, па се не може говорити о губитку когнитивних способности код особа које адекватно реагују на шалу или се љуте у адекватним ситуацијама. Током разговора са сведоком када би вештак изговорио неку пошалицу, сведок се адекватно насмејао, чак је додавао коментаре на шалу, што је њему као вештаку био додатни елемент за мишљење да је сведок потпуно компетентан без обзира на чињеницу што има Паркинсонову болест.

Изјаснио се које је све радње комисија предузела, да су констатовали претходне налазе и мишљења што је уобичајена форма за сачињавање извештаја, сведок је комисијски прегледан, а свако од чланова комисије је радио свој део посла, па су му познати они подаци који су релевантни за његов део налаза. Прочитао је целокупан предмет, али нису сви подаци релевантни и имали утицај на налаз и закључак, у супротном његов налаз не би имао сврху. Задатак комисије није био да се бави налазом који је дала Клиника „Лаза Лазаревић“ и налаз није утицао на мишљење које је дао Судско-психијатријски одбор, већ је задатак комисије био да сведока види, прегледа и да утврди да ли постоји неуролошко обољење које нарушава његову процесну, когнитивну способност па је као члан комисије прегледао сведока, са њим је разговарао и зна шта је видео, какав је његов налаз. Први је неуролог који је вештачио сведока и комисија је имала један заједнички састанак на ком су презентовани сви налази. Није гледао да ли је у картону сведока констатован алкохолизам. Са аспекта хроничне неуролошке болести, менталних способности, процесне способности, таква врста податка није од значаја у овом тренутку, јер се не види да има неуролошке последице конзумирања алкохола. Неуролошке последице хроничног конзумирања алкохола могу да доведу од дефицита витамина Б-1 и као резултат тога могу да настану трајна оштећења мозга које се између осталог карактеришу антероградном амнезијом и уколико се на време не препозна и лечи доводи до трајног уништења оних делова мозга који су одговорни за ретенцију памћења, упамћивање нових информација и временом може да доведе практично и до смртног исхода. Други аспект хроничног конзумирања алкохола, код неуролошких болесника јесте могућност да конзумирање алкохола доведе до појаве хроничне епилепсије, што код сведока није случај и такве последице су увек очигледне. Због тога са садашњег аспекта његове неуролошке процене и очувања његових менталних, процесних способности тај податак није релевантан. Био би релевантан за психијатра и неуролога да је нешто урадио у стању акутне алкохолисаности, смањене урачунљивости. Приликом израде вештачења није узео у обзир чињеницу да је алкохоличар, тај податак му није био потребан, јер није учио последице конзумирања алкохола.

Комисија није располагала подацима да је Митрашин Глишић има неку рану трауму мозга, а оно што се види на снимку магнетне резонанце су неке промене у тзв. бочним структурама мозга, у темпоралним режњевима где се не очекују уобичајене васкуларне лезије, нпр. инфаркти мозга у тим структурама. Присуство лезија у тим деловима мозга говори у прилог томе да је он вероватно претрпео неку рану мождану трауму, можда на порођају, али компензаторне могућности детета су велике, а с друге

стране такве лезије мозга никада нису прогресивне и дечије лезије мозга које настају у раном детињству на порођају су непрогресивне лезије и може да има кашњење у развоју и до 28-29 године живота се тек завршава мијелинизација односно да се заокружује развој мозга. Лезије настале у раном детињству су непрогресивне, компензаторне могућности су велике, кашњење у психомоторном развоју је могуће али то не значи да неко не може да достигне у неком тренутку способност за разне послове, комуникацију, самосталан живот, финансије и друге способности. Иначе на магнетној резонанци не може да се не види да постоји атрофија хипокампуса и постоје радиолошки знаци који то прецизно показују и тачно се зна губитак структуре хипокампуса спољне, унутрашње, измена сигнала на магнетној резонанци, а код Митрашина Глишића тога нема. Код сведока је описано да има атрофију мозга, али то нема последице на памћење, кортекс нема улогу у памћењу док хипокампус има улогу. Структуре мозга које учествују код сведока су потпуно очуване и тзв. Пепезов круг је нешто што је одговорно за памћење. Сведок разуме двоструке и троструке налоге и када особа извршава један такав налог онда може поуздано да се тврди да су когнитивне функције очуване. Он такође има и очуван репетитивни говор, што значи да има очувану интегративну функцију између задњег и предњег дела мозга. То је показатељ очуваности комуникације између задњих и предњих структура мозга и то је оно што омогућава кохерентан мисаони ток и јасну комуникацију са циљном представом куда води разговор. Чињеница да сведок није био способан да одузме два броја је функција пажње, није функција меморије и зависи и од едукативног нивоа и уколико неко не зна да рачуна мора да се примени неки други тест. Чињеница да је сведок различито навео годину када је служио војни рок, први пут једну годину, а други пут различиту, је питање радне меморије и процесуирања информација и апсолутно не мора да буде знак нарушења процесне или неке друге способности. Радна меморија је егзекутивна функција мозга и на њу могу да утичу разне околности и ствари као што су умор, стрес и други фактори, у њој не учествују структуре одговорне за памћење. У свакодневним активностима и говору може да се направи та врсту омашке. То апсолутно само по себи као издвојена информација не може да буде знак нечије капацитивности односно способности. Мора се узети у обзир и ниво његове едукације, а сведок је особа која има ниску едукацију, има примарно ниже капацитете и не може се очекивати од такве особе да апсолутно влада подацима из опште културе и општег знања. Могуће је да особа која не памти добро, од трећих лица сазна податке, да их прими и да их даље представља као своје памћење, и то је конфабулација, али се то дешава код особа које имају антероградну амнезију, сведок то нема. Конфабулације су специфичан несвесни механизам одбране којима се служе људи који имају антероградну амнезију. Прочитао је изјаве које је дао Митрашин Глишић, али то нису конфабулације. Сведок има семантичка знања, то су појмовна знања и има очувано апстрактно мишљење и апсолутно разуме појмове као што су судија и тужилац.

На главном претресу дана 12.12.2022. године испитана је члан комисије Јасмина Баришић, која је навела је да је члан судско-психијатријског одбора по позиву, и да дужи низ година, по позиву, учествује у раду овог, као и судско-медицинског одбора. Код овог вештачења секретар одбора је сазвао све чланове комисије и обављено је вештачење. Предмет је добила у електронској форми и тако га је читала. Навела је да у свему остаје при датом налазу и мишљењу. У конкретном случају примењена је селективна и прилагођена психодијагностичка тестуална батерија, јер одлука о томе која ће психодијагностичка техника односно тестови бити употребљени зависи од задатка који се даје психологу и мора бити прилагођена задатку и испитанику. Према Закону о психолошкој делатности се ни методолошки ни процедурално не разликују

вештачења која су рађена пре овог вештачења. На основу клиничких и тестовних маркера, као и прегледа медицинске документације даје се закључак и потом одбор усаглашава своје мишљење. Што се тиче њеног дела након што изврши увид у медицинску документацију, на основу клиничких маркера које добије, анамнезе и тестовних маркера пише свој закључак. Њен налаз се не разликује од претходног вештачења свуда је закључак исти. Објашњава да је мишљење спознајни процес у виђању односа и постоје различити нивои мишљења, конкретно, функционално и апстрактна мишљења. Када је у питању испитаник који базично има ниже интелектуалне способности, испод просечне, то је тешко мерљиво и оно што он тестовно исказује то је конкретно мишљење. То је логично имајући у виду његову испод просечну едукативну запуштеност и афективну депривацију коју је он имао првих седам година живота. Код испитаника је заступљено функционално мишљење које није одлика ментално заосталих особа. Функционално мишљење је кад особа има једно усвојено понашање које може да примењује у различитим сегментима. Испитаник поседује конкретно и функционално мишљење што је довољно за једно усклађено функционисање у складу са његовим пореклом, одрастањем, и едукативним нивоом. Није било могуће утврдити његов проценат интелигенције, јер је неписмен и не може да одговори на неке захтеве, али на основу скраћене батерије тестова може да се стави у категорију. Код њега се не ради о трајном или привременом душевном обољењу, нити о менталној заосталости, он је особа једноставне структуре личности који је релативно оскудних испод просечних потенцијала који актуелно веома добро социјално функционише и успео је да овлада бројим вештинама и зато има функционално мишљење и нема оштећења памћења. Према проценама које је комисија урадила сведок је способан да да исказ. Сведок није сугестибилан, он је пре адаптиран и послушан, то се зове ригидност, адаптивност, али не сугестибилност. Сугестибилност подразумева да бројне различите особе могу да упливишу на нечије понашање, а код сведока има значајних особа и ставова које он доследно следи. Породично устројство и основи моралности потичу из породице, неке друге особе су биле од значаја, али база моралних оквира је породична ствар. Није утврђен утицај неке особе који би био од значаја за ово вештачење и процену његове способности. Алкохол код испитаника није заступљен дуги низ година и радило се о културолошком алкохолизму који је био везан за његово подручје и ратне околности, па како се радило о повременим опијању то код испитаника нема сегменте алкохолних промена ни у личности, ни когницији која је констатно на истом нивоу. Уколико је неко базично нижих интелектуалних потенцијала нормално је да ће меморијски опсег увек бити нижи од просека. Његове персоналне одлике су остале исте у задњих годину и по дана од појаве неуролошке болести, а такође и когнитивно функционисање није значајно у овом периоду. Сада когнитивно функционише исто као пре две године када није дијагностиковано неуролошко обољење. Актуелно није регистровано пропадање по органском типу у односу на преморбидне или на способности од пре две године. Мисаони ток је очуван у довољној мери с обзиром на његове преморбидне потенцијале и на његову едукацију. Има циљну представу, задатак и он га извршава. Код испитаника није заступљена психотична симптоматологија, актуелно је очуван тест реалности. Нема психотично, дезорганизовано, агресивно, неувиђавно, некритично понашање са бројним неповезаним и суманутим идејама. Током анализе одрастања, његовог медицинског картона и на основу вештачења утврђено је да не испољава знакове привременог или трајног душевног обољења, нити менталне заосталости. То значи да нема ни суманутих садржаја, нити психотичне садржаје, све је у оквиру реалности, критичан, увиђајан у реалности. Семантичко памћење је као фонд којим неко влада испитаник влада фондом који је задовољавајући за његов едукативни ниво

и за специфичност развоја. Има очуван тест реалности и то значи да није психотичан. Ништа не значи то што испитаник није навео од којих болести болује, јер већина људи који немају озбиљне системске болести или животну угрожавајуће, кажу да нису болестни, јер су то редовне, уобичајене болести које све особе имају, као што су уринарни проблеми и проблем са желуцем, и то не спада у животну угрожавајуће, хронично или неко системско обољење. Све ово није од значаја за њену процену као психолога. Код сведока је тестовно актуелно очувана просторна и временска оријентација. То конкретно значи да се оријентише у времену и простору где се налази и која је година, а не иде у процену да ли сведок зна да гледа у сат. Сведок је прошао регрутацију, што подразумева психофизичку менталну и телесну процену, одслужио је цео војни рок по свим извештајима без икаквих проблема и то је све што је за психолога од значаја. Различито казивање сведока у погледу године када се венчао или када му се родио син нису одступања у времену, то би се пре односило осцилације, флукуације у памћењу, а не одступање, а време је апстрактан појам. Када се изјашњава различито у колико година се оженио то није лагање, то су омашке које се дешавају код бројних људи. Када се изјашњава различито о годинама живота свог сина то је у склопу његових примарних потенцијала и едукативне запуштености. Када се изјашњава да се није лечио, а поседује медицински картон то не говори о склоности лагању, то говори о томе чему придаје значај. Сведок није склон конфабулацијама и то значи да када нешто не зна, не попуњава лажним сећањима, он или зна или не зна. Лака одступања су емоционална експресија психолошког стања. Није запазила да је присутно лагање у исказима које је давао Митрашин Глишић код психолога када су вршена психолошка тестирања, када је извршена процена и психолошко истраживање, психолошко тестирање. Вештачено је психолошко стање сведока у садашњем тренутку и закључак је комисије да је процесно способан.

На налаз и мишљење Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета од 10.10.2022. године стручни саветник одбране прим. др Зоран Ђурић дана 26.12.2022. године доставио је примедбе и то да су контрадикторности у исказу сведока Митрашина Глишића последица делимичног губитка сећања, што је разумљиво на протек времена од 27 година. Евидентно је давање приближних одговора и нагађања, као да жели да да пожељан одговор, а није сигуран који је прави. Са друге стране показује да не разуме значај и последице својих промена исказа, не показује да га погађа што једном некога терети својим сведочењем, а после то пориче као да пре тога није рекао нешто супротно. Ово се може објаснити ниским интелектуалним потенцијалима и недовољно развијеним интегративним функцијама односно немогућношћу да сагледа сложеност ситуација о којима сведочи. То је у корелацији са налазом из комисије „Лаза Лазаревић“ да функционише на нивоу менталне ретардације лаког степена. Сагласна са овом тврдњом је и изјава проф. Миловановића да особе које конкретно мисле, а Митрашин Глишић је једна од њих, нису способне да схватају и расуђују.

Судско-психијатријски одбор је одговарајући на примедбе стручног саветника др Зорана Ђурића доставио допунско мишљење дана 16.01.2023. године у коме је наведено да Одбор остаје при свом налазу и мишљењу и да сматра да нема основа за додатним испитивањем чланова Судско-психијатријског одбора на главном претресу. Одбор остаје при налазу и мишљењу да је Митрашин Глишић особа са једноставном структуром личности, базично ниских интелектуалних потенцијала у опсегу испод просечних и да у садашње време нису нашли постојање било каквог тежег поремећаја душевног здравља, привременог или трајног менталног поремећаја или менталне

заосталости, који би његове способности учиниле непримереним да схвати природу и сврху поступка, разуме поједине процесен радње и њихове последице. Способан је да да свој исказ као сведок, тј. у садашње време је процесно способан.

Из налаза и мишљења комисије судских вештака неуропсихијатар проф. др Ратко Ковачевића и психолога Звезданке Савић од 30.03.2021. године за опт. Драгану Ђекић утврђено је да је комисија судских вештака на основу клиничког прегледа и испитивања оптужене дала налаз и мишљење о душевном здрављу и урачунљивости опт. Драгане Ђекић. Комисија је мишљења да је оптужена особа просечних интелектуалних способности са једноставном структуром личности. Код ње није уочено постојање душевне болести, душевне заосталости, привремене душевне поремећености, нити друге теже душевне поремећености. Психофизички развој оптужене, а посебно њени укупни ментални капацитети (интелектуални, емоционални и социјални у време извршења кривичног дела (27.02.1993. године) одговарали су њеном календарском узрасту. У време извршења кривичног дела које јој се ставља на терет код оптужене се не откривају актуелни психопатолошки садржаји. Међутим, имајући у виду њену адолесцентну доб, мишљења су да су јој способности схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима у време извршења дела биле смањене, али не битно. У време дела за које се терети, сем слабије промишљености и извесног авантуристичког духа, нема актуелних показатеља који би указивали да је у том периоду њена општа душевна развијеност била испод календарског узраста на којем се тада налазила. Оптужена је душевно здрава особа па јој зато мера безбедности медицинског карактера није потребна.

Судски вештак Звезданка Савић испитана на главном претресу дана 15.09.2022. године остала је при датом налазу и мишљењу и додала да је њен налаз само интегрисани део у оквиру комисијског вештачења на чијем челу је био проф др. Ратко Ковачевић. Код оптужене је уочено дисфорично расположење, што је одмах и објашњено јер је то депресија благог интензитета, што одговара дијагностичким класификацијама. Од метода у вештачењу применила је експлоративни интервју који укључује испитивање психолошког стања оптужене, а о догађају који се десио раније. То је посебан начин испитивања где се долази до релевантних података о њеном психолошком актуелном функционисању и извлаче се закључци на основу тога како је она била раније. При таквом раду помажу и тестови као што је Роршарх метод за процену личности који је код оптужене детаљно примењен и потом анализиран. На основу резултата психолошког испитивања, података добијених интервјуом и психолошким тестирањем, може се закључити да код оптужене Драгане не постоји озбиљнија психопатолошка феноменологија. У одбрамбеној стратегији доминира рационализација, потискивање и негирање. У тренутку испитивања везано за догађај, оптужена је објашњавајући тај догађај доста рационализовала и објашњавала због чега је узела учешће и отишла на ратиште. Рационализовала је своје понашање неким позитивним моментима, као што је жеља да помогне рањеницима. На основу тестова који су примењени закључак је да је оптужена неке моменте и догађаје, који су јој били можда трауматични, потиснула. Негирање се односи на питања везана за неку њену активност која би била процењена као недозвољена, да је она радила нешто лоше са тим људима са којима је долазила у контакт. Она је користила негацију и апсолутно је све негирала. Њени интелектуални потенцијали у тренутку испитивања, а увек су вероватно такви и били, су у границама просека, она нема адекватну едукативну и социјалну надградњу, општи фонд знања је мали, низак, али има очувану интелектуалну заинтересованост, чак са идејом да своје искуство преточи у форму

неког романа. Реклаје да воли да пише и да често пише, али њена информисаност је због неадекватне надградње скучена, то је утврђено преко субтеста информисаност који припада тесту за мерење општих интелектуалних способности, где је оптужена постигла нижи скор.

У тренутку извршења кривичног дела оптужена је била у адолесценцији, то је доба где се личност још развија и није достигла своју потпуну интеграцију, можда је достиже негде до 24 године. Карактеристика тог доба је незрелост, исхитреност, импулсивност у понашању, поводљивост и већина се у том добу тако понаша. Код оптужене је била карактеристична нека врста импулсивности, што је објашњено кроз анализу њеног породичног фунгиционисања, јер је одрасла без адекватних идентификационих модела, родитељи су изгубили старатељство над њом, расла је са сестром, пре тога је била у дому. Њени мајка и отац су пили што је за дете у развоју страшно, као и то да нема своју примарну породицу и да лута, таква особа је подложна неким утицајима из спољне средине и онда се неке приклони. И иначе је за тај узраст карактеристична појава да вршњачка група узима примат над родитељским ауторитетом. Уз ово у то време је била специфична ситуација, ратна дешавања на територији бивше Југославије, а оптужена је испољавала авантуристички дух и тражила бекство од ситуације у којој се налазила, није могла да се испољи, ни да упише медицинску школу, што је доживела као депримирајући моменат и то је за њу била траума. Због авантуристичког духа излаз из ситуације у којој се налазила оптужена је нашла у томе што је отишла на ратиште да помаже рањеницима. Оптужена није имала осећај припадности и тежила је да негде има неки осећај припадности и корисности, имала је жељу за доказивањем. Необично је било да девојка тог узраста крене на ратиште без свести о томе шта може да јој се деси. Одлика тих младих година је да млади немају антиципацију будућности и развијену способност да перципирају будућност и негативне или позитивне последице које би настале и импулсивно улећу у неке активности, што је код оптужене одлазак на ратиште. Она нема кроз рационално понашање, јер меша осећања и рационално понашање, долази до уплива емоционалности на когнитивне процесе. Код адолесцената је могућа промена расположења и промена понашања. Генерално су неинтегрисани, имају слабу контролу над емоцијама, а поготово оптужена која нема своју породицу. Душевни развој код оптужене је усклађен, она је интелектуално у границама просека и нема психопатологије. За време оружаног сукоба на оптужену је могао да утиче неко са јачим ауторитетом, она је млада особа и није искључено да је нешто радила да би припадала некој заједници, али нема података о њом њеном понашању. Када се ради о особи од петнаест, шеснаест година која се нађе у таквој ситуацији или у ситуацији опасној по живот, могуће је да може да буде и сугестибилна.

Суд је из изведених доказа утврдио:

Опште је позната чињеница да је на простору БиХ, па и у селима и местима која су наведена у изреци, и у наведено време у току био унутрашњи, немеђународни оружани сукоб између оружаних формација српског народа, са једне стране и бошњачког и хрватског народа, са друге стране, те између Војске Републике Српске и МУП-а Републике Српске, с једне стране и Армије и МУП-а БиХ, са друге стране. Ратно стање на територији Босне и Херцеговине проглашено је Одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине на седници одржаној 20.06.1992. године која је објављена у „Службеном гласнику БиХ“ број 7/92 од 20.06.1992. године.

Током поступка је утврђено да се су се на подручју Вишеграда налазиле оружане формације Републике Српске и то Вишеградска бригада, и није било спорно да је оптужени Јован Липовац био припадник Прве чете Првог батаљона Вишеградске бригаде Војске Републике Српске, јер је он то наводио, а исто произлази и из исказа сведока Милана Микана Илића који је током поступка и у истрази и на претресу наводио да је био командир те јединице у којој је био овај оптужени. Ова чињеница учињена је неспорном на припремном рочишту. Да су оптужени Лукић Гојко, Васиљевић Душко и Драгана Ђекић били припадници јединице „Осветници“, суд је утврдио прихватајући у потпуности исказ сведока Крсте Папића, који је тако наводио у исказима у истрази и на претресу јер добро зна Гојка Лукића који је био Миланов брат, познато му је да је Душка Васиљевића, Милан довео из Обреновца, а Драгану Ђекић зна јер је била једина женска особа. И остали сведоци познају окривљене и знају да су они били припадници јединице „Осветници“ којом је командовао Милан Лукић. Сведок Митрашин Глишић наводио је тако у свим исказима, из истраге и на претресу, и наводио да је добровољац из Обреновца Душко Васиљевић од првог дана био са Миланом. Он добро зна Милановог брата оптуженог Гојка Лукића, познаје целу његову породицу и оптужену Драгану Ђекић која је била једина жена, а виђао је и са осталим „Женскињама“. И сведок Ристо Перишић је навео да су оптужени Лукић Гојко и Душко Васиљевић били међу припадницима групе „Осветници“, на чијем је челу био Милан Лукић и да су припадници јединица у којима су били добровољци тражили да остану у Вишеграду где су изводили акције.

О томе како је настала јединица „Осветници“, истинито по оцени суда, сведочио је Ристо Перишић, који је био начелник полиције у Вишеграду и познато му је да је на челу једне групе добровољаца био Милан Лукић, са њим су били оптужени Душко и Љубиша Васиљевић, Јово Липовац, Гојко Лукић, и извесни Вук Ратковић. Већина добровољаца је дошла из Обреновца и других места у Србији. У групи Милана Лукића су били Митрашиновић Миодраг, Крсмановић Оливер, Бобан Инђић и други. Из исказа овог сведока утврђено је да се по граду проносило да је нека убиства и насилна дела извршила ова група. Иако је ова група као и друге паравојне формације по одлуци Винка Пандуревића, који је био на челу Вишеградске бригаде протерана, вратили су се крајем августа или почетком септембра 1992. године, када је Лука Драгићевић дошао на чело Вишеградске бригаде, а почеле приче да ће Вишеград пасти. Милану Лукићу и „Осветницима“ прикључили су се и мештани. О томе да је група окупљала и добровољце из Србије наводила је и оптужена Драгана Ђекић и сведоци Мића Јовичић и Небојша Ранисављевић, Милан је долазио у Србију и Београд за добровољце, а сведоци Мића Јовичић и Ранисављевић долазили су више пута због тога у Србију током јануара и фебруара 1993. године. Из исказа сведока, а тако је наводила и оптужена Драгана Ђекић утврђено је да је на истом подручју постојала и интервентна чета Вишеградске бригаде којом је командовао Бобан Инђић, а која је била под командом Луке Драгићевића и да су се сведоци Јовичић и Ранисављевић по доласку прикључили тој јединици и били командири водова „Ресавац“ и „Скакавац“, имали су мотороле. У акцијама су се добровољци, па и „Осветници“ прикључивали интервентној бригади, али јој нису припадали. Сведоци Јовичић, Ранисављевић, Дамљан Митрашиновић, Риста Перишић и Милан Илић говорили су о јединици „Осветници“, другим јединицама које су постојале на терену. У јединици „Осветници“ је било око 15 добровољаца, а и овај сведок наводи да је Милана Лукића виђао у граду у друштву браће Гојка и Средоја Лукић, и са Бобаном Инђићем, Шекарићем, Оливером Крсмановићем, браћом из Обреновца, Душком и Љубишом Васиљевић, Јовом Липовцем, Мијом Митрашиновићем, Нешом Ранисављевићем, била је ту и оптужена

Драгана и други. Сведок Небојша Ранисављевић наводи да је Бобан Инђић у чијој је јединици био примао наређења директно од Луке Драгићевића. Сведок Милан Илић наводио је да је након децембра 1992. године Крста Папић постао командант батаљона, а он командир чете у Првом пешадијском батаљону Вишеградске бригаде. Команда чете је била у викендици породице Липовац у Рујишту, команда батаљона у ОШ „Желимир Ђурић Жељо“ у Прелову и команда бригаде у месту Околишта. У основној школи у Прелову су били командант батаљона, веза, на спрату у канцеларији секретара и директора, и кухиња на крају ходника, десно. Везисти су на смену били Драган Симић и Душко Божић, у кухињи је радила Станица Марковић и покојни Васо Војновић, професионални кувар. Митрашин Глишић је радио физичке послове. Он познаје оптужене јер је Липовац био у његовој чети, Драгану Ђекић је Милан Лукић довео код њега, браћу Васиљевиће је видео једном у јуну или јулу 1992. године, за оптуженог Гојка Лукића не зна да ли је био у некој јединици. Сведок Дамљан Митрашиновић по чину потпуковник, био је командант Горажданске бригаде, од новембра 1992. године па до фебруара или марта 1994. године. Интервентна чета била командом Вишеградске бригаде. Познато му је да су „Осветници“ формацијска самостална јединица, били су везани за околину Жупе, села Прелово, Ријека, Блаце, Рујишта и Ђуревићи. Припадници интервентне чете су били Бобан Инђић, Раде Тановић, Шекарић, Полуга, Митрашиновић, припадници „Осветника“ Милан Лукић, Средоје Лукић, можда на кратко Гојко Лукић. Сведок Крста Папић је учествовао у формирању Прве чете у Прелову мисли 05. маја 1992. године, а први командир Прве чете био је Милан Илић, док је сведок Папић од краја октобра 1992. године постављен на место команданта Првог батаљона, и био је на тој дужности и у фебруару 1993. године. Групу коју су у граду звали „Осветници“ није добро познавао. Та група је била стационирана у бањи Вилина Влас, формирали су је Милан Лукић, Средоје Лукић и Нико Вујчић, виђао их је у граду, долазили су у Прелово. Оптужену Драгану је видео пар пута у Вишеграду, и једном у Рујишту, на линији одговорности Прве чете. Сведок Душан Божић наводио је да када је Крста Папић постављен за команданта батаљона био је његов возач. Сведок Драгољуб Чаркић био је мобилисан 09. маја 1992. године као војник Прве чете из Прелова, а имао је и радну обавезу у задрузи у Сасама где је главни био Славомир Папић. Сведок Илија Папић био је у рату од 1992. до 1995. године, као припадник Војске Републике Српске у Првој чети која је била смештена у Рујиштима, а 7 месеци је имао радну обавезу у Задрузи на обављању пољопривредних послова. Сведок Драган Симић је у периоду од 1992. године до 1995. године био у првој чети Вишеградске бригаде на пословима везисте, стациониран у основној школи у Прелову, селима Рујишту и Клашнику, а у току 1993. године у Прелову, у основној школи где је била команда у канцеларији директора школе, на спрату. Познаје Милана Лукића и Бобана Инђића, и оптужене Гојка Лукића и Јована Липовца. Сведок Бобан Инђић наводио је да је у време рата командовао интервентном јединицом. Познаје оптуженог Гојка Лукића, који је био у некој другој јединици. Сведок Оливер Крсмановић је током 1993. године био припадник регуларне формације Треће чете, у селу Дринско чији је командир био Момир Савић. Зна да је Мића Јовичић био добровољац. Његова јединица није долазила у Прелово.

Из ових међусобно сагласних и истинитих исказа суд је утврдио да су „Осветници“ били паравојна формација која се у неким акцијама прикључивала интервентној чети, и да се изместила у бању Вилина Влас. Овом јединицом командовао је Милан Лукић и њој су припадали оптужени Драгана Ђекић, Гојко Лукић Душко Васиљевић, а опт. Јово Липовац је припадао Првој чети првог батаљона. Из ових сагласних исказа произлази да је на подручју које је означено у изреци у току био

оружани сукоб између српских снага и снага муслиманске БиХ и да су сви оптужени имали статус борца, са собом носили оружје, имали униформе и сва обележја бораца.

Оружана група коју су чинили окривљени и други НН припадници формације „Осветници“ које је окупио Милан Лукић је кренула дана 27.02.1993. године у станицу Штрпци и из воза 671 који је саобраћао на линији Београд – Бар су отели путнике.

Суд је прихватајући у потпуности исказе оштећених поуздано утврдио да су у возу који је дана 27.02.1993. године саобраћао на линији Београд - Бар били путници цивили који су наведени у изреци. Током поступка је несумњиво утврђено из исказа сведока оштећених испитаних током поступка да су из воза изведени цивили Зековић Февзија из Пријепоља, Зупчевић Халил из Требиња, Личина Илијаз из Бијелог Поља, Ђорић Расим из Пријепоља, Кајевић Нијазим из Пријепоља, Ханић Мухедин из Бродарева, Бабачић Исмет из Подгорице, Капетановић Есад из Бијелог Поља, Ћечевић Сенад из Бара, Прељевић Сафет из Бродарева, Аломеровић Адем из Бродарева, Зуличић Звијездан из Сарајева, Софтић Шећа из Бијелог Поља, Бекија Фехим из Бијелог Поља, Хусовић Рафет из Бијелог Поља, Растодер Јусуф из Берана, Топузовић Џафер из Бродарева, Мемовић Фикрет из Пријепоља, Бузов Тома из Београда и једно НН лице. Ово произилази из исказа сведока-оштећених Зековић Алмира, Селме Чоловић, Кајевић Наила, Ханић Изудина, Зупчевић Саније, Едина Бакије, Личина Рагипа, Капетановић Алије, Софтић Етема, Растодер Мисина, Хусовић Бахте, Ислама Синанчевића, Бабачић Сахрета, Ђорђија Вујовића, Прељевић Каће, Рамизе Мурић, Топузовић Ифете и Ковиљке Бузов, који су сведочили о томе како су се њихови сродници нашли у возу, због чега су путовали, како су сазнали за отмицу и тражили своје најмилије. Изнели су јасно све што знају о овом догађају. Исказима сведока оштећених о томе да њихови сродници нису пронађени сагласни су писани докази, записници о проналажењу, идентификацији и обдукцији пок. Расима Ђорића, Зупчевић Халила, Јусифа Растодера и Личина Илијаза чији су посмртни остаци пронађени.

У возу су осим путника, били и радници железнице и полицајци који су у исказима потврдили да су путници муслиманске националности изведени из воза и да је то учинила оружана група војника. Сведок Марко Плазинић, кондуктер, видео је да војници одводе путнике из воза, препознао је међу њима отправника воза који ради на станици Пријепоље Фикрета Мемовића, и схватио да нешто није у реду. Он је видео сведока Ичагића бледог као крпа, и поред њега тројицу у маскирним униформама, са оружјем и описао да је главни био војник са шубаром. Касније је видео да су одведени још неки које је познавао, дечко из Бара и шеф из „Жеграпа“. Исто је наводио и кондуктер сведок Раденко Грујичић који је покушавао од војника да сазна шта се дешава, али га је војник са шубаром на глави и упереном пушком питао како се зове па када је рекао „Грујо“ овај је одговорио „Ево га још један Мујо“, морао је да покаже личну карту и каже коју славу слави. Видео је да путници из воза пролазе кроз шпалир војника и да их воде ка великом војном камиону. Познавао је Мемовић Фикрета кога су војници тада одвели. Сведок Зоран Удовичић био је полицајац у пратњи воза са колегом Вранићем. Видео је војнике који стоје поред са пушкама упереним у воз, и групе војника који улазе у предњи и задњи део воза. Видео је да су војници припадници војске Републике Српске, били су наоружани до зуба. Војници су извели осморицу војно способних мушкараца, старих 35-40 година, рекли су му да их воде на компјутерску контролу. Сведок Мирослав Вранић рекао му је после да су „Скинули муслимане“. Обојица су у Прибоју обавестили о свему ПС Ужице, дао је изјаву командир Цветић му је рекао да су већ о свему обавештени. Сведок Мирослав Вранић

наводио је да је воз био опкољен, а у тунелу је стајао војник с брадом који је држао пушкомитраљез, а око њега војници са аутоматским пушкама. Сведок је наводио да је и он имао аутоматску пушку, репетирао када су хтели да изведу Санију и њену децу и тако их спасио. Он је видео да сведока Грују војници проверавају да није Муја и да су извели двадесетак путника. Описивао је једног војника са брадицом, нижег, који се представио као Драган и једног са шубаром, средњег раста, који се обраћао свим путницима. Војници су легитимисали путнике и питали их коју славу славе. Видео је када су водили његовог пријатеља Шефка Сијарића, рекао је војницима да је он добар човек и пријатељ, али су му понудили да пође уместо Шефка. Сведок Владан Туцовић био је помоћник машиновође у возу, није излазио из локомотиве, али је видео да изводе путнике и међу њима једног црнца, човека тамније пути, кога је војник тапшао по рамену и смејао се, загрлио га испред станице. Видео је да су неки путници прошли поред станице, сећа се човека од седамдесетак година само у прслуку и са шалом. Мисли да је било 20 војника, можда и 30, и са једне и са друге стране воза, схватио је само да је главни међу војницима био један са шубаром. Видео је неког војника да врти лисицама, неки су имали црне плете капе, видео је једаног војника ниског висине свега 160-170 цм, у униформи, коме су он и колега Радојичић дали личну карту и путни лист. Сведок Жељко Радојичић видео је испред станице Штрпци да на огради седе војници, и да су око станичне зграде. Један војник му није дозволио да изађе из локомотиве, вратио га је када је покушао да изађе. Војници су легитимисали и њега и помоћника. Видео је да војници неке људе, да је међу њима један тамне пути и видео је већи војни камион. После 20-25 минута рекли су му да може да крене. Сведок Слободан Ичагић наводи да су војници направили кордон с обе стране воза, ушли, почели су да изводе путнике. Међу изведеним људима је био један мелез. Када је међу изведенима видео Мемовић Фикрета који му је рекао „Слобо брате помагај“, излетео је и молио „Људи ово је мој колега, поштена душа ради са мном, пуштајте га“, али га је један војник одгурнуо, опсовао, питао да и он пође. Међу путницима који су изведени је препознао и Сеифа Софтића. Изведено је 20 путника и све су их сместили у војни камион. Суд је исказе ових сведока оценио као уверљиве, и прихватио их, из њих утврдио како су војници у возу издвајали Муслимане, и како није било могуће да се супротставе и помогну јер су доводили и себе у опасност.

У возу су осим наведених били и други путници који су описали како је воз засутављен и шта се догодило, и сведочили о томе шта су видели. Сведок Горан Буквић путовао је са колегама Вуковићем, Радомировићем и Шалипуром, ни он ни сведок Шалипур нису могли да опишу војнике нити шта се догодило. Сведок Буквић је само упамтио да су ушла тројица војника, а један од њих са белом шубаром на којој је била кокарда. Сведокиња Љиљана Матовић посведочила је да су и њу легитимисали војници и због презимена Опанчина војници су је питали коју славу слави. Сведок Зоран Пантовић наводио је да је видео доста војника али није могао да их опише. Описао је да је главни међу војницима био са шубаром, раздрљене кошуље, да је био ту и један нижи с брадом, војници су били различито обучени. На камиону који је замицао низ пут видео је цивиле који су изведени из воза. Сведок Зоран Богетић наводио је да су и њега легитимисали и упамтио је, војника са шубаром, војника који је деловао као командос, као Рамбо, био је нижи растом, и другог који је био у пристојној униформи са шајкачом. Војници су ове путнике гурали низ пругу, а са једним тамније пути су се дивљачки понашали. Сведок Радојко Јешић наводио је да је изведен његов пријатељ Февзија Зекић. Након повратка у Пријепоље је сазнао да је из воза изведен и Адем Аломеровић из Бродарева, возач кога је познавао и Кајевић, који је радио у пошти у Пријепољу. Сведоци Ненад Цвијетић, Љубиша Радомировић, Горан

Вуковић нису ништа видели, а Војко Симовић и Милан Дуловић, Миросав Газдић, Милан Коковић и Игор Лакић видели су војнике. Сведоци Кошћало Бранко и Голуб Булатовић били су у купеу са Исметом Бабачићем који је одведен, а његовом оцу су касније однели Исметове ствари. Сведокиња Хадија Мујевић Хургаш наводила је су легитимисали само мушкарце, а она и Босиљка Остојић виделе су да изводе путнике.

Исказе наведених сведока суд је прихватио као јасне и истините, и из њих је утврдио да је у возу било једно НН лице, друге националности, странац, да су војници били у различитим униформама, сви наоружани пушкама, неки са капама на главама, да је један имао шубару на глави и он је сведоцима изгледао као да командује осталима. Како су сведоци Митрашин Глишић и Мића Јовичић наводили да је Милан Лукић носио шубару и на овај начин је суд утврдио да су отмицу извршила оружана група коју је окупио Милан Лукић. Према сведоцима било је око 20 војника, који су се распоредили око воза, улазили су у вагоне и легитимисали путнике, и затим неке путнике изводили кроз шпалир који су војници направили, па увели у већи камион покривен војном цирадом. Ово је сагласно и са исказима сведока Јовичића и Ранисављевића који су говорили о томе колико је ова оружана група бројала војника, колико је њих кренуло и како су били распоређени на станици. Утврђено је и да су војници легитимисали путнике, проверавали да ли се ради о Србима тако што су када посумњају питали коју славу славе, да су тако издвајали муслимане и извели из воза.

Из изведених доказа суд је утврдио да је путнике из воза отела оружана група коју је окупио Милан Лукић, у којој су били оптужени. Оптужени Душко Васиљевић и Јован Липовац били су на станици у Штрпцима и извршили отмицу путника заједно са осталим припадницима групе. У оружаном групи били су и сведоци Небојша Ранисављевић и Мића Јовичић. Оружана група војника дошла је у станицу Штрпци камионом „ТАМ 150“ легитимисала и извела из воза путнике цивиле муслиманске националности. Претходно Слободану Ичагићу како је овај сведок искрено објаснио наредили су да заустави воз иако у Штрпцима није било предвиђено заустављање. Да је НН оружана група припадника „Осветници“ коју је окупио Милан Лукић учествовала у догађају и да су у тој групи били сви оптужени, а да су оптужени Јован Липовац и Душко Васиљевић са НН борцима отели путнике из воза утврђено је из исказа сведока Ранисављевића и Јовичића. Ове исказе стога је суд пажљиво анализирао и ценио јер су они од значаја с обзиром да су сведочили о читавом догађају, не само о отмици путника из воза, већ и о ономе што се даље дешавало, а сведочили су и о свим оптуженима.

Исказ сведока Миће Јовичића суд је оценио као истинит и искрен. Приликом испитивања сведока одбрана је наводила да је сведок другачије говорио у истрази и на претресу, да је инструкисан од стране Тужилаштва да сведочи и да то чини да би прикрио и умањио значај својих радњи у овом догађају, за себе постигао повољнији третман на издржавању казне јер је и сам осуђен због овог догађаја, пресудом по основу споразума у коме се обавезао да сведочи. Међутим суд је ове наводе оценио неоснованим и нашао да сведок исто сведочи и у истрази и на претресу, а да се разлике огледају једино у терминологији и изразима који су употребљени када је у истрази записник диктирао тужилац, и преносио и уносио речи сведока, док на претресу сведок својим речима износи све о догађају и то се доследно транскриптује, па је речник другачији. Суштина, динамика догађаја, опис и доследно навођење како је сведок дошао у Прелово, ишао у акцију, шта је радио, шта се дешавало у школи, а шта у селу Мушићи су убедљиви. Испитивање сведока од стране одбране где се тражи да се

изјашњава о димензијама товарног сандука камиона, или колико је камион удаљен од врата, и друго, коментарисањем да сведок не говори истину ако се нечега не сећа, или с друге стране да када одговори на питање сигурно је инстуиран како да одговори, јер како би после толико времена памтио такве детаље, као и испитивање сведока о истој ствари више пута, иако се о нечему изјашњавао у несметаном излагању, као на пример колико је добровољаца дошло у Вишеград када и он, у које је време камион стигао пред школу, када је сазнао да ће отети путнике из воза, да ли је одмах ушао у школу или прво попушио цигарету и слично, је исцрпљивало сведока, а да није ни у чему дискредитовало његов исказ ни кредибилитет и суд је исказ сведока Јовичића у потпуности прихватио, налазећи да је јасан, доследан, убедљив, истинит, да је сведок и осуђен, има претње због сведочења у коме спомиње све актере и показао је кајање, јасно наводећи да зна да се ради о кривичном делу, да се тако не поступа са цивилима, али више ништа не може урадити, све је готово када су људи убијени. Исказ сведока Миће Јовичића сагласан је и са исказима сведока који су били у возу и сведочили о извођењу путника, као и у погледу описа догађаја са исказом сведока Ранисављевића, и исказима других сведока- Божића из истраге, Митрашина Глишића, па га је суд у потпуности прихватио.

Исказ сведока Небојше Ранисављевића, који је због овога дела осуђен и издржао је казну, који је сведочио о свом учешћу у овом делу, радњама које је предузео, и о сопственом учешћу, суд је прихватио само у делу у коме говори о догађају и отмици, и свему што се дешавало са цивилима, јер је у томе доследан и сагласан са исказима осталих сведока, истинит и искрен, док исказ овог сведока када говори о оптуженима и њиховим радњама суд није прихватио јер је оценио да је пристрасан и да сведок настоји да заштити оптужене и да им помогне у овом поступку. Сведок Небојша Ранисављевић је био у оружаном групи војника који су легитимисали, извели из воза и камионом одвезли набројане путнике, цивиле. Он је сведочио да је са оружаном групом из места Прелово дошао камионом до станице и отео путнике из воза. Сведок је са оружаном групом био и касније, па и када су цивили убијени. Једног цивила је он ранио. Из исказа овог сведока и исказа сведока Миће Јовичића који је сведочио о свом учешћу и о томе како је са групом војника отишао и отео путнике из воза и како су их они тукли и малтретирали у школи, па су убијени, као и из јасних и убедљивих исказа сведока Дамљана Митрашиновића, Милана Илића и Риста Перишића утврђене су околности под којима је отмица извршена.

Сведок Дамљан Митрашиновић одобрио је употребу камиона којим су се до станице превезли борци и којим су возили отете путнике, али је навео да је камион одобрио због преваре јер су му војници међу којима су били и неки из „Осветника“, а могуће да су ту били и Милан Лукић, Бобан Инђић и Раде Тановић, тражили камион да би извели акцију на Рујишту због упада муслимских снага, па је он употребу камиона одобрио након претходних провера. Он је одредио и возаче и урадио путни лист. Возаче су војници касније избацили и узели камион. Из исказа овог сведока утврђено је да је оружана група коју је дана наведеног у изреци окупио Милан Лукић користила камион „ТАМ 150“ троосовинско возило, тип великих ФАП ова, који је по габаритима већи од „ТАМ-а 110“, и који је намењен и служио је за превоз бораца и борбене технике. Из исказ сведока Митрашиновића утврђено је да је камион предвиђен за превоз 10 бораца са комплетном опремом у мирнодопским условима, а у ратним условима обично се превозило између 20 и 25 бораца, да му је била преправљена каросерија и по средини је направљена дрвена клупа да би се тако омогућио смештај већег броја бораца, и могло је да се превезе више од 30 бораца. Дакле из овог јасног

исказа утврђено је како је оружана група набавила камион и о ком се камону ради, његова марка, габарити, капацитет и изглед. Стога су неосновани наводи браниоца оптуженог Јована Липовца, адвоката Ђорђа Дозета, да камионом који је наведен није било могуће да се превезу цивили и борци.

Сведоци Небојша Ранисављевић и Мића Јовичић сведочили су о окупљању групе и отмици путника. Њихови искази су сагласни у том делу и сагласни исказима путника из воза, и суд их је прихватио. Из исказа ове двојице сведока суд је утврдио да је до окупљања бораца дошло на позив Милана Лукића. Обојица су наводили да само што су се вратили из Србије где су ишли за добровољце, Милан их је позвао да пођу, нису знали ни где иду, сведок Ранисављевић је питао да ли му треба оружје. Тек када су ушли у камион видели су да унутра има још бораца, а сведок Мића Јовичић наводи да је тек када се камион заглавио и они га гурали, када се подигла церада видео ко је све унутра и видео оптуженог Душка Васиљевића. О томе да је оптужени Јован Липовац био са групом бораца која је ишла на станицу Штрпце и отела путнике, јасно је сведочио Митрашин Глишић који је навео да је једним од аутомобила управљао Јован Липовац. Он је у Прелово дошао истовремено када су цивили доведени камионом, а истим аутом је управљао и када су цивили повели у Мушиће. Сведок Владан Туцовић наводио је да је један војник ниског раста, 160-170 цм легитимисао њега и друге путнике, а оптужени Липовац је ниског раста, па се и овај исказ може повезати са исказом сведока Јовичића и Глишића који су наводили да је у Штрпце ишао и оптужени Липовац. Сведок Небојша Ранисављевић наводио је да се 27.02. око 11-12 сати вратио у Прелово и када су улазили у касарну, пришао им је Милан Лукић и рекао „Идете с нама“. Сећа се да су ту били Словенац, Вук Ратковић, Ацо Шимшић, Зоран Пуковник, сви у маскирним униформама, он и Мића су имали црне мараме везане око главе, а Милан Лукић је имао шубару, а од оружја аутоматске пушке са преклопним кундаком, не зна да ли је неко имао бомбе, а само Мића Јовичић и нож. Схватио је где иду када су стигли на станицу. Милан је на станици поделио људе на групе. Када је воз стао, ушли су унутра. Сведок наводи да је и он ушао у воз и првог путника кога су му дали извео напоље и одвео према камиону. Путник кога је он водио није имао ствари, неки су имали пртљаг, сви су били мушкарци. Код камиона неко је донео жицу и Милан је рекао „Вежите људе“, па су им везивали руке на леђа, везана је можда половина путника јер није било више жице. Он је спровео тројицу путника из воза. Када су се враћали Милан му је дао једног дечка и рекао „Чувај ми га као брата, води рачуна посебно о њему“, код тога дечка је после тога пронађен пиштољ. Сведок Мића Јовичић наводио је су у камиону ка Штрпцима били Шекарић Драган, Милан Лукић и Бобан Инђић. Возилом је управљао Драган Шекарић. У товарном делу камиона су били Обрад Полуга и други војници, камион је био до пола пун, а када су гурали камион који је проклизао видео је и возила „Пасат“ и „Лада Нива“ беле боје, као и Новаковића, и Дрекало Ранка, војника званог Словенац, Полуга Новака, Мутлака, Папић Драга или Драгана, Вилатера, Васиљевић Душка, Липовац Јову, Митра званог Четник, и друге. Путничка возила су ишла испред камиона. На станици Штрпци наредба је била да неколико војника остане код камиона, неколико да иде напред и да чекају воз, а Милан, Бобан Инђић и један војник су чекали долазак воза у станици. Сведок Мића Јовичић остао је код камиона, и навео је да је Душко Васиљевић стајао са друге стране шина. Војници су били распоређени уз пругу, сви у маскирним униформама, са фантомкама, он и Неша са црним тракама на глави, и наоружани аутоматским пушкама, а Милан је имао хеклер и шубару. Шубару су носили и Митар Четник и Дрекало Ранко. У воз су ушли Милан и Бобан, Ранко Дрекало и омањи војник, ишли су од купеа до купеа, па су из воза почели да излазе путници, а војници

који су стајали уз пругу су их спроводили до камиона и укрцавали. Сви путници су били у цивилу, имали зимску гардеробу и мање торбе, а међу њима је приметио једног тамније путника који је личио на Арапина. Укрцано је око 20 путника, камион је у повратку возио Шекарић је поново возио. На станици на станици је био око 20-25 војника, међу војницима је видео опт. Душка Васиљевића, али ту нису били опт. Гојко Лукић и Драгана Ђекић. У повратку заустављени су на пункту у Добруну и пуштени, у Вишеграду су стали код кафане „Чађава“. Милан је наредио, па су се певале четничке песме. Пут су наставили до Прелова.

За отмицу су убрзо сазнали и сведоци Ристо Перишић и Милан Илић. Сведоку Перишићу, који је тада био начелник СЈБ Вишеград, начелник Станице полиције Бошко Петрић рекао је да је заустављен воз у Штрпцима, да су отети путници из воза и питао га да ли зна где је Милан Лукић. У Вишеграду му је пок. Милан Јосиповић, командир Станице полиције, рекао да су на полицијском пункту у Добруну на путу Вишеград - Добрун - Рудо у смеру према Рудом прошла три војна камиона „ТАМ 110“ и „150“ у којима су били наоружани војници, и да су у повратку претили војним полицајцима да подигну рампу или ће пуцати. То су били припадници интервентне чете Вишеградске бригаде чији је командир био Бобан Инђић, а спомињало се да је са њима Милан Лукић. Камиони су припадали Горажданској бригади. Сва возила су отишла у правцу Прелова. У другом дневнику РТС-а ударна вест је тада била да су отети путници из воза Београд - Бар у месту Штрпци и да су одведени у правцу Вишеграда, те вечери касније су му полицајци рекли да су путници одведени негде код Прелова и да су ликвидирани, да су их одвели на неку ливаду, наредили да легну потрбушке и да су убијени пуцањем у потиљак, а тела убијених су бачена у Дрину. Те вечери након другог дневника РТС-а Милан Лукић је са војницима прослављао што је успешно завршио посао, отмицу и ликвидацију путника. Сутрадан је у станицу Јавне безбедности Вишеград дошла четворочлана делегација из Пријеполја, међу њима и свештеник из Рудог, Старовлах Василије и хоџа да би се распитали о отетим путницима, а затим и представници Центра јавне безбедности Требиње из Србиња, и два инспектора из МУП-а Републике Српске и рекли да им је све познато. Према његовим сазнањима у тој отмици и ликвидацији су учествовали Милан Лукић, Бобан Инђић, извесни Вук и осуђени Ранисављевић. Сведоку Милану Илићу, када је пренео Веселину Вуцели да су тела убијених цивила у Мушићима овај је рекао „Опет онај коњ“ мислећи на Милана Лукића.

Оружана група војника камионом је отете путнике довезла у школу у селу Прелово, где је била команда и кухиња у којој су радили кувар, сведокиња Станица Марковић и помоћни радник, сведок Митрашин Глишић. На спрату у канцеларији директора била је команда и средства везе, везиста је био Драган Симић. О довођењу путника у школу и шта се са њима дешавало у селу Прелово суд је утврдио из исказа сведока Митрашина Глишића, Миће Јовичића, Небојше Ранисављевића, Душка Божића, Крсте Папића, док сведок Бобан Инђић о томе није желео да сведочи, а сведокиња Станица отишла је чим су цивили доведени.

Суд је утврђујући шта се са цивилима догађало у школи и касније, и доносиће закључак о томе које је радње ко од оптужених предузео и о учешћу оптужених у догађају, осим наведених и анализираних исказа сведока, посебно ценио исказ сведока Митрашина Глишића којем је већ од почетка поступка дат посебан значај од стране свих учесника у поступку. У односу на овог сведока поставило се питање његове процесне способности, па је одређено вештачење од стране вештака проф др Ратка Ковачевића,

др Милене Станковић и психолог Звезданке Савић. Након давања налаза и мишљења вештаци су испитани на претресу и одређено је допунско вештачење, али како је допунско вештачење потписао проф др Ратко Ковачевић и за себе и за др Звезданку Савић, суд није прихватио ово вештачење, већ је одредио ново вештачење и поверио га установи, прво Институту за ментално здравље, па клиници „Др Лаза Лазаревић“. Комисија клинике није дала налаз и мишљење већ су предложили да се вештачење повери судско психијатријском одбору. Налаз и мишљење судско психијатријског одбора и усмену реч чланова са претреса суд у потпуности прихвата као јасно и стручно. При томе суд је ценио примедбе одбране које би могле да се сведу на то да су вештаци имали и упознали се са претходним налазима, а да се нису осврнули на претходне прегледе, да нису обавестили стручне саветнике о вештачењу, да нису одговорили тачно на све задатке, јер по ставу одбране сведок Митрашин Глишић није процесно способан, и његов кредибилитет је компромитован. Све ове наводе суд је оценио несонованим. Наиме судско психијатријски одбор као последња највиша инстанца уобичајено даје налаз и мишљење када се појаве различити налази комисија, установа или појединаца које није могуће ускладити испитивањем на претресу или додатним вештачењем. Због тога је суд, доставио предмет вештацима са свим налазима и мишљењима, уз наредбу на која питања требају да дају одговор. Судско психијатријски одбор прегледао је сведока и користио НМР снимак који је обављен у склопу прегледа и лечења сведока (одбрана погрешно сматра да је НМР снимак обављен по налогу комисије Клинике „др Лаза Лазаревић“, али је такав преглед већ обављен претходно и комисији је достављен). Овај преглед СПО користио је за свој налаз мишљење и своје закључке у је изнео у налазу и усменој речи. По оцени суда околност да стручни саветници нису присуствовали прегледу сведока Митрашина Глишића, и да нису обавештени о вештачењу, нема значаја јер су стручни саветници претходно присуствовали прегледима који подразумевају израду и решавање тестова и разговор сведока и вештака, присуствовали су испитивању вештака на претресу и сами их испитивали и нису оспорили методе које су примењене на прегледу сведока, већ закључке вештака и Судско психијатријског одбора. Стога су наводи да стручни саветници нису обавештени и нису присуствовали прегледу оцењени као неосновани. Одбрана је тврдила и да судско психијатријски одбор није проучио списе и да није имао у виду исказе сведока који су говорили о сведоку Митрашину Глишићу. Међутим суд је и ове наводе оценио несонованим јер вештаци нису имали задатак да проверавају веродостојност исказа сведока Митрашина Глишића, нити исказе осталих сведока, оцењују да ли су истинити или не већ да се изјасне о томе да ли је Митрашин Глишић процесно способан и остало како је наведено у наредби за вештачење, што су и навели у налазу и мишљењу. По оцени суда потпуно је неприхватљиво да се приликом процене процесне способности вештаци упуштају то шта неко од сведока говори за особу о чијој се процесној способности ради, да ли је то истина или не и да оцењују исказе сведока, као и исказ сведока Митрашина Глишића. Стога су и ови наводи оцењени као неосновани. По оцени суда вештаци су у потпуности поступили по правилима струке, задатак вештака није био да се за давање налаза и мишљења користе искази сведока. Суд је прихватио налаз и мишљење вештака и усмену реч и утврдио да је сведок процесно способан. Оцењујући исказ сведока суд је ценио и да је ниског степена образовања, јер није завршио ни основну школу, да је његов речник оскудан, да се у међувремену разболео од Паркинсонове болести, као и да је у овом догађају и сам био изложен насиљу јер га је Милан Лукић ударио, али и да није осветољубив ни склон конфабулацијама. Он сведочи о ономе што је видео, чуо и у стању је да то пренесе без обзира на ниво образовања, вокабулар, степен интелигенције и болест коју је добио у међувремену и суд је његов исказ прихватио. Када се овај исказ доведе у

везу са исказима осталих сведока, па и оптужених којима је познато да је сведок Митрашин Глишић радио у кухињи и боравио у непосредној близини школе, да је био у школи када су доведени цивили јер сведоци Мића Јовичић, Крста Папић, Небјша Ранисављевић, Душан Божић наводе да је сведок Митрашин био у школи те вечери када су доведени цивили, јасно је да је он очевидац догађаја и по оцени суда он сведочи истинито о радњама које су оптужени предузели и о ономе што је својим очима видео. Суд је стога прихватио исказ сведока Митрашина Глишића.

Начин на који је одбрана испитивала Митрашина Глишића на претресу уместо да буде унакрсно испитивање био је исцрпљујући за сведока, браниоци су захтевали да сведок више пута понови оно што је изнео у несметаном излагању и одговара на иста питања више пута, па када би се одговори разликовали у детаљима наводили да сведок не говори истину, или би пребацивали да сведок говори оно што му је речено да исприча и да је исказ научио напамет. Поједина питања и обраћања су била увредљива и сведок је изражавао негодовање због тога. Када би сведок покушао да предухитри низ питања која су се односила на нешто што је већ испричао, и да заврши реченицу или до краја исприча нешто о догађају, за одбрану је то значило да говори научено напамет. Било је и вређања и псовки, па је тако сведоку речено: Оптужени Гојко Лукић: „Јесам се ја вратио јебем ти, помињеш ме...и Мрш тамо!“ Затим, услед понављања исказа о истом, дешавало би се да сведок о нечему говори другачијим редоследом или у набрајању некога од бораца изостави, а говорио је о свим борцима, не само о оптуженима, што је био разлог да одбрана тврди како је он склон конфабулацијама, па говори о нечему што није било и лицима која нису учествовала. Недостатак образовања и скроман речник сведока, испод просечна интелигенција која је констатована на вештачењу, су по ставу одбране који су изнели сви браниоци, заправо процесна неспособност, јер сведок по ставу одбране није могао да види, запази и упамти и репродукује све, јер је недовољно интелигентан, користио је алкохол, а касније се разболео, а како је због наведеног и његовог карактера било лако манипулисати, то је оно што није видео и недостатке у сећању, надокнађивао тако што је научен шта да говори и како да сведочи. Одбрана је подвлачила: како неко ко не зна да каже колико је сати гледајући у сат, не зна тачно колико има година, понављао је први разред, није у рату био са борцима већ је обављао помоћне послове у кухињи, уопште може бити сведок. Ове наводе суд оцењује несонованим. По ставу суда особа која се нађе у неком догађају и ситуацији очуваних чула, способан је да види и чује шта се дешава, и то најскормнијим могућим речником и пренесе. На могућност да се нешто види и чује, осети, не утиче ни ниво интелигенције, карактер, образовање. Овако су навели и вештаци чланови судско психијатријског одбора на претресу. Могућност упамћивања и репродукције може бити различита и она свакако зависи од интелигенције, али како се исказ сведока Митрашина у погледу догађаја, динамике, - одлазак камионом, заглављивање и извлачење камиона на Ајдаровцу, довођење цивила, догађаји у школи, одвођење цивила у Мушиће, не разликује од исказа других сведока који су о томе говорили и чије је исказе суд претходно оценио, то је јасно да сведок Митрашин говори о ономе што је видео и упамтио и чега је био очевидац, а о томе да је био присутан у школи наводили су и други сведоци. На примедбе бранилаца које се односе на болест сведока која је наступила касније одговорили су вештаци СПО, као и на употребу алкохола, а при том је суд ценио и да сведок Драгољуб Чаркић говори да је сведок Глишић после рата пио. Наводе сведока који је исказивао како је чуо сведока Глишића да говори да ће га село упамтити, суд није сматрао значајним за оцену кредибилитета и веродостојности исказа сведока. Дакле суд је прихватио налаз и мишљење судско психијатријског одбора дат по свим правилима струке, као и усмену

реч чланова Судско психијатријског одбора са претреса, утврдио да је сведок Глишић у потпуности процесно способан и прихватио у потпуности као истинит исказ сведока Митрашина Глишића, а све примедбе бранилаца и окривљених које се односе на сведока Глишића и налаз и мишљење судско психијатријског одбора оценио као неосноване.

Оцењујући на образложени начин исказе сведока Митрашина Глишића, сведока Миће Јовичића, Небојше Ранисављевића као и из исказа сведока Крсте Папића и Душана Божића из истраге суд је утврдио шта се догађало са цивилима у Прелову и селу Мушић и ко је од окривљених учествовао у отмици путника из воза, довезао их до школе, учествовао у мучењу, и затим у одвођењу до куће у Мушићима где су убијени. Наведени искази су искрени, јасни, убедљиви, логични, истинити и кохерентни сами са собом и међусобно повезани. Суд је ценио одређене разлике и нашао да за све постоје логични и јасни разлози јер сведоци Папић, Божић и Ранисављевић на претресу изостављају поједине оптужене или сопствену улогу или улогу неког од оптужених представљају другачије због тога што настоје да помогну оптуженима.

Сведок Небојша Ранисављевић и сведок Мића Јовичић су сагласно наводили да су се камионом са отетим путницима враћали у Прелово, да су се кратко заустављали код кафане „Чађава“ у Вишеграду и стигли у школу, како каже сведок Јовичић падао је мрак, а по сведоку Ранисављевићу је већ пао мрак. Овако наводе и сведок Митрашин Глишић и сведокиња Станица Марковић да су видели да војници долазе камионом до школе у сумрак. Сведок Митрашин Глишић описивао је да се камион заглавио на Ајдаровцу, па је он позвао сведока Крсту Илића да извуче камион. Сведок Мића Јовичић који је био у камиону у товарном сандуку са цивилима и није видео шта се дешава наводио је да је камион маневрисао, што се очигледно односи на ситуацију када се камион заглавио. Сведок Коста Илић убедљиво је сведочио да је видео у камиону цивиле и о томе обавестио сведоке Крсту Папића и Душана Божића који су били код њега на кафи, па су се и они упутили у школу. Сви сведоци дакле сагласно наводе да су камионом припадници оружане групе довезли цивиле у школу у Прелово. Сви су сагласно наводили да је очигледно било да се ради о групи Милана Лукића и описивали су шенлучење, пуцање, певање, како су се и иначе понашали Милан Лукић и његови војници. Сведок Митрашин Глишић описивао је да су војници седели на каросерији, пуцали у ваздух, држали подигнута три прста. Он је тако видео да војници долазе, а тако су и отишли из школе са цивилима.

Из исказа сведока Небојше Васића који је био на увиђају и фотографисао простор, као и фотографија које су презентоване суд се уверио у то како изгледа Основна школа у Прелову, пуд до школе и ка Вишеграду, низбрдица, чесма, унутрашњост школе, канцеларија директора и секретара, и види се како се улази у школу, па је и на овај начин потврђено да су сведоци Глишић и Јовичић описали како се прилази школи, а они и сведоци Папић и Божић и унутрашњост школе. Извршен је увид и у фотографије напуштене куће где су убијени цивили и простора поред ње, што у потпуности одговара исказима сведока о изгледу овог места.

О томе да су цивили изведени из камиона, уведени у школу, и да су кроз ходник а до физкултурне сале пролазили поред војника који су их гурали и ударали, сведочили су сведоци Мића Јовичић и Небојша Ранисављевић. Сведокиња Станица Марковић отишла је кући када су цивили стигли, а сведок Митрашин Глишић био је испред школе и гледао шта се догађа, у салу није могао да уђе јер му нису дозволили, али је

повремено улазио унутар школе. У погледу тога да ли је у школи било струје или не тога дана сведоци су се различито изјашњавали, али су били сагласни да је, док су цивили били у фискултурној сали било светло, да су се аутомобили поставили према улазу у школу и осветлили улаз, а да је камион био окренут задњом страном ка улазу у школу, паркиран непосредно и близу улаза и да су цивили одмах уведени у школу, па у салу. Сведоци Мића Јовичић и Ранисављевић наводили су да су сви који су довели цивиле и учествовали у отмици ушли у школу и у салу. Сведок Митрашин Глишић наводио је исто и набројао да су то овде оптужени, јер су у Прелову у школи били и оптужени Гојко Лукић и Драгана Ђекић. Сведок Крета Папић који је дошао чим га је сведок Илић обавестио шта је видео, наводио је да је чуо женски глас и да је то била Драгана Ђекић јер је њен глас препознао и она је била једина женска особа у јединици у то време. Сведок Митрашин Глишић видео је оптужену Драгану Ђекић када је неколико пута излазила из сале и школе и узимала воду са чесме, па се враћала, видео је и на хауби аутомобила и како удара цивиле. Све оптужене видео је сведок Душан Божић који је дошао са сведоком Крстом Папићем.

Да су у сали отете цивиле војници тукли, мучили и са њима окрутно поступали, сведочили су сагласно сведоци Мића Јовичић, Митрашин Глишић и Небојша Ранисављевић. Сведок Ранисављевић је наводио да је простор био осветљен рефлекторима или помоћу батеријских лампи, да је Милан постројио цивиле уза зид, рекао да изваде из џепова све што имају и ставе на под, да је малтретирао дечка код кога је нашао сакривених 200 марака, а да су дечка код кога је пронађен пиштољ тукли и шутирали. Сви који су учествовали у отмици, ушли су у салу. Милан Лукић, са њим и Жељко Марјановић, звани Чаруга и неки Црногорац, коме не зна име су ишли од једног до другог путника који су били постројени уз зид. Једног момента је Милан рекао путницима да се свуку, али су касније када су излазили и ишли поново у камион били обучени. Сведок Мићо Јовичић описивао је да су у Прелову наредили путницима да излазе један по један из камиона, па су они тако ишли и носили своје ствари, а у пролазу војници су их гурали кундаком или руком. Спровели су их до фискултурне сале. И он је ушао у школу, видео је стражаре и још војске, сви војници који су били у станици Штрпце били су и у школи, и сви су ушли осим једног који је остао да стражари. Да је испред школе стражарио Горан Божић наводио је и Митрашин Глишић коме Божић није дозволио да уђе. Путници су стали у зид, а војници око и испред њих са упереним пушкама. Сведок Јовичић је у сваком исказу наводио да је био напољу, и са улаза добро чуо запомагање, ушао и видео да један од цивила нешто пркосно одговара Милану Лукићу, а овај га туче. Исту ситуацију и цивила који се супротстављао Милану Лукићу који га је тукао, описује и сведок Митрашин Глишић. Сведок Јовичић наводио је да је Милан затражио палицу, а да му је оптужени Душко Васиљевић додао дебели кабл којим је Милан тукао тог цивила. Описао је детаљно изглед кабла и представљао његове димензије. И сведок Глишић видео је у сали међу војницима који су тукли цивиле оптуженог Душана Васиљевића и навео да је Јово Липовац шутирао цивиле и ударао их кундаком пушке. Сведок Јовичић је описивао да је Милан тог цивила убадао ножем у леђа, и тада је човек први пут закукао. Сведоци Глишић, Јовичић и Ранисављевић наводили су да су ствари цивила биле на поду, сведок Јовичић наводи да је на поду видео разбацане ствари, новчанике, сатове, ланчиће, ствари путника. Документа, сатови, новчаници и накит били су на једном месту, а пртљак и гардероба су били разбацани око њих. Сведок Ранисављевић је наводио да је била наредба да цивили одложе све вредне ствари и новац. Сва тројица наводе да су се чули јауци, ударци и запомагање. Према исказу сведока Јовичића један од цивила, младић, више дечак молио је и наводио да је он Ненад, а да му је грешком

уписано име Сенад, па је Милан Лукић наредио да се сви свуку, да скину гаће до колена, да би проверио да ли обрезани. Војници су тукли цивиле, а малтретирање и понижавање се наставило и сведок Јовичић описује да је Шекарић Драган једном путнику када се свукао рекао „С тим мислиш јебават Српкиње“ и ударао га по леђима машицама. Он је наводио да је поред Милана видео оптужену Драгану, први пут те вечери, а у близини је стајао и оптужени Гојко Лукић. Они су као и други војници нагуравали и повремено ударали путнике, оптужена Драгана је псовала балијску мајку и шамарала неке цивиле. Оптужени Гојко Лукић у почетку је стајао по страни, а како је време одмицало прикључио се војницима који су ударали цивиле. Видео је и оптуженог Јована Липовца који се понашао као и остали војници који су или малтретирали путнике или само држали пушке уперене у њих. У малтретирању путника нису учествовали Неша Ранисављевић, Обрад Полуга и сведок.

Сведок Митрашин Глишић наводио је да је те вечери падао снег, да су у школи осим њега били и сведоци Станица Марковић и везиста Драган Симић у канцеларији на спрату. Он је те вечери видео прво Радомира Шушњара и Обрена Војновића, који су се попели на спрат и убрзо отишли, видео је када се камион заглавио аутомобиле „Ладу караван“ и „Ладу Ниву“, једну „Ладу“ возио Јово Липовац, у другој је био Бобан Инђић, а у камиону је седео Момир, Моша Николић. Видео је иза камиона Мију Митрашиновића, Петка Инђића, Доду Ристића. Он је позвао Косту Илића да извуче камион. Сведок Глишић је описивао да су са задње стране из камиона изводили људе који су носили своје ствари. Било му је јасно да се ради о цивилима, сви су били у цивилној одећи различито обучени, описао је једног са железничарском капом, једног у униформи ЈНА, једног у дугом црном капуту са пословном ташном, једног тамније пути. За човека који се супротстављао Милану Лукићу наводио је да су њега највише тукли, он је већ на улазу добио батине, по бубрезима и глави, и да су га тукли и Петко Инђић, Бобан Инђић, Мијо Митрашиновић. Они и Милан Лукић су тукли и остале и ударали где стигну. На улазу је видео међу војницима и Гојка Лукића, Средоја Лукића, Драгану, Обрада Полугу, Зорана Митрашиновића, Словенца којег су звали Пјано, Липовац Јову, његовог брата Цанета, Вука, браћу Љубишу и Душка Васиљевић, Доду Ристића, његовог брата Радојицу, Оливера Крсмановића, Митра Кнежевића, Шекарића зв. Пиве, Лакића, Нику Вујичића и још једног за кога зна да је осуђен у Црној Гори и друге којих не може да се сети или их не познаје. Описао је да је оптужена Драгана с леђа ове цивиле ударала кундаком пушке, Бобан Инђић је викао и тукао цивиле, Средоје Лукић некима који су били везани одвезивао руке. Чуо је кукњаву и запомагање, а војници су викали и псовали. Све је гледао са улаза и повремено је улазио у ходник. Да је оптужена Драгана ударала кундаком цивиле наводио је и Мића Јовичић који каже да је то више гурање, „јер она је женско није то неки ударац“.

Сведок Митрашин Глишић наводио је да су у школу дошли Крста Папић и Душан Божић, а сведок Коста Илић је навео да су они одмах кренули када им је рекао да су цивили доведени у школу. Ова двојица сведока, Папић и Божић у истрази су сагласно наводили да су дошли у школу, сведок Крста Папић отишао је одмах на спрат у канцеларију, а сведок Божић остао напољу. Из сагласних изказа сведока Крсте Папића који наводи да је са Миланом Лукићем разговарао да се команда обавести о цивилима које је довео, Митрашина Глишића који је кроз отворен прозор чуо да Крста виче „Шта је ово урадио, шта је довео ове људе овде“, а онда је тражио Дамљана Митрашиновића, Душка Божића да је Крста разговарао са Миланом Лукићем на спрату и да је бесан изашао, па су отишли на Рујиште, и сведока Драгана Симића који је навео да је Крста разговарао са Миланом, суд је утврдио и да су у школи у време када и

цивили који су отети били и сведоци Крста Папић и Душан Божић. Сведок Крста Папић кога је Коста Илић обавестио о цивилима, чуо је шенлучење, пуцање, пред школом затекао војни камион „150“ СМБ боје са цирадом а поред возила „Лада Нива“ беле боје и „Караван“ сивкасте боје. У камиону није било људи, војници су у групама били око улаза и у ходнику, куварицу Станицу је одмах послао кући, а на улазу је видео да стоје Драган Линдо, Митрашин Глишић и Мија Митрашиновић са оружјем. Он је у ходнику док се пео на спрат видео Митра Кнежевића и Обрада Полугу и оптуженог Јову Липовца, и друге војнике са оружјем и у униформама. У канцеларији је био Драган Симић. Разговарао је са Миланом Лукићем и Бобаном Инђићем, чуо шта су урадили, Милан је тврдио да је довео екстремисте, Бобан Инђић да су довели Јорданца или Сиријца, пословног човека који је радио у Бару. Разговор је био напет, Милан је одбијао све предлоге, па је сведок сишао и у приземљу у ходнику је видео оптуженог Гојка Лукића како разговара са неким од војника. Чуо је и женски глас из дубине ходника, можда 10-ак метара у близини кухиње, негде око чесме и препознао је да се ради о оптуженој Драгани. Набрајао је све које је видео и знао од раније и да мисли да је у кабини камиона видео Момира Николића. Отишао је са возачем на Рујиште и Микану Илићу испричао шта се дешава, па су везом обавестили команду. Сведок Душан Божић наводио је да је дошао са Крстом Папићем у школу и видео на улазу у кухињу Митрашина Глишића и Станицу Марковић и одмах отишао у канцеларију. Присуствовао је разговору Крсте са Миланом и Бобаном, када им је Крста рекао да не праве глупости. Милан и Бобан нису на то обраћали пажњу, не сећа се шта су разговарали. Сишли су сви у приземље и у холу је видео неке људе, голе до појаса, сви су имали повреде по телу, глави и леђима, видели су се трагови предмета којим су ударани, неким је глава била крвава. Руке су им биле везане иза леђа жицом видео је да је неке везао Милан. Касније је чуо да је међу њима био и неки странац, Арапин. Сви су пролазили кроз шпалир војника који су их ударали кундацима и на друге начине и пењали се на камион. Било је пуно војске, сви су се попели за цивилима на камион. Наводио је да је видео Милана Лукића, Бобана Инђића, Липовац Добросава, Новаковић Зорана званог Пуковник, Полугу Обрада, претпоставља да су сви били у шпалиру и тукли ове људе. Додао је и да када је сишао низ степенице, видео је већу групу војника и цивила у ходнику школе, међу њима су били оптужени Јован Липовац, Небојша Ранисављевић, Мијо Митрашиновић, Милован Виларет, Драган Шекарић, оптужена Драгана, Вук, Сплића, није сигуран за Петка Инђића и Гојка Лукића, а Драганин глас је чуо у ходнику. Мисли да је Крста био у ходнику када су цивиле укрцавали у камион. Наводио је да се са Крстом одвезао на Рујиште и да је Крста обавестио команду. Разговарали су о овоме док су се возили, претпостављао је да ће цивиле убити. Сведок Мића Јовичић наводио је да је он помагао цивилима да се попну у камион. И сведок Митрашин Глишић је говорио о укрцавању цивила јер је одједном видео да цивиле истерују из сале, па се повукао у ћошак на улазним вратима. Цивили су били само у доњем вешу, двојица су били потпуно голи, сви су били крвави, неки и по глави, и претучени, изударани по целом телу. Војници су их гурали и ударали кундацима и чизмама, у томе су учествовали сви које је набројао. Војници су стајали у реду са леве и десне стране, а цивили су пролазили између. Сви су били боси, неки само у гаћама, стари у дугим а млађи у кратким. Све су их укрцали у камион, који је возио Момир Николић и паркирао га задњим делом до улаза тако да се право уђе у камион, нико није могао да побегне. Сведок Митрашин Глишић наводио је да су неки војници кренули за камионом у аутомобилима, један је ауто возио Јово Липовац, а са њим су били били оптужени Душко и пок.Љубиша Васиљевић. На хауби једног аута су седели оптужена Драгана, Митар Четник, Зоран Митрашиновић. У камион код путника су ушли и сели на клупе Оливер Крсмановић, Средоје Лукић и Нико Вујичић.

Последњи су из школе изашли Милан и његов брат опт. Гојко Лукић. Оптужени Гојко је ушао у камион, а Милан сео у возило где је био Бобан Инђић.

Дакле из овако сагласних исказа сведока суд је утврдио како су цивили доведени у школу и како су војници са њима нечовечно поступали и телесно их повређивали, тукли су их и то рукама, ногама, кундацима, били су без одеће, одузете су им све вредне ствари које су стављане на гомиле. Из сагласних исказа сведока суд је утврдио да је цивили у школи оптужени Гојко Лукић ударао кундаком пушке, оптужени Јован Липовац ударио кундаком и шутирао, оптужена Драгана Ђекић ударила неколико шамара и ударала кундаком пушке цивили и псовала, а оптужени Душко Васиљевић додао кабл Милану Лукићу а он је тиме тукао једног цивила.

На одласку сведоку Митрашину Глишићу су Милан Лукић, Бобан Инђић и Оливер Крмановић наредили да очисти салу, и Бобан му је из једног аута донео канистер од 10 литара нафте или бензина да запали ствари цивила које су остале у сали. Било је око 8 сати увече. Када је ушао у салу било је крви на све стране, на поду, дрвеним летвама за физичко, одећа је била извађена из кофера и ранчева и разбацана, било је крвавих поткошуља. Износио је ствари из четири пута, све стављао код котларнице и на крају запалио. У шаторском крилу је изнео и личне карте, пасоше, папире, чистио и прао салу.

Из исказа сведока суд је утврдио да су отете цивили оптужени и други НН припадници оружане групе камионом одвезли до напуштене и спаљене куће Расима Шехића у селу Мушићи и тамо убили, тако што су их по двојицу тројицу изводили из камиона, предавали војницима који су били доле и који су их одводили до куће где их је Милан Лукић убијао пуцањем у потиљак, па је тако лишено живота 19 лица. Цивили су ту убијени. Двојица цивила су покушала да побегну, али су у њих пуцали сведок Небојша Ранисављевић и ранио једног и још један борац, па су после тога и та двојица убијена, тако што је Милан Лукић пуцао у једнога, а другоме пререзао врат. Тела су ту остала испред, у кући и иза, а борци су се вратили у Прелово и Вишеград. Сведок Небојша Ранисављевић наводио је да су камионом отишли до неке запаљене куће, Милан је распоредио људе око камиона и изводили су из камиона по двојицу, тројицу цивила. Из треће или четврте групе која је излазила из камиона, двојица су почели да беже, један лево, други десно, запуцало се, па када му је неколико метака прошло поред главе, почео је и он да пуца. Тада је мислио да је погодио једног, али данас није у то сигуран. Том цивили пришли су Јовичић Мићо, Милан Лукић и Жељко Марјановић, Милан је питао ко је пуцао, затражио нож и преклао човека. Наставили су да доводе цивили до Милана, мисли да их је постављао да потрбушке легну па пуцао у њих, чули су се тупи звуци и пуцњеви. Кад је то све завршено, камионом су пошли према Вишеграду. Возач камиона рекао им је „Не знате ко је возио камион“ и отишао, а камион оставио. Све је убио Милан Лукић, само је он пуцао. Сведок Мића Јовичић наводио је да је све трајало можда сат или сат и по, већ је падала ноћ, било је мрачно, када су из школе извели путнике. Сви цивили и сви војници који су били у школи су ушли у камион. У Мушићима, код спаљене куће, Милан је наредио да се војници распореди око камиона и куће. Сведок је остао код задњег дела камиона, Обрад Полуга, Ранко Дрекало, Пуковник и Митар Четник били су распоређени у шпалир према кући, а Неша Ранисављевић је био у близини шљивика да би обезбедио простор. Направљен је опет шпалир у ком су били оптужени Јово Липовац, Драгана, Душко Васиљевић, Гојко Лукић и остали. На поласку он је помагао путницима да се попну, а овде Митар Четник и Пуковник да сиђу с камиона, јер су били везани, а војници у

шпалиру су прихватили цивиле и по двојицу или тројицу одводили код Милана и Бобана, који су били код куће. Милан је рекао „Дај приводите их“. Путници су били мирни и деловало је као да су се помирили са судбином. На камиону су била упаљена светла, све се видело. Аутомобили су се према кући окренули и упалили фарове. Прва двојица, тројица цивила убијена су испред куће. Увели су остале у кућу, а последњи цивили су убијени изван куће у дворишту према Дрини. Цивили су убијани пуцањем у потиљак, како су спроведени, тако су убијени, па се чула Миланова наредба да се доводе следећи. Када је тако убијена половина путника, младић који му је раније рекао да запише име и јави његовом оцу где су му кости покушао је да побегне, па је у њега пуцао Ранисављевић Небојша. Касније се причало да су пуцали и други. После се причало да је Милан убио све цивиле, не зна да ли је Бобан пуцао. Све је трајало 10 до 15 минута. Када су сви убијени, отишли су. Наредбом суда одређено је комисијско судско медицинско и балистичко вештачење ради утврђивања узрока смрти на пронађеним посмртним остацима. У налазу и мишљењу комисије у саставу др Зоран Станковић и дипл. физ. хем. Милан Куњадић од 20.02.2020. године и усменој речи вештака др Зорана Станковића, које је суд прихватио као стручне јасне и објективне, наведено је да на основу расположиве медицинске документације за Ђорић Расима, Растодер Јусуфа, Личина Илијаза и Зупчевић Халила само обдукцијом посмртних остатака узрок смрти није могуће утврдити, с обзиром да су достављене кости, без мекоткивих структура и других делова људског тела одеће и обуће, па и у случају када је наведено, а није описано о каквом се дефекту ради на јагодичној кости код остатака за Зупчевић Халила. Иако вештаци нису могли да се изјасне о узроку смрти, суд је из поузданих исказа сведока Јовичића и Ранисављевића који је и осуђен због овога како је утврђено увидом у пресуду Вишег суда у Бијелом Пољу К.бр.5/98 од 09.09.2002. године, као и исказа сведока Крсте Папића који је следећег јутра затекао тела и уочио да сви на главама имају ране, да су на потиљку улазне ране мање а на предњем делу главе веће што значи да су оне прве улазне а на предњем делу излазне ране од метка, утврдио да су сви путници, цивили отети из воза, убијени пуцањем у потиљак, а једном је пререзан врат. Сведок Крста Папић наводио је да је од Бобана Инђића после овога чуо да је све цивиле убио Милан Лукић, један је бежао па су у њега пуцали, што је повезао са телом које је лежало даље од осталих.

Да су тела убијених уклоњена тако што су бачена у Дрину и да су до сада пронађени посмртни остаци само Ђорић Расима, Растодер Јусуфа, Личина Илијаза и Зупчевић Халила утврђено је из исказа сведока и писаних доказа који се односе на проналазак, идентификацију и предају посмртних остатака за ове цивиле. Оштећени, осим сродника ове четворице убијених и пронађених, наводили су да још увек трагају за телима својих сродника. Сведок Крста Папић наводио је да је следећег дана после дешавања у школи, док је ишао ка команди у Вишеграду, приликом проласка кроз село Мушићи, код једне куће видео испред улаза два тела. Када су он и сведок Божић пришли затекли су у кући још пет или шест тела, а иза куће преко десет, и једно тело десет метара даље. Тела су била без одеће, или само у вешу, руке су некима биле везане жицом или канапом позади, сви су имали ране на потиљку, једно тело било је просто сасечено рафалом. Било је много крви. Одлучио је да оде до Задруге да организује да се тела дислоцирају ка Дрини, па је преко Славомира Папића организовао уклањање тела, тако што је сведок Драгољуб Чаркић довезао трактор, Славољуб Папић донео конопце. Тела су везивали за трактор, сведоци Душко Божић, Славољуб Папић, Драго Чаркић, Илија Папић везивали су руке лешева и качили за трактор по два тела истовремено, па су их тракторима Драгољуб Чаркић и Драгољуб Папић вукли до Дрине где су их одвезивали и бацали у реку. Како вода на том месту

није односила тела променили су место, отишли 50м низводно где је матица јача и тела су гурали и моткама. Сведок Митрашин Глишић чуо је након догађаја да су касније видели да сва тела нису отишла, нека су запела за жиле, јошике, врбе, што је Миле Локсимовић, командир војника који су чували Дрину видео и јавио Драгану Симићу. Драган и Крста Папић су организовали, војници су у чамцима пришли и погурали их. Сведок Драгољуб Чаркић наводио је да повраћао када је све видео и да је био љут што су га позвали да ово ради. Направио је 2 или 3 туре, не сећа се колико је тела било, сигурно више од десет, ни ко је тела везивао и одвезивао, никоме о овоме није причао, од тада је дијабетичар. Сведок Митрашин Глишић који је по наредби Крсте Папића позвао Драгољуба Чаркића наводио је да Драго дуго са њим није разговарао, био је љут што га је позвао.

Ови искази сагласни су са писаним доказима који се односе на проналазак и идентификацију тела у које је извршен увид па је из побројаних писаних доказа утврђено да је да су посмртни остаци НН лица који су касније идентификовани као Ђорић Расим и Јусуф Растодер пронађени приликом претраге терена 2010. године у реону језера Перућац, локација од места Цанићи до Брусничког потока, а Зупчевић Халила приликом обављања ексхумације на два локалитета у Општини Сребреница и то насеље Сједаче, у кући Сулејмановић Ислама и на другој локацији у непосредној близини ове локације, где је у потоку поред куће Сулејмановић Ислама пронађена људска лобања, приликом ексхумације која је обављена 11.04.2008. године и када је поред остатака - темеља помоћног објекта у близини куће Сулејмановић Селмана пронађена једна лобања на посеченом пању шљиве. За посмртне остатке Личина Илијаза није наведено где су пронађени. Ови докази потврђују наводе сведока да су тела бачена у Дрину, јер пронађена су тела претраживањем Перућца. Иако је сведок Крста Папић наводио да је и Илија Папић учествовао у уклањању тела овај сведок се не сећа тог догађаја. Сведок Папић Крста наводио је да је све ово трајало око два сата, никоме није било пријатно, ћутали су, али знали су да овако мора. Онда је он са сведоком Божићем отишао у команду, остали у задругу, а Драго Чаркић кући. О свему је обавестио команду, дежурног официра Вељка Савића и команданта Луку Драгићевића и он мисли да ништа нису могли нити смели да предузму, јер је Лука Драгићевић већ имао проблема са Миланом Лукићем. И сведоку Мирашину Глишићу познато је да су тела уклоњена јер је чуо разговор тога дана на ручку који су водили Божићар Видаковић, Драгољуб Папић и Илија Папић и препричавали како су уклањали тела, подсмевали се Чаркићу који је повраћао када је све видео, а Крста га је грдио.

Сведок Митрашин Глишић описао је и шта се дешавало након одвођења цивила из школе, када је остао да чисти салу. Док су запаљене ствари још увек гореле, а он завршавао чишћење, негде око 10 или 11 увече, војници су се вратили. Моша Николић је прао камион, није ни долазио до школе. Чуо је да војници разговарају о новцу, неко је рекао да нису добро поделили, мисли да је то била Драгана, чуо је да се спомиње злато. Следећег јутра у 7,30 однео је кафу Крсти и његовом возачу Душку и чуо да Крста разговара телефоном да се пошаљу сви војници који нису на стражи, да оно у Мушићима мора да се уклони и из тога је схватио да су цивили убијени. Када је Крста са Божићем отишао, дошао је Милан Лукић, са Бобаном Инђићем и још једним и тражио Крсту. Када је Милан видео једну чарапу и једног дугме који су остали у сали викао је на сведока и ударио му јак шамар. Милан је проверавао како је очишћено. Нашао је један чек и запалио га, нашли су и једну патику, било је понегде и крви, па је сведок поново чистио.

Дакле на наведени начин суд је утврдио да су путнике који су били у возу 671, који су сви били цивили муслиманске националности, на станици Штрпце отели припадници оружане групе „Осветници“ коју је окупио Милан Лукић тако што их је позвао да крену, па су камионом и аутомобилима отишли, присилно зауставили воз и из воза извели цивили. Из изведених доказа суд је утврдио да је Милан Лукић окупио цивили, јер су сведоци Ранисављевић и Јовичић описивали како их је позвао да крену, али није рекао где и због чега, да се претходно нису постројавали и добијали задатке, били су ту и кренули сви који су се ту затекли, како је описивао и Митрашин Глишић, па је суд у изреку уместо „организовао оружану групу“ унео „окупио оружану групу“, што је утврђено из изведених доказа. Све околности везане за сам догађај суд је утврдио из напред наведених исказа који су међусобно сагласни и истинити, све како је и образложено, а да су оптужени учествовали и предузели описане у изреци због којих су и оглашени кривим, суд је утврдио прихватајући као јасан и истинит исказ сведока Миће Јовичића и Митрашина Глишића из истраге и са претреса, и исказе сведока Душана Божића и Крсте Папића из истраге, јер налази да су они на претресу променили исказ да би помогли окривљенима да избегну кривичну одговорност, како је већ и образложено, као и прихватајући исказ сведока Небојше Ранисављевића из истраге и то само у делу када сведочи о самом догађају и свом учешћу, где је исказ сагласан са осталим исказима, док када негира да су окривљени били учесници овог догађаја или да их не познаје он настоји да им помогне у поступку да избегну кривичну одговорност.

Наводе сведока Небојше Ранисављевића, Душана Божића да су се сретали са тужиоцем за ратне злочине који је на њих вршио притисак како да сведоче, њихово понашање на претресу, када су променили исказе и када су наводили да никога од оптужених нису видели у школи, и Крсте Папића да је Душан Божић остао код таста и да није са њим дошао у школу чиме је настојао да потврди наводе сведока Божића, инсистирање одбране и оптужених да сведоци Митрашин Глишић и Мића Јовичић имају заштиту и остварују корист од сведочења, да су научени шта да сведоче, по оцени суда само показују колико је тешко прикупљање доказа у поступцима за ратне злочине. По оцени суда наведени сведоци када су се нашли у околностима да у судници у поступку против одређених лица требају да потврде своје раније наводе и посведоче о нечијем учешћу у догађају и злочину, када су увидели значај свога исказа за оптужење и доношење закључка о нечијој кривици, избегавали да говоре о својим саборцима, њиховим радњама и настојали да на тај начин умање значај онога што знају и свог сведочења, мењали исказе оптерећени страхом од одмазде, осуде средине јер је непопуларно сведочити против сунарадника, што се види и из навода и коментара оптужених на претресу. Због тога је суд прихватио исказе сведока Душана Божића, Небојше Ранисављевића и Крсте Папића из истраге. Суд је прихватио исказ сведока Крсте Папића из истраге и са претреса осим када говори о томе да је сведок Душан Божић остао код таста, јер је јасан и сагласан осталим доказима и сагласан са исказима сведока Митрашина Глишића и Миће Јовичића да су видели Душана Божића у школи у време када су ту били цивили. На главном претресу је Крста Папић настојао да подржи промену у исказу Душана Божића да није био у школи, али суд то није прихватио јер за овакву измену није дао никакво објашњење. Сведок Папић због места где је био, у канцеларији на спрату није могао да види све војнике у шпалиру и шта се догађа у сали, али он очигледно познаје оптужене и доследно је сведочио да је чуо глас оптужене Драгане Ђекић и препознао га, а она је била једина жена, он добро познаје Гојка Лукића и Душана Васиљевића и пок. Љубишу Васиљевића, познато му је и да је

пок. Љубиша био рањен, видео га је са штакама 1992. године, познаје и њиховог оца и радио је са њим, али је јасно да није могао да види из канцеларије све шта се догађа, да види све војнике и ову тројицу оптужених. Међутим из исказа Крсте Папића утврђено је да су сви наведени оптужени били припадници јединице „Осветници“. Сведок Крста Папић није могао из канцеларије да види ни Јована Липовца, али зна да је оптужени Липовац био на наведеном подручју у једници команданта Милана - Микана Илића, како је и сам опт. Липовац наводио. Из исказа сведока Папића суд је утврдио и да је заменик ТРЗ контактирао са сведоцима, да су они сведочили у БиХ, да је било разговора о томе ко је од војника био у којој једници, да о тим разговорима нису сачињаване службене белешке. Јасно је из овог и осталих исказа да се радило о прикупљању доказа и података о евентуалним сведоцима и проверавању да ли одређена лица заиста имају сазнања о кривичном делу и да ли им је евентуално потребна заштита уколико су и сами погођени делом или због значаја њихових исказа. О разговорима нису сачињаване белешке, али ни једном одредбом ЗКП није ни предвиђено да се у таквим ситуацијама сачињавају белешке, па уз ове аргументе, као неосноване, суд оцењује све примедбе бранилаца и питања која су постављали сведоцима а која су требала да представе да је ТРЗ инструисао сведоке да сведоче против овде окривљених.

Суд је прихватио исказ сведока Божића из истраге пред тужилаштвом БиХ када је посведочио о догађају и својим сазнањима и сам приступио у ТРЗ у Босни и навео да жели додати још нека имена војника који су учествовали у отмици. Наиме он је у првом исказу навео шта се догодило, како је довезао сведока Папића и шта је видео, а приликом другог сведочења јасно наводећи да се сетио и других који су били присутни, и додао да осим Милана Лукића, Добросава Липовца, Бобана Инђића Новаковић Зорана и Обрада Полуге истом приликом је видео и Јована Липовца, Мију Митрашиновића, Виларета, Драгану, Небојшу Ранисављевића, мада није био сигуран за Гојка Лукића. Објашњење да је од првог исказа размишљао о догађају и да се сетио да су били присутни и да је видео и лица која је навео, суд прихвата као јасно и убедљиво, и стога исказ овог сведока из истраге у потпуности прихвата. Поготово што и у том исказу сведок наводи да за неке од бораца није сигуран, па је јасно да никога не жели да уплиће и означава као учесника уколико у то није сигуран. Он је тада и објаснио одакле све те особе познаје и то оптуженог Јована Липовца из школе, а оптуженог Гојка Лукића, Мију Митрашиновића, Петка Инђића и Виларета, јер су му комшије. И за Ранисављевића је навео да га зна као добровољца, а да је тек после када се Ранисављевић оженио женом из Вишеграда, сазнао његово име. Као добровољце зна и Вука и Сплићу. Сведок Божић познаје оптужену Драгану. Он је описао изглед ових лица, прецизно наводио шта је све видео када је те вечери дошао у школу и затекао војнике и цивиле, да је видео како цивили иду ка камиону, пролазе кроз шпалир војника, и да је видео све које је набројао а међу војницима и оптужене Драгану, Јована Липовца, сведока Мићу Јовичића, видео је да су војници тукли цивиле. Није био сигуран да су ту били Петко Инђић и Гојко Лукић. Сведок је у истрази говорио да осећа страх, да му није пријатно што спомиње своје комшије, нико му није претио, и завршио питањем да ли може да се обрати ако му буде требала заштита. Међутим на претресу сведок мења исказ утолико што наводи да га је заменик ТРЗ посећивао, да су се налазили на неуобичајеним местима као што је нпр бензинска пумпа, да му је тужилац дао списак са лицима која треба да спомене, јер он никога није видео због тога што је био код таста, где је остао да се окупа, а Крста Папић је сам отишао у школу. Претходни исказ је дао због претњи тужиоца, од кога је добио и списак лица која треба да наведе. Овај исказ требало је да подржи и сведок Крста Папић који је на последњем

претресу променио исказ управо у том делу и навео да је Божић остао код таста. Суд налази да је сведок Божић променио исказ у намери да помогне оптуженима и због страха јер живи у Вишеграду са породицом и тамо му је сва имовина. Стога је исказ из истраге истинит и убедљив и јасан и суд га у потпуности прихвата. Овај исказ сведока Божића из истраге, у коме наводи да је видео и Митрашина Глишића и Станицу Марковић када је дошао и видео међу војницима Сплићу - сведока Мићу Јовичића и Небојшу Ранисављевића сагласан је са исказима ових сведока који описују догађај, а сведок Митрашин Глишић видео је сведока Божића када је са Крстом Папићем дошао у школу те вечери. Сведок Јовичић доследно и у истрази и на претресу наводи како је учествовао у догађају, суд је његов исказ у потпуности прихватио како је већ образложено.

На предлог бранилаца свих оптужених, да би се проверили кредибилитет и веродостојност исказа сведока који су саслушани у овом поступку и пред судом БиХ, прибављени су списи и извршен увид у исказе који су сведоци Јовичић и Глишић дали пред Судом БиХ и ови тзв. контролни докази били су још један аргумент у прилог закључку да сведоци говоре истину, јер су на исти начин сведочили и у предмету пред судом БиХ.

Из свих исказа суд је поуздано утврдио да је оптужени Јован Липовац био у групи војника у камиону која је отишла до станице Штрпци јер је сведок Јовичић убедљиво описао да када се камион заглавио и када га је требало погурати, подигла се цирада и он је у товарном делу видео Јована Липовца. Касније на станици сви су ставили фантомке, па није могао да се изјасни о томе ко је све био тамо и улазио у воз и изводио путнике. Он је видео и Небојшу Ранисављевића, који је опет за себе наводио да је био у камиону и извео прве цивиле које су му дали из воза, а око главе је имао везану црну траку као и сведок Јовичић. Искази ове двојице сведока су сагласни у погледу тога како се група окупила и отишла на станицу и како су цивили изведени. Сведоци који су набројани добро познају и оптуженог Душана Васиљевића и његовог пок. брата Љубишу, знају да су из Обреновца, и опт. Душана сведок Јовичић видео је у камиону и на станици у Штрпцима, у школи као и сведок Митрашин Глишић, а из исказа сведока Миће Јовичића утврђено је да је опт. Душан Васиљевић додао Милану Лукићу кабл којим је тукао једног цивила. Из сагласних исказа сведока суд је утврдио да је опт. Драгана Ђекић била у школи ударала кундаком цивиле, псовала балијску мајку и шамарала цивиле. Сведок Митрашин Глишић наводио је да је Драгана на каросерији аутомобила отишла са цивилима у Мушиће, а видео је да неколико пута излази за воду из физкултурне сале. Опт. Гојка Лукића добро су видели сведоци да је био у сали и ударао кундаком цивиле. Када се ради о Гојку Лукићу сведок Крста Папић није могао да види све војнике, сведок Душко Божић наводи да није сигуран, али сведок Мића Јовичић је сигуран да је у школи и кући у Мишићима био и Гојко Лукић. Сведок Митрашин Глишић као и сведок Јовичић наводе да је он у школи био у шпалиру и гурао кундаком цивиле као и други војници, а сведок Јовичић наводи да је окривљени Гојко Лукић био и у кући у Мушићима. Они су описали како је изгледао и у којој су га ситуацији видели и суд је у потпуности прихватио исказ ових сведока и поуздано утврдио да је окривљени Гојко Лукић предузео радње како је описано у изреци. У односу на окривљене Душана Васиљевића и Јована Липовца суд је из исказа сведока Миће Јовичића утврдио да су они са НН припадницима оружане групе камионом отишли у Штрпце и отели из воза путнике и предузели радње које су описане у изреци. Међу војницима који су отели путнике из воза били су оптужени Јован Липовац и оптужени Душко Васиљевић. Све цивиле су довели у школу где су

има се прикључили и оптужена Драгана Ђекић и оптужени Гојко Лукић и тамо у фискултурној сали цивиле тукли и мучили, а оптужени Јован Липовац је шутнуо и ударао цивиле, оптужена Драгана Ђекић је ударила шамар и псовала балијску мајку и гурала цивиле кундаком пушке, оптужени Гојко Лукић је ударао цивиле кундаком пушке, а оптужени Душко Васиљевић је додао велики кабл Милану Лукићу који је тим каблом тукао једног мушкарца цивила.

Из изведених доказа утврђено је дакле да се читав догађај одиграо у време немеђународног оружаног сукоба који се на простору Босне и Херцеговине одвијао у периоду од 1992. до 1995. године између оружаних снага српског народа Војске Републике Српске и снага муслиманског бошњачког народа Армије БиХ с друге стране и да су радње описане у изреци предузели припадници једне, српске стране у сукобу, јер је поуздано утврђено да су оптужени били припадници јединице „Осветници“ која је у овом сукобу учествовала у акцијама на српској страни.

Да су оптужени били припадници јединице утврђено је из исказа свих сведока, у односу на оптуженог Јована Липовца то је још на припремном рочишту учињено неспорним, оптужена Драгана Ђекић наводила је да је са добровољцима дошла и прикључила се јединици, а суд је оценио да неосновано наводи да је јединица „Осветници“ постојала а да је она била у санитету. Да су оптужени Душан Васиљевић и Гојко Лукић били припадници јединице утврђено је из исказа сведока како је напред изложено.

Путници отети из воза који су убијени били су цивили, како је позудано утврђено из исказа оштећених и сведока, били су муслиманске националности и управо то је и био разлог да их оптужени са осталим припадницима оружане групе изведу из воза, да се са њима нечовечно поступа и да на крају буду убијени, у чему се огледа и повезаност оружаног сукоба који се одвијао и радњи које су предузели оптужени. Да су путници отети искључиво због своје друге верске и националне припадности, због тога што су муслимани поуздано је утврђено из исказа сведока који су путовали возом и који су посведочили да су прегледане личне карте, и да су војници били упорни и проверавали да ли се ради о србима или муслиманима питајући их када је било сумње коју славу славе.

Утврђено је да је дело извршено у време оружаног сукоба, над цивилима који нису учествовали у непријатељствима, и извршили су га припадници једне стране у сукобу. У конкретном случају ради се о унутрашњем оружаном сукобу који је био таквог обима и интензитета који омогућавају примену правила Међународног права садржаних у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата, чији члан 3, који се односи на сукобе који немају међународни карактер обавезује сваку страну у сукобу да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од уговорница, примењује одредбе овог члана Конвенције, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), при чему је члан 3 заједнички за све четири Женевске конвенције и то да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било ког другог узрока, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањене су и забрањује се у свако

доба и на сваком месту према наведеним лицима између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења и коју гарантује и Допунски Протокол II из Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба чланом 13 став 2 предвиђа да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Стога су убијени цивили уживали заштиту гарантовану међународним документима.

Радње које су предузели оптужени које су побројане и наведене за свакога у изреци по оцени суда имају карактер нечовечног поступања и телесног повређивања, јер су путници насилно, када је воз изненада, без претходног возног реда, заустављен, изведени уз претњу оружјем, због своје верске и националне припадности што су учинили опт. Липовац и оптужени Васиљевић са другим НН припадницима оружане групе „Осветници“, одвезени у школу у Прелово, истерани су из камиона док су их ударали ногама, рукама и кундацима и приморали да уђу у фискултурну салу и тамо су их ударали по свим деловима тела више од сат времена и при том им нанели бројне телесне повреде, а при том је свако од оптужених ударао цивиле на начин описан у изреци. Да ове радње које су предузели оптужени имају карактер нечовечног поступања и телесног повређивања по оцени суда произлази из онога како су сведок Митрашин Глишић и други описали сада покојне цивиле а да су били криви, главе су им биле кржаве, били су без одеће, на телу су се видели трагови предмета којим су ударани, и како су се понашали јер сведоци описују да су ишли погнуте главе, да је један тражио ћебе, да су се док су војници тукли цивиле из сале чули јауци, крици, запомагање, као и из исказа сведока Митрашина који је чистио салу и навео да је била кржава, под, зидови, и фискултурне справе кржави, ствари разбацане на поду, на гомили, документа, папири, па је чистио те вечери, али је морао да и сутрадан поправља јер је остало још крви. По оцени суда све радње које су предузели оптужени, ударање кундаком пушке и гурање, шамарање, шутирање, псовање балијске мајке, при чему су цивили и телесно повређени, и у ситуацији када су без одеће, изложени и ударцима других војника, и изложени вређању јер им је наложено да се потпуно свуку, војници су прегледали да ли су обрезани и при том вређали поједине цивиле, имају карактер нечовечног поступања. Нечовечно поступање је намерно дело или пропуст којим се наноси тешка душевна или телесна патња односно озледа или које представља озбиљан нартај на људско достојанство, а које је почињено против заштићене особе. Сви оптужени били су у шпалиру од камиона до куће када су цивили у селу Мушићи убијени. Све ове радње које су окривљени предузели критичном приликом санкционисане су одредбама члана 142 КЗСРЈ, како је суд и правно квалификовао ово кривично дело.

Оптужени су наведене радње предузели умишљајно и са код њих је постојала свест о заједничком деловању, и заједнички су учествовали у догађају када су цивили лишени живота, па су кривично дело извршили као саизвршиоци.

Оптужени су поступали с умишљем јер су били свесни свога дела и хтели су његово извршење и свесни да цивиле трпе болове и да пате, да се налазе у групи и стоје у шпалиру кроз који цивили пролазе и спроводе их до места где ће бити убијени, и радње су предузимали да би то и постигли.

Суд је на несумњив начин утврдио да је код свих окривљених постојала воља да наведено кривично дело изврше заједнички, јер радње сваког од њих појединачно чине природну и логичну целину, како у погледу извршења, тако и у погледу жељених и

наступелих последица. Оптужени су поступали као саизвршиоци јер су радње извршења предузимали свако са осталим оптуженима и НН борцима оружане групе, чега су сви били свесни. Ово суд закључује из исказа сведока који су описали војнике који су ушли у воз и како су се понашали као група, као и из исказа сведока Јовичића, Ранисављевића, Глишића, Божића, Папића, који су описали да су се сви војници, па и оптужени понашали тако да је било очигледно да делују сви заједно нико није био издвојен, био је одређен и возач камиона и стражар, па су у тој ситуацији и оптужени који су предузимали наведене радње поступали свесни да делују у групи као саизвршиоци и то су и желели, свесни радњи свих осталих. На исти начин у Мушићима где су цивили убијени оптужени су поступали као саизвршиоци свесни радњи осталих и желећи дело као своје, док су стајали у шпалиру кроз који су цивили пролазили до места где ће бити убијени, и где су припадници групе на Миланов позив „Дајте спроводите их“ одводили цивили. При том није било важно ко ће цивили да одведе, спусти из камиона или стоји у шпалиру или обезбеђује место, кућу и околину. У конкретном случају небитно је да нико од оптужених није убио ни једног цивила, већ несумњиво утврђена чињеница да су они деловали заједнички ради остварења заједничког циља, а то је убиство свих присутних цивилних лица, а при извршењу тог убиства деловали су са директним умишљајем, јер су предузете радње остварили свесно и вољно, па су били свесни и желели су последице које су наступиле. Оптужени Душко Васиљевић и Јован Липовац су били међу оружаним припадницима групе који су на станици, након заустављања воза, легитимисали и изводили из воза путнике који су били несрпске националности, које су након тога теретним возилом довели до школе, где су им се придружили и опт. Лукић Гојко и опт. Ђекић Драгана и са осталим припадницима групе истерали оштећене из теретног возила па је тако оптужена Ђекић Драгана кундаком своје пушке ударала оштећене док су излазили из теретног возила, а у фискултурној сали шамарала и псовала им балијску мајку, оптужени Липовац Јован испред улаза у фискултурну салу оштећене шутирао ногама и ударао кундаком пушке, оптужени Лукић Гојко је кундаком пушке ударао оштећене да брже пролазе кроз шпалир, који су том приликом формирали, у ком шпалиру је био и оптужени Васиљевић Душко, при чему је оптужени Васиљевић Душко у фискултурној сали једном припаднику оружане групе додао електрични кабл којим је овај тукао једног оштећеног да би након оваквог окрутног поступања приморали оштећене да скину одећу са себе и од њих одузели новац и друге вредније ствари, након чега су оштећене одвезли у село Мушићи до спаљене куће власника Шехић Расима, где се један број припадника оружане групе распоредио око теретног возила, други око куће, да би спречили цивили да побегну, док је трећи део припадника оружане групе формирао шпалир од задњег дела теретног возила до куће у ком шпалиру су били оптужени Лукић Гојко, Васиљевић Душко, Липовац Јован и Ђекић Драгана, да би тако оштећене у групама од два до три лица од теретног возила спроводили до куће, где су их прихватала два припадника ове оружане групе и пуцњима из ватреног оружја у потиљак лишавали живота.

Све радње оптужених суд је стога правно квалификовао као кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗСР у вези са чланом 22 КЗСРЈ и за ово кривично дело оптужене огласио кривим. Радње оптужених су правно квалификоване по закону који је важио у време извршења дела, применом члана 5 КЗСР, јер се закон у међувремену променио више пута, а одредбе КЗСРЈ (Службени лист СФРЈ, бр. 44/76, 34/84, 74/87, 57/89, 3/90 и 38/90 и Службени лист СРЈ бр. 35/92, 37/93 и 24/94) су блаже од одредби важећег Кривичног законика (“Службени гласник РС”, бр. 85 од 6. октобра 2005, 88 од 14. октобра 2005 - исправка, 107 од 2.

децембра 2005 - исправка, 72 од 3. септембра 2009, 111 од 29. децембра 2009, 121 од 24. децембра 2012, 104 од 27. новембра 2013, 108 од 10. октобра 2014, 94 од 24. новембра 2016, 35 од 21. маја 2019).

Урачунљивост оптужених није доведена у питање, а због тога што је у време извршења дела имала 17 година суд је одредио вештачење оптужене Драгане Ђекић. Из налаза и мишљења комисије судских вештака неуропсихијатар проф. др Ратка Ковачевића и психолога Звезданке Савић од 30.03.2021. године, ком налазу и мишљењу комисије судских вештака о душевном здрављу, урачунљивости и степену душевне развијености опт. Драгане Ђекић суд је у потпуности поклатио веру, јер је исти дат према свим правилима струке и науке и правила струке и методе које су у конкретном случају примењене омогућавају да се карактеристике личности и њено функционисање и степен душевне развијености објективизују и за период пре више од 25 година какав је конкретно овај случај. Из налаза и усмене речи утврђено је да је Драгана Ђекић особа просечних интелектуалних способности са једноставном структуром личности, психофизички развој оптужене, а посебно њени укупни ментални капацитети (интелектуални, емоционални и социјални у време извршења кривичног дела (27.02.1993. године) одговарали су њеном календарском узрасту, и код ње су способности схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима у време извршења дела биле смањене, али не битно.

Суд је ценио одбране оптужених:

Бранилац оптуженог Липовца, адвокат Ђорђе Дозет, наводио је да је оптужница непотпуна, нејасна и непрецизна, јер није описано с којим обликом виности су окривљени поступали, да ли су били свесни забрањености радњи, и свога дела и желели његово извршење, али суд ово није уносио у изреку пресуде и наводе браниоца да је то нужно код овог кривичног дела оценио је неоснованим, али је утврдио да су сви оптужени били свесни својих радњи они су и желели њихово извршење, били су свесни да ударањем цивила који су били и без одеће, заједно са другим борцима наносе болове, страх, понижење и да поступају са другим борцима те да су поступали као саизвршиоци, што је био основ за примену члана 22 КЗЈ. Из исказа сведока Јовичића и Ранисављевића, као и Митрашина Глишића суд је поуздано утврдио да је оптужени Јован Липовац учествовао у отмици путника из воза, био на станици у Штрпцима са оружаном групом, да је био у школи и са војницима цивиле пребацио до куће у Мушићима. У односу на оптуженог Липовца суд је ценио да је само један путник из воза описивао ниског војника, док други о томе нису говорили или нису препознали оптуженог на претресу, али је нашао да је ова одбрана неоснована. Најупечатљивијег војника са шубаром је описао велики број сведока који су били у возу, понеко од њих наводио је друге карактеристике војника које је уочио и упамтио, као нпр. тетоважа или укрштени реденици и слично, али по налажењу суда нису ни могли више због тога што нису били у прилици да дуже посматрају војнике и били су изненађени и уплашени. Суд одбрану опт. Липовца није прихватио и поуздано је утврдио да је он предузео радње које су наведене у изреци. При том суд је ценио да сведок Милан Илић чији је исказ прихватио оцењујући да је истинит и јасан наводи да је био командир оптуженом и да је јединица била на Рујиштима, али да су војници могли да изађу у град до куће ради одмора и одржавања хигијене. О оптуженом Јовану Липовцу и радњама које је предузео сведочили су и сведок Мића Јовичић и сведок Митрашин Глишић који је навео да су Липовца звали „Мали човек“ и „Мали Јова“, алудирајући на његов низак раст. Дакле када се сви ови искази доведу у везу они су међусобно

сагласни, сви знају ко је Јован Липовац, како је изгледао, описују да је низак и знају у којој је јединици био и да је дана наведеног у изреци предузео радње које су описане у изреци.

Одбрану оптуженог Душка Васиљевића да је конструкција оптужнице да је он „Викенд Ратник“, а то је немогуће. Оптужени је радио и живео у Обреновцу, дан пре догађаја радио је, па према оптужници он би морао од петка по подне када је посао завршио да стигне до Вишеграда и Прелова, изврши дело, и у понедељак већ да буде на послу. Осим посла и породични разлози су га задржавали код куће јер је имао мало дете а друго је било на путу. Осим наведеног и немогуће је да у условима који су у то време били отпутује, јер није било превоза. Предао је као доказ своје фотографије из тог пероида и доказе да је био запослен и радио, а суд је прибавио из ТЕНТ Обреновац књигу личних доходака Термоелектране „Обреновац“ за месец мај, јун и јул 1992. године и фебруар и март 1993. године и лични картон за Душка Васиљевића и Инфраструктура железнице Србија а.д. број 1/2022-2449 од 28.11.2022. године, па ценећи све ове доказе као и исказе сведока који су напред наведени није прихватио одбрану оптуженог. Наиме 27.02.1993. године била је субота када оптужени није радио како произлази из књиге личних доходака и личног картона, а по суду је било могуће да оптужени отпутује до Вишеграда и Прелова, јер из дописа Инфраструктура железнице Србије произлази, а и сведоци Ранисављевић и Јовичић одлазили су до Београда и враћали се у Вишеград и Прелово када су ишли за добровољце, за кратко време, како су наводили у исказима, па је јасно да је било могуће доћи и вратити се. О оптуженом говоре и сведоци који су га познавали и који су га видели овом приликом, и то сведок Мића Јовичић који је описивао да зна и оптуженог и његовог покојног брата Љубишу, њихов изглед, како су се понашали и по чему су се разликовали. Сведок Мића Јовичић је убедљиво описао када је видео оптуженог, да је то било када се на путу за станицу Штрпце заглавио камион, гурали су га, подигла се церада па је видео оптуженог. Следеће што сведок описује је ситуација када је оптужени додао Милану Лукићу кабл којим је тукао војнике, то је добро видео и веома прецизно је описао ову ситуацију и кабл који је оптужени додао. И сведок Митрашин Глишић зна браћу близанце како су звали оптуженог и његовог брата, и он је описивао како је оптужени изгледао и наводио да га је видео када је са војницима дошао у школу. Да је оптужени био са једнициом „Осветници“ наводили су и сведоци Мића Јовичић и Крста Папић. Коначно најубедљивији је био исказ оштећеног Ђорђија Вујовића који је одмах после догађаја тражио свога сестрића који је отет из воза, уговорио је и састао се са Миланом Лукићем. У кафани у Вишеграду где је разговарао са Лукићем видео је многе војнике, а уз Милана су седели браћа близанци из Обреновца, које је Милан представио као своје офицере. Оштећени их је видео са Миланом Лукићем, и по оцени суда он уопште не би тако нешто навео да се заиста није догодило. Стога је суд одбрану оптуженог оценио као усмерену на избегавање кривичне одговорности.

Суд није прихватио одбрану оптуженог Гојка Лукића који је наводио да није био у јединици нити учествовао у овом догађају, да га само повезују због брата Милана, да је у то време радио у Београду. Ради провере ових навода суд је прибавио извештај ЈП „Службени гласник“ бр. 04-876 од 28.01.2020 из ког извештаја произилази да је да је у периоду од 23.02. до 28.02.1993. године био упућен на плаћено одсуство. Међутим како из изведених доказа произлази да је оптужени радио до 23.02.1993. године и да у време догађаја 27.02.1993. године био на одсуству, те како сведок Крста Папић није сигуран, а сведоци Јовичић, Митрашин Глишић, и сведок Божић у истрази су навели да су

видели оптуженог Гојка то је одбрана оптуженог оцењена као усмерена на избегавање кривичне одговорности.

Суд није прихватио ни одбрану оптужене Драгане Ђекић, која је тврдила да није учествовала у отмици цивила и убиству и да је овај поступак један у низу у којимаучествује као оптужена из њој несхватљивих разлога јер је неосновано терете и излажу кривичном гоњењу, да је могла да пристане на захтеве тужилаштва да сведочи и терети друге, и тако избегне поступак, али да то није прихватила јер увек говори истину. Ово је требало да потврди сведок Ранисављевић који је наводио да Драгана није била са овом групом војника и сведокиња Радмила Стевановић која је наводила да је оптужена била са њом, да се само сећа како су једном приликом тог фебруара ишле у акцију пробијања снега, да је то било дан раније у односу на догађај када су отети Муслимани из воза, за који догађај је касније чула, да је оптужена упала у снег, да су биле мокре и да су се после пресвлачиле. Међутим суд није прихватио ове исказе јер су дати у намери да помогну оптуженој и одбрану је је оценио као несоновану и усмерену на избегавање кривичне одговорности. Ово стога што је из исказа сведока Митрашина Глишића који је видео оптужену и наводио шта је радила, описвао је како се возила на каросерији и шенлучила, шамарала и псовала цивиле и ударала кундаком, Миће Јовичића који је видео да оптужена удара цивиле кундаком, Крсте Папића који је чуо њен глас када је био у школи суд, поуздано утврдио да је оптужена предузела радње због којих је оглашена кривом.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције, суд је ценио све околности које у смислу чл. 54 Кривичног законика утичу на одмеравање казне, па је од олакшавајућих околности на страни опт. Гојка Лукића и опт. Душка Васиљевића суд ценио њихове породичне прилике. Опт. Гојко Лукић [REDACTED] а опт. Душко Васиљевић, [REDACTED]

[REDACTED] У односу на опт. Драгану Ђекић суд је ценио чињеницу да је у време извршења кривичног дела још увек била малолетна [REDACTED]

[REDACTED] У односу на оптуженог Душка Васиљевића [REDACTED]

Суд је имајући у виду све околности под којима је кривично дело извршено, околност да је у догађају отето и убијено 19 цивила, међу којима и једно малолетно лице, младић стар 16 година, али и ценећи допринос оптужених у радњи извршења, значај радњи и меру њиховог учешћа, јер оптужена Ђекић и оптужени Лукић нису учествовали у отмици путника из воза. Иако су оптужени Липовац и Васиљевић учествовали у отмици, одлучно да казна на коју је оптужени Липовац осуђен буде иста као и код оптужени који су учествовали само у делу догађаја у школи и напуштеној кући у Мушићима, било је

Ценећи ове околности, као и наведене олакшавајуће, уз одсуство отежавајућих околности, држање оптужених пред судом где су само декларативно изражавали саосећање са жртвама, суд је опт. Гојка Лукића, опт. Душка Васиљевића, и опт. Јована Липовца осудио на казне затвора у трајању од по 10 (десет) година, док је опт. Драгану Ђекић осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година. Изречене казне затвора, по оцени суда, сразмерне су тежини учињеног кривичног дела и степену кривице оптужених, и њима ће се у потпуности остварити општа сврха прописивања и изрицања кривичних санкција, сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ, као и сврха кривичних санкција прописана чл. 5 КЗ СРЈ. У казне на које су оптужени Гојко Лукић, Душко Васиљевић, Јован Липовац и Драгана Ђекић осуђени на основу члана 50 КЗСРЈ урачунато им је и време које су провели у притвору по решењу Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине К.По2 бр.2/2014 који им се рачуна од 05.12.2014. године, па до 19.03.2015. године, када им је притвор укинут решењем Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине К.По2 3/2015 - Кв.По2 18/2015. Мишљење је суда да су ове казне нужне да би се у односу на оптужене могла остварити како сврха генералне, тако и сврха специјалне превенције.

На основу чл. 258 ст. 4 ЗКП оштећени су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени да исти остваре у парничном поступку, јер подаци овог кривичног поступка нису пружили поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење о њиховом имовинско-правном захтеву.

Суд је на основу одредбе чл. 264 ст. 4 ЗКП, а у вези са чл. 261 и 262 ЗКП оптужене Гојка Лукића, Душка Васиљевића, Јована Липовца и Драгану Ђекић ослободио дужности да накнаде трошкове овог кривичног поступка и одредио је да исти падају на терет буџетских средстава суда, јер би њиховим плаћањем била угрожена како њихова, тако и егзистенција лица која су по закону дужни да издржавају, а имајући у виду њихове имовинске прилике.

Записничар
Олгица Куч

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду у року од **30 дана** од дана пријема писменог отправка исте, а преко овог суда.

Председник већа-судија
Снежана Николић Гаротић
ЗА ПРАВОСТ ПОТВРЂУЈЕ
Управитељ одсека судске писарнице

